Omraam Mikhaël Aïvanhov

LEGILE MORALEI COSMICE

Opere complete - Volumul 12

EDITURA PROSVETA

Primăvara anului 1968 a fost marcată de tulburări sociale şi studenţeşti ce au rămas în memoria colectivă sub numele de „Evenimentele din Mai”. Rolul unui Maestru nu constă în luarea unei atitudini în asemenea conflicte, ci în dezvăluirea, dincolo de evenimente, a tendinţelor morale şi spirituale ale unei epoci. Revolta tineretului a arătat, îndeosebi, în toată amploarea sa, dezordinea dintr-o lume ce a pierdut sensul valorilor morale. Şi în acest caz, rolul unui Maestru nu este să predice morala tradiţională, variabilă, arbitrară, care, acum câteva secole, l-a determinat pe Pascal să scrie, după Montaigne: „Adevăr dincoace de Pirinei, eroare dincolo”. De aceea, în cursul verii anului 1968, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov s-a hotărât să ţină câteva conferinţe ce au demonstrat în mod hotărâtor existenţa unei morale cosmice, veşnice, ale cărei legi omul nu le poate încălca fără să-şi rişte, încet-încet, distrugerea totală.

În prima parte, acest volum prezintă câteva dintre aceste conferinţe. A doua parte adună un anumit număr din altele - anterioare sau ulterioare celor din 1968 - dar, toate alese pentru a le completa sau a le lărgi înţelesul.

Omraam Mikhaël Aïvanhov

LEGILE MORALEI COSMICE

Cap. 1 - Veţi culege ce aţi semănat

I.

Conferinţă improvizată

Dacă vă amintiţi, dragii mei fraţi şi surori, eu v-am spus ieri câteva cuvinte despre ceea ce înseamnă, din punct de vedere psihologic, să fii în acord cu o persoană. Când ascultaţi un prieten vorbind, sunteţi obligaţi, ca să îl înţelegeţi, să vibraţi la unison cu el. A înţelege o fiinţă înseamnă a vibra la unison cu ea, iată definiţia înţelegerii. Pentru a asculta o emisiune la radio, trebuie să captaţi o anumită lungime de undă; la fel, pentru a primi nişte gânduri, nişte sentimente, nişte cuvinte, trebuie să vă aflaţi pe aceeaşi lungime de undă cu persoana emitentă. Dacă nu înţelegeţi pe cineva, înseamnă că nu ştiţi sau nu vreţi să vibraţi la unison cu el, să vă înălţaţi sau să coborâţi la nivelul său de conştiinţă. Dar, când îl înţelegeţi, înseamnă că aţi ajuns, pentru o clipă, cel puţin, să vă acordaţi la diapazonul său. Iată secretul înţelegerii. Înţelegerea este un fel de acord cu un obiect sau cu o fiinţă.

În realitate, ar fi câteva precizări de adăugat. Când ascultaţi pe cineva vorbind, o parte din voi este obligată să fie în acord, ca să asculte şi să îi înţeleagă sensul cuvintelor, dar o parte nu poate să fie de acord. Nu înseamnă că sunteţi de aceeaşi părere, dacă ascultaţi pe

cineva şi încercați să îl înțelegeți: puteți să acceptați să îl ascultați, să îl înțelegeți, nefiind, însă, de acord cu vorbele sale. Nu numai că îl ascultați, dar consimțiți şi să participați cu întreaga voastră ființă la ceea ce se spune, vă aflați în acel moment într-un dublu acord. Aşadar, există mai multe grade de acord.

Ființa umană este constituită dintr-un anumit număr de organe cu vibrații diferite; lungimile de undă ale inimii, ale creierului, ale ficatului, ale stomacului, ale splinei etc... nu sunt identice; da, dar însuşi organismul le îmbrățişează pe toate. Iar gândul, să spunem creierul, cu toate că nu este acelaşi lucru, este reflectarea comportamentului tuturor celulelor a căror voință, dorințe, capricii, frământări şi suferințe o exprimă. Aşadar, celulele creierului - câteva miliarde de celule - sunt pregătite să fie purtătoarele de cuvânt ale individului în totalitate. Celelalte celule vorbesc, deopotrivă, ele explică, ele cer, dar le lipseşte un instrument, „o gură" care să le permită să se facă înțelese, şi astfel creierul este cel însărcinat să exprime voința, înclinațiile şi nevoile acestui întreg popor care reprezintă organismul. Inteligența creierului nu poate face însă limba să vorbească, ochii să se rotească şi nasul să mişte, singurul care ştie să se exprime; nu, totul vorbeşte în om, dar, pentru moment, creierul este cel care a primit misiunea să exprime toate celelalte organe. De altfel, nu întreg creierul, numai câteva celule din mijlocul frunții, celelalte celule având o funcție diferită.

Toate aceste organe din care este constituit omul se află rar în acord unele cu altele: ceea ce stomacul vrea, inima nu doreşte; sau ceea inima vrea, creierul refuză. Ființa umană nu este bine echilibrată, ea este prinsă în nişte conflicte, hărțuită de nişte opinii şi pasiuni

contrare şi este nefericită. O parte din ea însăşi aspiră la bunătate, la lumină, la onestitate, în timp ce o alta o împinge spre cruzime, întuneric şi violență.

Acum, ce ar trebui să facem cu toate aceste tendințe amestecate şi contradictorii din noi? Tocmai datorită acestor câteva celule ale creierului, care sunt treze şi inteligente, trebuie să descoperim modalitatea de a domina, a îmblânzi, a linişti, şi, mai ales, a le uni pe toate celelalte, astfel ca ele să formeze o singură țară, şi nu mai multe state, mai multe principate mici ce se războiesc. În acest caz, istoria ne va servi ca exemplu. Acum câteva secole, orice țară era împărțită în ducate, principate sau regate mici aflate mereu în război, până în ziua când, mai repede sau mai încet, desigur, datorită unei deschideri a conştiinței, acestea au ajuns să se înțeleagă mai bine şi să înfăptuiască unirea. În acelaşi fel, trebuie să apară, într-o bună zi, în creierul uman o lumină, o inteligență, un „rege” care să preia puterea şi să reuşească să convingă celulele tuturor organelor că trebuie să pună interesul colectiv pe primul loc, şi că, pentru a deveni cu adevărat puternice şi bogate, este necesar să fie toate unite.

Boala este cea mai mare dovadă că anarhia şi vrajba domnesc în organismul uman, că lumina şi inteligența nu au pătruns încă în fiecare organ, în fiecare celulă. Pentru că omul este neştiutor, el a permis dezordinii să se instaleze în el. De acum înainte, pentru interesul comun, el trebuie să-şi impună însă voința întregului său popor, să facă să domnească disciplina, şi, cu ajutorul anumitor metode, să reuşească să-şi armonizeze celulele, să le facă să vibreze la unison. Astfel, toate organele vor asculta cu înțelepciune şi în mod inteligent, ele vor lucra împreună cu iubire şi va exista numai bucurie şi belşug.

Oamenii nu vor putea, însă, niciodată să atingă această stare de armonie într-o lume în care domneşte filosofia dezordinii, a anarhiei şi a descompunerii. Aşadar, trebuie să găsim pe pământ un loc în care să cultivăm filosofia armoniei, iar acolo, după ce am înțeles şi am aprofundat toate aceste mari adevăruri, să înfăptuim o lucrare asupra noastră înşine. Este cea mai bună lucrare ce există. Nici o activitate din lume nu o poate depăşi pe cea a omului care se străduieşte să introducă în sinea sa armonia, ordinea, frumusețea, ca să se unească cu Inteligența Cosmică şi să fuzioneze cu ea. Toți oamenii practică o meserie (ceea ce este foarte bine şi necesar, pentru că fiecare trebuie să-şi asigure existența), dar ei au lăsat deoparte cea mai bună activitate ce există: să înfăptuiască o lucrare asupra lor înşişi, pentru a proiecta în toate celulele lor, până la atomi şi electroni, această rază de armonie ce va face să vibreze toate particulele la unison, în acord cu o idee divină, iar noapte şi zi să continue să comunice întregului lor organism convingerea că el nu are nevoie decât de această armonie.

Cum să îi facem, însă, pe oameni să înțeleagă aceste adevăruri pe care nici măcar nu le bănuiesc? În trecut, aceste adevăruri erau foarte clare şi evidente pentru toți înțelepții care ştiau să observe viața. Trăind foarte mult şi având astfel posibilitatea să verifice marile legi după care lucrează natura, înțelepții au formulat o lege după observațiile lor, un adevăr asupra căruia eu vreau acum să insist. Dacă vă străduiți astăzi să mă înțelegeți, veți deveni de neclintit şi veți putea rezista tuturor filosofiilor dezechilibrate şi haotice ce sunt pe cale să se răspândească prin lume.

Această lege, cea mai formidabilă pe care Inteligența Cosmică ne-a dat-o, se găseşte acolo unde nimeni nu o

caută, acolo unde filosofii şi credincioşii nu mai ştiu să privească: în natură şi, mai ales, în agricultură. Da, în agricultură. Toți agricultorii ştiu că, dacă plantează un smochin, ei nu vor culege struguri, ci smochine, şi nu vor culege nişte pere dintr-un măr. Iată cea mai mare lege morală: culegem ceea ce am semănat sau am sădit. Aşadar, agricultorii au fost primii moralişti; ei şi-au dat seama că Inteligența naturii stabilise o lege strictă şi neschimbătoare. Apoi, ei au observat viața, comportamentul şi faptele oamenilor, constatând că, şi în acest caz, se regăsesc legile agriculturii: nu culegem nimic altceva decât ceea ce am semănat, ceea ce înseamnă că, dacă vă purtați cu cruzime, egoism, violență, într-o zi sau alta această cruzime, acest egoism şi această violență vor reveni asupra voastră. Deopotrivă, este şi legea ecoului, a reculului. Mingea sare şi revine să vă lovească. Legea este absolută.

Morala nu este o invenție umană, dragii mei frați şi surori. Unii acuză Biserica că a inventat unele reguli şi practici pentru a subjuga şi a anestezia poporul. Este sigur că au existat nişte papi, nişte cardinali care au comis abuzuri şi s-au folosit de religie, dar aceasta nu presupune că ei au inventat marile legi religioase şi morale. Ei le-au primit ca moştenire de la Inițiații care le descoperiseră înainte de ei, studiind natura. Adevărata morală şi adevărata religie nu sunt nişte invenții umane.

Veți culege ce ați semănat. Dacă studiem în detaliu această lege fundamentală, dacă îi lărgim semnificația, ea devine un sistem bogat şi profund, deoarece fiecare adevăr esențial are nişte aplicații în toate domeniile. Explicată în detaliu, această lege dă naştere unui întreg sistem filosofic, şi de aceea religia este atât de bogată acum în reguli şi precepte. De fapt, la originea tuturor acestor reguli există o singură lege: veți culege ce ați

semănat, la care s-au adăugat apoi altele, la fel de adevărate, şi care sunt ca o consecință, o lărgire în domeniul filosofic. De exemplu, cuvintele lui Iisus: „Nu faceți altora ceea ce nu doriți a se face vouă” sunt prelungirea acestei legi.

Cei care neagă şi resping toate aceste legi fundamentale se îndepărtează, din ce în ce mai mult, de adevăr; sufletul lor este deşirat de îndoieli şi nelinişti, şi ei sunt veşnic tulburați. Totuşi, adevărul este foarte simplu, el se află în fața lor. Atunci, de ce gânditorii actuali nu vor să recunoască şi propun tot felul de teorii ale invenției lor ce sunt în dezacord cu Inteligența Cosmică? Ei nu mai cred că există o morală bazată pe legile naturii, deci raționamentul lor este fals, concluziile lor, de asemenea, sunt false, iar cei care le citesc cărțile lor sau îi urmează, înghit toate greşelile lor şi cad în dezordine, nelinişte şi întuneric. Eu vă previn, dragii mei frați şi surori, fiți atenți! Trebuie să învățați să meditați şi să judecați. Dacă nu aveți nişte criterii, oricine vă poate induce în eroare. Aşadar, fiți vigilenți, nu vă lăsați influențați de nişte intelecte umane întunecate, urmați Inteligența Cosmică care a ordonat şi a organizat atât de minunat lucrurile.

Chiar dacă nu credem în Dumnezeu, nu putem să nu recunoaştem că există o ordine, deci o Inteligență în natură. Să ne gândim numai că fiecare sământă produce una identică. Cum să nu vezi aici opera unei inteligențe? Numai observând această lege, suntem obligați să ne schimbăm viziunea asupra lumii. Putem să nu credem în Dumnezeu, dar nu putem să nu credem că orice sământă se reproduce exact, fie printr-o plantă, o insectă, un animal sau om... Iar dacă nu este o sământă, este un germen, un ou. Această lege este absolută şi ea trebuie să determine întreaga omenire la

reflecție. Puteți să vă permiteți să fiți nerecunoscători, nedrepți, cruzi sau violenți, dar aşteptați-vă ca această lege să se aplice, mai devreme sau mai târziu, în viața voastră. De exemplu, veți avea un copil sau mai mulți copii, şi cum ei vă vor semăna, voi sunteți primii care veți avea de suferit prin ei pentru comportamentul vostru. Chiar dacă Dumnezeu nu ar exista, Inteligența Cosmică există, primiți fără încetare nişte dovezi.

Faceți tot ce vă trece prin minte şi vă închipuiți că nimic nu se înregistrează şi nu veți fi pedepsiți...Credeți ce vreți, Inteligența Cosmică a înscris deja totul. În fiecare gând, sentiment sau faptă puneți un germen care începe să crească, şi dacă ați fost nerecunoscători, nedrepți, cruzi, violenți, veți regăsi, într-o zi, în calea voastră aceleaşi nemulțumiri, aceleaşi nedreptăți, aceleaşi cruzimi, aceleaşi violențe; ele vă vor cădea pe cap după douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, şi în acel moment veți începe să înțelegeți că există o Inteligență Cosmică care înscrie totul.

Lăsați Biblia şi Evangheliile dacă doriți, lăsați profeții, bisericile, templele, dar acceptați, cel puțin, această lege determinantă: veți culege ce ați semănat. „Cine seamănă vânt, culege furtună”, au spus, de asemenea, înțelepții care au observat bine lucrurile. Cât despre savanții, gânditorii şi scriitorii care vor să respingă acest adevăr, şi ei vor fi deopotrivă încolțiți, muşcați, ei nu vor putea scăpa de consecințele faptelor lor, şi în acel moment ei vor înțelege. Ei sunt atât de inteligenți şi nu văd ceea ce este atât de simplu!...Eu vă voi spune chiar că, plecând de la această lege, se pot reface toate Cărțile Sfinte din întreaga lume, da, numai plecând de la această lege.

Mulți îşi spun: „Evident, anumite lucruri sunt scrise în Biblie, în Evanghelii, dar, oare este adevărat că

Dumnezeu există?” Eu vă voi răspunde că nu trebuie să vă preocupați să ştiți dacă Dumnezeu există, sau chiar dacă Iisus a existat şi dacă Evangheliile sunt adevărate sau nu. Dacă ne referim numai la această lege, ea este suficientă pentru a restabili totul şi a vă conduce spre adevăr. Vedeți, explicația mea este simplă. În acel moment, chiar dacă Dumnezeu nu există, am fi obligați să îl inventăm (Voltaire este cel care spunea aceasta, dar din alte motive); chiar şi numai din cauza acestei legi vom fi obligați să îl inventam. Atunci, de ce, dragii mei frați şi surori, să ne lăsăm păcăliți de toți aceşti aşa zişi gânditori la modă, care distrug totul? Ei bine, cu mine nu vor reuşi, fiindcă adevărul pe care eu l-am văzut, adevărul pe care l-am cunoscut este determinant, veşnic, şi toți îl pot verifica. Numai că nu îi îndreptăm niciodată pe oameni spre lucrurile simple, vizibile, tangibile, îi antrenăm mereu spre nişte judecăți şi argumente… „originale” şi, deşi acestea se opun complet adevărului, nu mai contează, toți sunt încântați, din moment ce este ceva nou, original!

Morala este o realitate, dragii mei frați şi surori; numai oamenii sunt cei care nu văd şi vorbesc încă despre Dumnezeu, despre diferite aspecte din teologie…Este inutil să discuți, este suficient să ştii că totul se înregistrează, totul. Dacă arborele reuşeşte să înregistreze în grăuntele său proprietățile, culorile, dimensiunile, gusturile şi parfumurile fructelor, de ce nu ar face-o şi omul? De ce nu şi natura? Natura a reuşit să înregistreze totul, iar morala este bazată tocmai pe înregistrare, pe memoria naturii. Da, memoria. Fiindcă natura posedă o memorie pe care nimic nu o poate şterge. Cu atât mai rău pentru cel care nu ia această memorie în considerare! Ea continuă zi şi noapte să înregistreze cacofoniile, stările îngrozitoare din el, şi într-

o bună zi, el este muşcat, strivit, distrus. Nimeni nu poate scăpa de această lege, nimeni nu a fost niciodată destul de puternic să reuşească să îi scape: nici un împărat, nici un dictator, nimeni. Totul este înregistrat în memoria naturii.

Aşadar, dragii mei frați şi surori, fiți atenți la ceea ce sunteți pe cale să înregistrați. Tot ceea ce faceți, tot ceea ce spuneți, tot ceea ce gândiți, tot ceea ce doriți, se înregistrează în profunzimile celulelor voastre şi, mai devreme sau mai târziu, veți culege roadele în viața voastră. Dacă oamenii ar fi luminați şi cumpătați, dacă ei s-ar supraveghea să nu mai semene, să planteze şi să propage prin gândurile, sentimentele şi faptele lor nişte semințe întunecoase, negative şi distrugătoare, ei ar avea un alt destin. Să nu vă gândiți că aceia care sunt buni, generoşi şi plini de iubire primesc mereu în schimb răul, mai degrabă decât binele. Cei care se grăbesc prea mult să tragă nişte concluzii, propagă nişte prostii, spunând: „Faceți bine şi veți culege mereu răul". Nu, este ceva fals.

Binele aduce întotdeauna bine, iar răul aduce rău. Faceți bine, îl veți întâlni chiar dacă nu doriți. Dacă faceți bine şi primiți răul, înseamnă că există încă nişte oameni pe pământ care profită şi abuzează de bunătatea voastră. Trebuie să aveți, însă, răbdare, trebuie să continuați, deoarece, mai devreme sau mai târziu, ei vor fi pedepsiți, ei vor fi opriți de unii mai puternici şi mai violenți decât ei; şi atunci, ei vor înțelege, ei se vor căi şi îşi vor îndrepta greşelile făcute față de voi. Astfel, binele produce nişte roade, chiar de două ori, pentru că, în aceste cazuri, Cerul ține seama de tot ce ați suferit făcând bine, de toate necazurile ce le-ați trăit când nu le meritați; el ține seama de ele, iar recompensa este dublă.

Desigur, făcând bine, începem adesea prin a întâlni răul, dar legea este neschimbătoare: într-o bună zi, binele va ploua asupra voastră, va ploua chiar neîncetat. Voi nu ştiţi încă ce reprezintă binele, cât este de puternic şi capabil să vă ocrotească, să vă vindece, să vă lumineze. Binele are o putere nemaipomenită! Nefiind educaţi, oamenii repetă ce au auzit, spunându-şi, fără măcar să verifice: „Faceţi bine şi veţi primi răul". Evident, formula are o doză de adevăr, cui o spuneţi? De asemenea, şi eu mi-am dat seama, dar este doar o aparenţă, şi pentru scurt timp, foarte scurt timp. Continuaţi să faceţi bine şi veţi vedea!

Acum, oamenii au nevoie de o ştiinţă solidă, adevărată, hotărâtoare pe care fiecare va putea să o verifice, să o atingă. Eu vă aduc tocmai această cunoaştere, încercaţi, numai, să negaţi că nu culegeţi ce aţi semănat! De altfel, întreaga lume este convinsă de realitatea acestei legi, dar numai în planul fizic, nu se ajunge mai departe. Dacă am merge mai departe, mai sus, am regăsi aceleaşi legi, aceleaşi corespondenţe, fiindcă lumea este o unitate: la toate etajele, la toate nivelele, regăsim aceleaşi fenomene, aceleaşi legi, dar sub o formă diferită şi, de fiecare dată, mai subtilă.

Tot ce există pe pământ se regăseşte în apă, şi tot ce se află în apă se regăseşte în aer etc...Cele patru elemente se supun aceloraşi legi, dar, nefiind nici de aceeaşi esenţă, nici de aceeaşi densitate, constatăm câteva diferenţe între ele. Ele reacţionează mai mult sau mai puţin lent, mai mult sau mai puţin violent, dar există aceleaşi principii ce le dirijează. De exemplu, lumea mentală a omului corespunde aerului, şi regăsim în ea aceleaşi vârtejuri şi aceiaşi curenţi ca în atmosferă, dar sub forma mai subtilă a ideilor şi a gândurilor. Legile lumii psihice sunt identice cu legile naturii.

Agricultura ne învață că vom culege numai ce am semănat, dar trebuie să mergem mai departe, în lumea gândului, ca să găsim acolo aceleaşi legi şi aceleaşi corespondențe. Dacă oamenii cred că îşi pot permite totul şi vor culege mereu fericirea, bucuria şi pacea, semănând violența, cruzimea şi răutatea, ei se înşeală, este imposibil. Poate că va fi nevoie de un anumit timp, dar dacă semințele nu cresc imediat, ele vor creşte mai devreme sau mai târziu. Pentru anumite plante este nevoie de câteva săptămâni sau câteva luni, şi se cunosc nişte flori exotice sau arbori care înfloresc numai la un secol după ce au fost plantați. La fel, dacă aveți suficientă răbdare, veți verifica consecințele faptelor voastre. Ceea ce eu vă spun aici este absolut.

Aşadar, continuați să faceți bine, continuați să credeți, să iubiți. Nu vă mai ascultați natura inferioară care vrea mereu să ia, să subjuge, să înghită, şi lucrați cu natura voastră superioară, natura voastră solară care dăruieşte, care străluceşte, care țâşneşte, asemenea soarelui! Când eu v-am întrebat, acum câteva zile, de ce chipul soarelui era atât de luminos, ați fost surprinşi de întrebarea mea. Iată ce se învață la şcoala unde eu am fost educat: chipul soarelui este luminos pentru că el se gândeşte mereu să dăruiască, să susțină, să însuflețească, să încălzească, să învie. Când eu văd chipul cuiva luminându-se, eu îmi spun: „El are nişte proiecte minunate”. Chiar dacă el nu îmi spune, eu îmi dau seama. Cine m-a învățat să îi ghicesc gândurile? Soarele. Iar dacă eu văd chipul cuiva întunecându-se, înnegurându-se, eu spun: „El se gândeşte la ceva necurat”, şi este adevărat.

Veți spune că aşa ceva nu se învață în universități; este posibil, dar îmi este egal. Dacă savanții nu au ajuns încă la aceste concluzii, ei vor ajunge la ele într-o bună

zi. Iar concluziile mele sunt absolut adevărate. Dacă un om nu are un chip la fel de luminos ca soarele, înseamnă că binele la care el meditează nu este destul de mare pentru a oferi o astfel de lumină chipului său. În timp ce, pentru soare, lumina sa este proporțională... ah, eu vă voi prezenta acum ecuațiile mele: lumina soarelui este proporțională cu intensitatea iubirii şi a înțelepciunii sale. Matematicienii pot face calculele!

Aşadar, nu vă neliniştiți, dragii mei frați şi surori, vor exista noi formule, noi descoperiri, noi adevăruri, şi astfel se va scrie cel de-al Treilea Testament.

Bonfin, 3 august 1968

II.

Conferință improvizată

Ce ar mai fi de adăugat la ceea ce eu v-am spus în această dimineață? Vedeți, chiar şi în popor aceste adevăruri sunt cunoscute, fiindcă se spune: „Cine seamănă vânt, culege furtună”. Dar, de ce numai vânt? Putem înlocui cuvântul „vânt” prin multe alte cuvinte, ca ura, sau blândețea, sau bunătatea, sau puritatea, dezvoltându-le pe fiecare şi arătând consecințele ce urmează. Ce concluzii am trage, numai dacă ne-am opri asupra acestei propoziții! Da, dar oamenii o repetă şi ei nu au înțeles nimic.

Când un grădinar nu vede crescând ce nu a semănat, el este corect, cinstit, el nu se revoltă, el nu strigă, el îşi spune simplu: „Ce vrei, bătrâne, dacă nu ai avut timp să semeni nişte morcovi, nu vei avea morcovi. Dar, vei avea salată, pătrunjel şi ceapă fiindcă le-ai semănat”. În aparență, oamenii sunt foarte instruiri în privința agriculturii; când este vorba despre fructe şi legume, ei sunt instruiți, dar când este vorba despre domeniul sufletului, al gândului, ei nu mai ştiu nimic şi

îşi închipuie că vor culege fericirea, bucuria, pacea, semănând violența, cruzimea şi răutatea. Apoi, ei se agită, devin furioşi, revoltați... Aşadar, ei nu sunt nişte agricultori buni.

Prima regulă a moralei este să nu vă lăsați niciodată influențați de un gând, de un sentiment sau o faptă ce poate fi periculoasă sau nocivă pentru alții. Fiindcă veți fi obligați să o primiți şi să o „mâncați"; iar dacă sunt nişte otrăvuri, veți fi primii otrăviți. Când veți considera aceasta ca o regulă absolută, veți începe să vă perfecționați. Eu ştiu bine, ceea ce îi împiedică deseori pe oameni să înțeleagă este încetineala prin care se manifestă legile: nici binele nu apare imediat, nici răul. Un om încalcă fără încetare legile, şi totul îi merge bine: el mănâncă, el bea, el face nişte afaceri necurate, iar ceilalți, care îl privesc, îşi spun: „Deoarece el nu este niciodată pedepsit, înseamnă că nu există lege, nu există justiție". Şi ei îl imită. Iar cineva care este cinstit, care face bine, care se roagă, nu primeşte nici el nimic bun. Atunci, ceilalți concluzionează că nu merită să îl urmeze.

Toți se gândesc că, dacă ar exista o justiție, ea ar trebuie să se manifeste mai repede; ei nu cunosc motivația acestei încetineli în recompense şi pedepse. Ei îşi pun nişte întrebări şi îşi spun: „Dacă legile ar acționa mai repede, ar fi mai bine, fiindcă ne-am îndrepta imediat, am înțelege şi nu am mai repeta greşelile, ne-am abține".

Ei bine, eu cunosc motivul acestei încetineli. Ea arată bunătatea şi mila Inteligenței Cosmice care vrea să acorde oamenilor un timp să facă nişte experiențe, să judece, chiar să se căiască, să se îndrepte şi să-şi elimine greşelile. Dacă legile i-ar fi pedepsit imediat pe oameni pentru greşelile lor, ei ar fi fost distruşi, ei nu s-ar fi putut îndrepta. În timp ce, dacă li se lasă mai mult

timp, trimițându-le pe alocuri câteva mici neplăceri, pentru a-i înțepa şi a-i face să judece, ei au posibilitatea să îndrepte lucrurile.

Nici cel care face bine nu este recompensat imediat, fiindcă el s-ar pune pe tânjeală dacă ar primi imediat o recompensă şi ar încălca atunci toate legile. Astfel, Cerul îl lasă să se întărească puțin, ca să se cunoască; el nu îi dă totul imediat ca să vadă cât timp va face bine. Aşadar, există nişte motivații pentru această încetineală. Dar, este ceva absolut că binele aduce bine, la fel cum răul sfârşeşte...foarte rău. Ceea ce este dificil de ştiut este timpul necesar; el se poate prelungi, se poate accelera, dar legea este absolută.

Desigur, pentru a face în continuare bine, în timp ce întreaga lume este într-o cumpănă, trebuie să ai o credință deosebită, o forță, o putere, o voință, o decizie pe măsură! Este ceva meritoriu, deoarece, în alte condiții, este foarte uşor să crezi în bine şi să continui în acest sens; totul este plăcut, totul este binefăcător, totul este uşor. Nu, nu, acum, când situația o impune, este meritoriu să continui fără să te laşi influențat de împrejurări. Un discipol, un Maestru încearcă mereu să se bazeze pe forțele, pe puterile spiritului său. Chiar în cele mai vitrege condiții, el se străduieşte mereu să trezească în sine puterile voinței, ale binelui şi luminii. În acest caz întâlnim un adevărat spiritualist. Desigur, în vorbe, mulți oameni pot trece drept spiritualişti, dar la cele mai mici neplăceri ei sunt puşi imediat la pământ.

Fiecare aşteaptă ca toată lumea să fie delicată, amabilă, răbdătoare şi indulgentă față de el. Da, dar cum se obține aceasta? Începând prin a fi tu însuți delicat, amabil etc. Dacă vreți ca lumea să se poarte frumos cu voi, comportați-vă şi voi la fel. Veți spune:

„Dar noi o ştim!” Da, numai în teorie, fiindcă există milioane de ființe pe pământ care se poartă urât, dur, sunt crude, şi se miră mereu că alții ripostează. Ele sunt convinse că alții trebuie să se supună şi să se plieze după voința lor.

Citiți istoria şi veți vedea că, pentru a obține, de exemplu, iubirea unei femei, mulți bărbați foloseau amenințări sau lovituri. Desigur, fiindcă îi era frică, fiind constrânsă, femeia se putea supune în final bărbatului, dar interior, în sufletului ei, în inima sa, ea se afla la milioane de kilometri de el. Nu se poate câştiga niciodată sufletul cuiva în acest fel. Ei bine, oamenii o cred, şi în toate domeniile, nouă zecimi din omenire continuă să folosească aceste metode ca să-şi atingă scopul. Priviți comportamentul lor: ei îşi închipuie că vor obține unele satisfacții prin nişte mijloace complet contrare celor dorite, şi invers, ei nu cred că semănând blândețea, iubirea, bunătatea, vor obține deopotrivă iubirea, blândețea, bunătatea.

Totuşi, eu vă asigur, chiar dacă cineva se comportă încă respingător şi rău cu voi, continuați să îi trimiteți nişte lucruri bune, el va capitula după o vreme. Legea este adevărată: veți culege într-o zi ceea ce ați semănat. Dacă s-ar fi cunoscut această lege şi s-ar fi ştiut cum să fie aplicată, fața pământului s-ar fi schimbat de mult timp. Desigur, ea este cunoscută la nivel intelectual, dar în faptele noastre, în atitudinea noastră, în comportamentul nostru, facem tot ce putem ca să nu obținem ceea ce ne dorim. Ca să obținem afecțiunea, încrederea, trebuie să le cerem. „Le cerem, dar ele nu apar!” Nu, când eu spun să le cerem, aceasta înseamnă să le înfăptuim: când trăiți nişte stări bune în voi înşivă, este sigur sută la sută că le veți găsi şi la alții. Le cereți numai înfăptuindu-le în voi înşivă. Întreaga magie se

află aici. Dacă oamenii nu reuşesc să atragă iubirea sau bucuria, înseamnă că ei nu s-au concentrat să le înfăptuiască, astfel ca ele să le revină într-o zi din altă parte.

Acum, încercați: dacă vreți să primiți ceva ce vă doriți mult, încercați, mai întâi, să îl dați, îl veți obține imediat. Nu putem primi ceea ce nu am dat. Veți spune: „Nu este adevărat, există nişte personalități foarte bogate, foarte sus situate, care nu dau nimic altora, sunt închise, dispreţuitoare, şi ele primesc, totuşi, fără încetare respect, stimă, onoruri...” Pur şi simplu, fiindcă ele au dat în trecut, iar acum primesc. Dar, dacă ele continuă să fie arogante şi lipsite de iubire, ele vor primi exact aceleaşi lucruri mai târziu, prin intermediul altora.

Secretul reuşitei, secretul fericirii constă în a manifesta ceea ce vreți să aveți. Daca vă doriți nişte zâmbete, nişte priviri frumoase, oferiți nişte zâmbete şi nişte priviri frumoase. Dacă doriți ca un înger să coboare din Cer şi să vă instruiască, găsiți pe cineva mai puțin instruit ca voi şi începeți să îl luminați; imediat, aceasta se reflectă în lumea invizibilă şi chemați deja pe cineva să procedeze la fel cu voi.

Ah, da, această lege este formidabilă şi o putem folosi în multe alte domenii. Pentru că, numai să surâzi şi să oferi un surâs este puțin. Ați oferit un surâs şi vi s-a înapoiat... Ați fost drăguți şi amabili, ceilalți au fost la rândul lor, este de înțeles, este necesar, vă simțiți înveseliți, dar această lege trebuie aplicată în alte regiuni pentru ca ea să aducă nişte rezultate, mai puternice ca un surâs, o strângere de mână, o privire, sau câteva cuvinte, în trecere. Putem pune în mişcare întreg universul cu această lege, este lucrul cel mai interesant: să poți să mergi departe, foarte departe, să pui în mişcare nişte regiuni în spațiu.

Veți putea culege numai roadele corespunzătoare semințelor ce le-ați semănat. Este o altă problemă dacă au existat unele intemperii, că soarele a fost prea puternic şi că totul a ars, nu a plouat sau păsările şi cârtițele v-au mâncat deja semințele. Sunt nişte accidente ce nu schimbă nimic din realitate. Ceea ce grăuntele poseda înăuntru nu i se poate înlătura. Îl putem împiedica să rodească, dar nu putem să îi schimbăm natura. Or, eu vă vorbesc tocmai despre natura grăuntelui.

Aşadar, dacă sunteți mereu amabili, drăguți, politicoşi, şi dacă vi se spune mereu cuvântul lui Cambronne, acestea sunt nişte detalii, trebuie văzut de la cine vin, când şi în ce condiții…Sunteți prea buni, prea miloşi, prea generoşi, prea încrezători, şi bineînțeles sunteți deja considerați nişte idioți, suferind de înțelegerile trecătoare dintre oameni. Aceasta nu înseamnă însă nimic, fiindcă oamenii şi împrejurările se schimbă, în timp ce legile sunt imuabile. Iar când valorile se vor schimba din nou, când opiniile şi comportamentele se vor schimba, totul va reveni la locul său şi veți culege ce ați semănat.

Pentru moment, bineînțeles, trebuie să fii un fel de lider ca să fii apreciat, trebuie să îi striveşti puțin pe oameni, să îi muşti, să îi scuturi, şi veți fi considerați atunci ca o persoană foarte interesantă, dar nu pentru veşnicie, iar după o vreme un alt lider vine să sugrume. De ce? Pentru că ați semănat acest grăunte, iar acum sunteți otrăviți de propriul grăunte, aceasta fiind o problemă de adaptare, de timp.

Nu trebuie să vă lăsați înşelați de aparenţe, pentru că aparenţele nu durează: după un timp, observăm cum un om violent este maltratat de un altul, mai violent ca el. Aşadar, nu va grăbiți să obiectați. Eu ştiu mai bine ca

voi şi pot obiecta chiar eu însumi la propriile argumente, eu sunt primul care obiectează pentru a le distruge, eu nu aştept ca alții să mă întrebe: „Da, dar... de ce aceasta, de ce cealaltă?...” Eu îmi intuiesc argumentele în mine, le atac, şi dacă ele rezistă orice aş face, atunci eu spun: „Este aur, este aur; deci, este un adevăr”. Iar cele care nu rezistă? Ei bine, nu mai rămâne decât să le îngrop: „Amin... aici zace...”

Acum, eu vă voi oferi o imagine. Închipuiți-vă o pădure cu animale, păsări, flori şi pomi fructiferi de toate felurile. Este de o bogăție! Toată lumea se poate desfăta. Numai că există un inconvenient: ea este înconjurată de nişte ziduri foarte înalte şi foarte groase ce o fac inaccesibilă. Pe aceste ziduri au fost puse chiar unele resturi de sticlă şi fire de sârmă ghimpată. Şi mai presus de toate, această pădure este periculoasă din cauza animalelor care se plimbă aici: urşi, lei, tigri care se vor desfăta cu imprudentul care va veni să se aventureze pe acolo. Ei da, dar voi aveți nevoie de aceste fructe, cum să faceți?... Dintr-o dată, zăriți nişte maimuțe în arbori. Sunteți salvați! Luați un coş plin cu portocale, vă apropiați de zid şi începeți să le aruncați, una după alta, spre maimuțe... Cum maimuțele imită la perfecție, iau şi ele nişte fructe din pomi pe care vi le aruncă. Nu mai aveți decât să le adunați şi plecați încărcați de coşuri cu fructe. Aşadar, secretul este să aruncați cu portocale în maimuțe.

Veți spune: „Ce este cu povestea aceasta? Ca şi cum am avea ocazia să ajungem la marginea unei păduri să aruncăm cu portocale în maimuțe!” Aceasta este o imagine. Nu ați văzut niciodată un agricultor pe ogorul său? El aruncă cu nişte portocale în maimuțe; numai că aceste portocale sunt minuscule, iar maimuțele sunt ascunse puțin mai jos, sub pământ. Când agricultorul a

terminat, el pleacă liniştit, iar când revine, câteva luni mai târziu, el strânge recolta ca să-şi umple hambarele.

„Ah, bine, veți spune, dacă aşa stau lucrurile, noi am înțeles”. Nu, nu ați înțeles încă nimic, nu ați descifrat imaginea…Aici, maimuțele reprezintă forțele naturii; nu are nici o importanță dacă ele se găsesc sub pământ sau pe arbori, este un simbol. Acum, explicația: universul pe care Dumnezeu l-a creat este o pădure ce acoperă toate bogățiile pe care omul le poate dori. Zidurile sunt obstacolele ce îl împiedică pe om să le atingă; maimuțele sunt nişte creaturi din lumea invizibilă; portocalele sunt lumina şi iubirea pe care vă decideți să le proiectați prin gândurile şi sentimentele voastre. Atunci, ce se întâmplă? După un timp, creaturile lumii invizibile fac la fel ca voi, trimițându-vă însutit nişte fructe, adică nişte binecuvântări. Dacă voi trimiteți însă acreala voastră, ura voastră, mânia voastră, acestea vă vor fi retrimise într-o zi.

„Veți culege ce ați semănat” înseamnă deopotrivă: după felul în care acționați în prezent, vă pregătiți deja viitorul. În fiecare clipă, prin lucrarea voastră interioară, vă puteți orienta viitorul. De îndată ce luați o decizie, bună sau rea, vă orientați viitorul într-un sens bun sau rău.

Să presupunem că v-ați decis de astăzi să îl slujiți pe Dumnezeu, să îi ajutați pe oameni, să nu vă mai lăsați influențați de natura voastră inferioară: imediat, viitorul vostru devine frumos, luminos, puternic, toate minunile vă sunt rezervate. De ce nu le trăiți? Pentru că trecutul vă opreşte încă. Dar dacă lucrați menținând mereu aceeaşi decizie, aceeaşi direcție, trecutul dispare, încet-încet, şi într-o bună zi veți primi moştenirea divină. Iar se schimbă dacă decideți să trăiți din nou o viață egoistă: vă pregătiți un cu totul alt viitor, plin de

suferințe şi decepții. Bineînțeles, pe moment veți continua să vă bucurați, să faceți nişte afaceri, prezentul vostru rămâne acelaşi deoarece mai aveți câteva rezerve şi nu vedeți viitorul întunecat ce vă aşteaptă. Când rezervele se vor consuma, acest viitor îngrozitor va apare imediat. Viitorul este uşor de creat, dar trecutul este greu de înlăturat.

Eu vă voi oferi o altă imagine. Vreți să plecați într- o călătorie şi ezitați între Nisa şi Moscova... Să presupunem că, în final, vă decideți pentru Nisa: de acum, drumul ce îl veți străbate este determinat, peisajele, stațiile, întâlnirile... Din moment ce doriți să mergeți într-o anumită direcție, totul este calculat, trebuie să urmați un itinerariu fixat dinainte. Nu ați creat voi aceste peisaje, existența lor nu depinde de voi, ceea ce depinde de voi este alegerea direcției.

Noi nu ne creăm viitorul. Se spune că omul îşi creează viitorul, dar este un fel de a vorbi, ar fi mai bine să se spună că el îşi alege direcția. Voi spuneți: „Eu voi urma acest drum”, de acord, dar nu voi sunteți cei care veți crea ceea ce veți întâlni pe acest drum. Există nişte regiuni, nişte entități create de mult timp de Dumnezeu. Noi nu ne creăm destinul nostru nefericit, noi ne îndreptăm spre el: nişte nisipuri mişcătoare, nişte mlaştini, nişte păduri periculoase... Noi ne decidem numai orientarea, numai atât. Acelaşi lucru în cazul unui viitor splendid, noi decidem să îl vizităm, el se află acolo, el ne aşteaptă. Există în spațiu mii de regiuni sau de sfere populate cu o infinitate de creaturi şi, în funcție de hotărârea noastră, noi ne înălțăm sau ne cufundăm ca să le vizităm. Toate nefericirile şi toate fericirile există deja, alții le-au cunoscut înaintea noastră, ele sunt create de mult timp; depinde numai de noi să decidem spre care ne vom îndrepta.

De aceea, dragii mei fraţi şi surori, trebuie să hotărâţi acum să vă schimbaţi direcţia şi să vă orientaţi spre regiunile Paradisului pe care Dumnezeu le-a creat pentru voi din veşnicie.

Bonfin, 3 august 1968

Cap. 2 - Importanţa alegerii - Să căutăm munca, şi nu plăcerea

La ora actuală, oamenii nu mai vor să audă vorbindu-se despre morală. Morala este subiectul cel mai neplăcut, cel mai respingător, cel mai demodat, cel mai depăşit. Iar în Franța, mai ales, nimeni nu se ocupă să îi moralizeze pe alții. Pentru că francezii au înțeles că era ridicol şi grotesc să pozezi ca moralist. Ei vor să fie considerați erudiți, savanți, artişti, orice, dar nu moralişti. Ei au înțeles atât de bine că morala tradițională aduce a ipocrizie şi falsă aparență încât, pentru a fi logici, drepți, cinstiți, ei simt că ar trebui chiar să-şi bată puțin joc de morală. Într-un anumit fel, ei au dreptate, pentru că această morală a fost inventată de oameni, şi ea este atât de variabilă în funcție de epoci şi țări, încât nu mai înțelegem de ce trebuie să o respectăm. În realitate, ei nu au înțeles încă ce este adevărata morală, nici de unde vine ea. Eu vă voi arăta acum cât este de simplu să restabilim toate legile moralei, aşa cum Inteligența Cosmică a stabilit-o, şi nu cum au fabricat-o oamenii după prejudecățile lor, după interesele sau capriciile lor.

Înainte de a merge mai departe, eu aş dori, mai întâi, să revin asupra unui aspect despre care v-am vorbit deja, dar văd că nu îi bănuiți încă importanța pentru sănătatea voastră, fericirea voastră, succesul vostru şi armonia întregii voastre ființe.

Oamenii au făcut multe progrese de-a lungul secolelor în domeniul igienei alimentare: ei ştiu că este mai bine să spele legumele, să le curețe coaja, şi că există mereu o selecție de făcut în hrană, eliminând din

ea elementele nocive şi indigeste. Numai că, ei nu au înțeles deocamdată că în domeniul gândurilor şi al sentimentelor există, de asemenea, nişte alimente pe care le mâncăm şi le digerăm, mai mult sau mai puțin bine, în funcție de gradul lor de puritate. Aşadar, ei trebuie să meargă şi mai departe pentru a învăța să facă o selecție în hrana psihică, aşa cum o fac pentru hrana fizică.

Dacă studiem natura sentimentelor şi a gândurilor, vom vedea că în acest caz va apare o lege morală: pentru construirea organismului nostru psihic trebuie să alegem numai nişte elemente care să fie pure, subtile, luminoase, divine. „De ce? De ce?" va întreba tineretul antrenat de toți aceşti artişti de la Teatrul Vieții care au venit să predice că ar trebui să ne dăm frâu liber tuturor instinctelor. Ei au mers la Avignon, frumosul oraş al papilor, iar acolo au invitat publicul să vină pe scenă să participe cu ei la un fel de orgie, cu scopul de a face, spuneau ei, unitatea prin multiplicitate. Iată: aruncându- se unii peste alții, ei se gândeau să facă unitatea! Primarul şi populația au fost atât de indignați încât i-au alungat. Iar acum, ei vor să viziteze Elveția... Ce reprezintă acest fel ciudat de filosofie?...Nu trebuie să ne mai mirăm, fiindcă ea este consecința unei ignoranțe privind structura ființei umane.

Câți gânditori au studiat omul ca să ştie cum a fost el zămislit, la origini, în atelierele Domnului? Se ştie că el are un stomac, că are un sex, atunci, bineînțeles, acestea trebuie satisfăcute. Eu sunt de acord, dar nu trebuie făcută totuşi o selecție? Desigur, tinerii vor spune „Ah, nu, fără nici o selecție!" Dar dacă ei acceptă să facă nişte selecții pentru hrană, de ce nu vor să admită, de asemenea, că înghițind orice sentiment şi orice plăcere, ei se vor otrăvi? Ei îmbrățişează orice fată

sau băiat, ei se culcă cu primul venit fără să ştie prea bine tot ce poartă o ființă umană în interior, ca nori şi emanații nesănătoase, absorbind astfel nişte elemente urât mirositoare, exact ca şi cum s-ar scălda în mlaştini.

Eu nu sunt împotriva schimburilor, trebuie să facem mereu nişte schimburi; problema este însă să ştim cum să le facem. Un schimb trebuie să aducă mereu o ameliorare, o înfrumusețare. Iubirea trebuie să îmbogățească totdeauna pe cei doi parteneri. Or, adesea ei sunt bolnavi şi dezechilibrați pentru că au înghițit, în mod imprudent şi necumpătat, tot felul de elemente amestecate. Problema nu este să nu iubim, ci să facem o alegere, luând numai ce este cu adevărat pur şi luminos, devenind noi înşine puri şi luminoşi.

Ce caracterizează un copil? Copiii, adolescenții sunt conduşi de dorințele, de emoțiile, de senzațiile lor; inteligența lor nu este încă trează pentru a măsura, a cântări, a controla şi a judeca. De aceea ei sunt aşezați alături de adulți: părinții, bunicii sau educatorii care trebuie să îi orienteze, să îi sfătuiască, să îi ocrotească. Copiii sunt mereu atraşi de tot ce nu este atât de recomandat, şi ei pot să cadă, să se rănească, să se ardă, să se îmbolnăvească. Voi ştiți ce spune copilul: „Eu îl iubesc pe tata, eu o iubesc pe mama, dar eu prefer dulceața”. Întreaga sa mentalitate este rezumată în acest cuvânt: dulceață, adică ceva plăcut, simpatic, moale, dulce, uşor.

Copilul nu ştie că un lucru amar şi dificil îi va fi, fără îndoială, mai profitabil. El nu a ajuns încă la acea înțelepciune de a alege uneori ceea ce este neplăcut. Acesta este pericolul, nu numai pentru copii, dar şi pentru adolescenți: fiindcă în spatele acestei aparențe de frumusețe şi încântare sunt plasate piedicile, deziluziile, necazurile. Tineretul nu cunoaşte încă viața, şi cum el

nu este orientat în interior de un ghid experimentat, el se lasă condus de sentiment, de plăcere, fără să gândească, fără să ceară nişte sfaturi. Iată de ce tinerii se ard, şi apoi ei sunt nefericiți, ei regretă.

Atât timp cât tineretul nu este încă condus de o înțelepciune interioară, el trebuie să asculte de părinți, pentru că părinții au mai multă experiență, ei sunt bine inspirați să îl ocrotească să îl instruiască. Bineînțeles, nu aceasta este părerea tineretului: pentru el, părinții sunt nişte „bătrâni", şi cel mai bun ghid ce trebuie urmat, orice ar fi, este plăcerea. Ah, nu, el se înşeală. El crede că are dreptate, dar, mai târziu, după nişte căderi, nişte eşecuri, nişte pierderi, el va începe să judece şi poate că se va pronunța în favoarea adulților, spunând: „Ei aveau totuşi dreptate pentru că erau mai vârstnici, aveau mai multă experiență". Dar va fi prea târziu.

Să analizăm acum această tendință de căutare a plăcerii. Oare trebuie să avem o încredere absolută în acest elan al naturii noastre ce ne îndeamnă să ne satisfacem toate nevoile noastre instinctive? Unii găsesc plăcerea când mănâncă sau beau fără măsură, când se ceartă, fură, distrug, violează femeile... Eu înțeleg că ei pot găsi o plăcere în toate acestea, natura este atât de bogată în posibilități! Dar dacă ea nu este orientată şi stăpânită de un raționament, de o înțelepciune, eu consider că această căutare a plăcerilor nu este pe deplin justificată. Ea este justificată în elanul ei, dar nu este niciodată justificată în împlinirea ei. Nu trebuie să îi oferim libertatea de realizare. Este minunat că aveți nevoie să mâncați, să beți, să posedați, să comandați, să îmbrățişați fetele, toate aceste nevoi sunt nişte forțe minunate, ele nu au nimic rău; ele devin dăunătoare când nu există celălalt factor, raționamentul care vă orientează. În acel moment, puteți ajunge prea departe,

provocând nişte tulburări, făcând rău, comițând nişte crime.

Nu se poate condamna la om nevoia de a căuta plăcerea, este o tendință normală. Noi toți căutăm plăcerea. Nu există nici o creatură pe pământ care să nu caute plăcerea, chiar şi cei mai mari Inițiați. Veți spune: „Atunci, avem dreptate!” Da, dar aceasta depinde cum o căutăm şi unde o căutăm. Totuşi, trebuie făcută o diferență.

Să luăm exemplul unui om care nu se gândeşte decât să se culce cu femeile, găsind aici o plăcere extraordinară: ce caută el?...Noi am analizat deja această tendință şi am văzut că el însuşi nu ştie ce caută, dar că în întreaga natură există o tendință de a-L caută pe Creator şi numai pe El, deoarece Creatorul este cel care conține totul: fericirea, bucuria, încântarea, poezia, forța... Dar cum sărmanul om nu este atât de luminat, el se gândeşte că va găsi această fuziune, acest extaz, culcându-se cu femeile. Putem să îi spunem: „Este bine, tendința nu este rea, dar ai început prost, nu eşti bine orientat: în loc să cauți adevărata plăcere unindu-te cu Domnul, tu treci prin nişte canale. Există o cale mai bună decât aceasta”.

Nu trebuie să îl condamnăm pe acest om, fiindcă el îl caută pe Dumnezeu. Da, îl caută pe Dumnezeu pentru că în spatele acestei plăceri, acestei bucurii, se află Dumnezeu însuşi...Vă place să mâncați? De asemenea, tot pe Dumnezeu îl căutați prin hrană, pentru că în această bucurie de a mânca există Dumnezeu, şi că nimic, nici nimeni, nu vă pot aduce nici o bucurie, nici o încântare, în afara lui Dumnezeu. Voi îl căutați însă pe nişte căi întortocheate, în loc să ajungeți direct la El, ca şi Inițiații. La fel, Inițiații îl caută pe Dumnezeu, ei vor să guste fericirea şi extazul, dar nu vor să străbată nişte

drumuri noroioase ce îi vor întârzia şi vor complica lucrurile.

Pentru că Dumnezeu a răspândit peste tot, în fiecare lucru, în fiecare ființă, o particulă din chintesența Sa, putem să îl găsim peste tot. Dar oamenilor le vor trebui miliarde de ani, fiindcă ei se împrăştie la stânga şi la dreapta. Pentru a-L găsi în mod direct, trebuie căutat în lumină, în bunătate, în puritate. Sub o formă sau alta, oamenii îl caută mereu pe Domnul, ei vor mereu să se întoarcă la izvor, să regăsească acea viață a Paradisului în care s-au cufundat la origini. Dar, cum ei nu au lumină, cum nimeni nu îi orientează, atunci ei se descurcă cum pot. Ei se descurcă, şi ies apoi atât de murdari încât sunt de nerecunoscut. Totuşi, în realitate, tendința era bună: în mod inconştient, ei doreau să se unească cu Dumnezeu, dar până atunci, ei se unesc cu nişte mici diavoli.

Filosofia hindusă explică că aparența fenomenelor este adesea iluzorie, că în spatele frumuseții se ascunde urâțenia, în spatele bogăției se ascunde mizeria, în spatele forței, slăbiciunea. Ei numesc această aparență înşelătoare „maya": iluzia. Înțeleptul este cel care reuşeşte să perceapă aparențele pentru a descoperi realitatea; de îndată ce a descoperit această realitate, de îndată ce a contemplat-o, el decide să confere, sau nu, un rezultat dorinței sale. Fiindcă, adesea, când descoperi realitatea, eşti atât de dezamăgit, atât de şocat, încât nici nu mai vrei să-ți satisfaci dorința: acum, când o percepi sub un nou aspect, devii speriat de acel monstru pe care îl hrăneai.

Atât timp cât nu vedem, cât nu înțelegem, suntem influențați şi capcanele apar! întâlnim mulți tineri şi tinere care sunt deja decepționați, trişti, nefericiți. Ei spun: „Eu m-am înşelat, credeam că voi găsi fericirea,

dar eu m-am înşelat, eu regret, eu m-am înşelat". Aşteptând astfel, ei şi-au pierdut întreaga prospeţime. Ei au permis oricui să se spele în lacul lor, şi fiecare îşi lasă acolo nişte murdării. Iar acum, lacul lor nu mai este atât de transparent, atât de limpede, atât de frumos, el nu mai reflectă la fel de bine stelele şi soarele.

Un băiat şi o fată sunt îmbrăţişaţi, dar nu ştiu că se produce între ei o osmoză, o nivelare. Da, în latura electromagnetică, în emanaţii, se produce o osmoză, şi aceasta merge chiar foarte departe, fiindcă slăbiciunile băiatului vor pătrunde în fată, şi invers. Acelaşi lucru se întâmplă, de asemenea, şi în cazul calităţilor. Iubirea creează o nivelare între fiinţe, de aceea, înainte de a începe să facă această nivelare, tinerii trebuie să cunoască legea alegerii şi a selecţiei şi, la fel ca în cazul hranei fizice, să se gândească înainte de a se hrăni cu hrana astrală: să studieze această hrană, să ştie cine a fabricat-o, din ce regiune vine, ce conţine etc... Din nefericire, tinerilor nu le place să judece, şi foarte rar intuiţia lor îi ajută să găsească atitudinea sau activitatea care îi va face fericiţi. În ciuda educaţiei şi a cunoştinţelor lor, ei se lasă influenţaţi de sentimente şi nu de înţelepciune.

Eu nu sunt împotriva sentimentului, eu nu am fost niciodată împotriva nevoii de a iubi, din contră, fiindcă sensul vieţii se află aici; dar trebuie, de asemenea, să punem în mişcare şi inteligenţa, să avem discernământ, să facem o selecţie, o alegere, să ştim pe cine să iubim, cum să iubim, şi cum să spiritualizăm şi să ne sublimăm iubirea. „De ce? - Pentru a înfăptui o lucrare. - Dar plăcerea? - Plăcerea va fi înlocuită prin muncă. - Şi nu vom mai avea deloc plăcere? - Ba da, vom avea plăcere, dar una mult mai subtilă, mult mai completă, mult mai divină, o plăcere ce nu va lăsa nici un regret".

Pentru că plăcerea, aşa cum tineretul o concepe, se transformă în curând în otravă, în amărăciune; este fatal. Să luăm imaginea aurului şi a plumbului. Aurul nu rugineşte, nu se oxidează, el este mereu rezistent, mereu nobil, mereu prețios, strălucitor, luminos, în timp ce plumbul este întunecat... Dacă îl tăiați puțin, el străluceşte câteva minute, apoi se închide din nou la culoare. Când alchimiştii căutau să transforme plumbul în aur, ei nu cereau în realitate decât să transforme natura umană, doar atât: să înnobileze ființa umană. Este posibil, înlocuind plăcerea prin muncă.

Toți cei care caută numai plăcerea, care au pus pe maşina lor placa „Plăcere" pentru a ajunge până în această regiune, vor vedea, ajungând aici, că este un loc cu mlaştini pline de țânțari, de broaşte, de şerpi, de viespi, şi ei vor țipa. În timp ce, aceia care caută să-şi dirijeze vehicolul spre o altă stație care se numeşte „Munca", vor descoperi nişte regiuni fantastice. Veți spune: „Ce înseamnă aceasta?" înseamnă că aceste emanații, aceste vârtejuri, aceste erupții vulcanice provocate de forța sexuală trebuie să fie canalizate, orientate şi consacrate pentru o lucrare specială în creier, să mişte nişte centri până atunci adormiți, facându-i să funcționeze. Atunci omul devine un geniu, un Maestru, o divinitate.

Foarte puțini au ajuns să înfăptuiască această lucrare, dar pe mine acest domeniu m-a pasionat mereu şi eu m-am înhămat la el. Iată de ce eu îi pot orienta pe tineri; numai că, ei nu mă vor înțelege, pentru că ei nu caută aşa ceva, ei caută cu orice preț plăcerea. Pentru o aşa zisă fericire. Este sigur că vor fi fericiți? Tocmai, nu este atât de sigur. Pentru că plăcerea este legată de lipsa ei, iar starea de euforie de ramolisment. Cum ei nu au nici o măsură, ei vor mânca şi vor bea (simbolic

vorbind)... ca la Sorbona, unde era scris, se pare: „Aici iubirea se găseşte din belşug”. Iată cum înțeleg ei iubirea! Care vor fi rezultatele? Ei nu ştiu, sărmanii, nimeni nu i-a instruit.

Nu este vorba de a-i împiedica pe tineri să se iubească, de a crea sau a fi liberi, dar ei trebuie instruiți. Ei cer libertatea, şi este ceva legitim, toată lumea trebuie să ceară libertatea. Numai că această libertate pe care ei o caută în dezmăț nu este, în realitate, decât o sclavie. A fuma, a face dragoste, a distruge, a murdări, a insulta, iată libertatea lor! Unde îi va duce această libertate? Eu nu sunt împotriva tineretului; şi eu am fost tânăr şi mai sunt încă. Da, eu sunt mai tânăr în interior decât tinerii. Ei au îmbătrânit deja, eu o văd; ei sunt bătrâni în dorințele lor, în comportamentul lor. Iată de ce tineretul trebuie instruit, arătându-i că, înainte să se avânte să guste orice, trebuie să gândească şi să ia numai ce este bun.

În domeniul sentimentelor există aceeaşi varietate şi aceeaşi bogăție de hrană ca în planul fizic. Anumite sentimente sunt mezelărie, da, caltaboş, jambon; altele sunt legume sau fructe, altele chiar vin sau drog...Dar cum tineretul nu cunoaşte încă această lume a sentimentelor, el înghite orice şi se otrăveşte.

Când eu vorbesc despre tineret, eu ştiu bine că mulți adulți nu sunt mult mai cumpătați ca tinerii. De asemenea, şi ei caută numai plăcerea, le lipseşte cunoaşterea şi înghit nişte murdării ce îi îmbolnăvesc. Iată de ce eu le recomand să ia câteva picături amare, numai ele îi vor vindeca. Ei au mâncat prea multe dulciuri, acum le trebuie puțină chinină şi o vor găsi numai în înțelepciune. Evident, nu este atât de plăcut, dar ei trebuie să o facă, dacă nu, ei vor cădea la pat cu febră.

Veți întâlni mereu la oameni nişte pasiuni şi dorințe arzătoare, ele nu lipsesc nicăieri. Ceea ce este rar, aproape de negăsit, este însă inteligența ce ne permite să facem o alegere. Or, tocmai ea este cea mai prețioasă, dar oamenii nu o vor. Ei îşi spun: „Dacă vom fi prudenți, inteligenți, vom fi obligați să renunțăm la anumite bucurii, şi nu avem chef să ne lipsim de ele”. Afirmând aşa ceva, mărturisim că suntem nişte neştiutori şi nişte proşti, deoarece, din contră, am putea fi mult mai fericiți dacă am fi destul de inteligenți să discernem natura sentimentelor noastre şi să facem o selecție. Cum poți fi fericit dacă eşti orb? Când nu vedem nimic şi nu prevedem nimic ca să ne protejăm suntem la îndemâna oricui. Să nu vă închipuiți că fericirea va veni dacă sunteți orbi. Ca şi cum vi s-ar da un sac închis, spunându-vi-se: „Haideți, băgați-vă mâna, există de toate în acest sac, luați ce vreți”. Voi băgați mâna, o viperă vă muşcă şi muriți. Credeți-mă, dacă sunteți orbi, va exista mereu o viperă care să vă muşte.

Nimeni nu vă poate reproşa că aveți nevoie de nişte schimburi. De asemenea, şi eu am nevoie; numai că eu nu caut bucuria şi fericirea prin canale, ci în acest izvor al iubirii universale: soarele. Soarele îşi depune particulele sale de viață în întreaga natură şi tocmai aceste particule noi le primim prin pietre, prin plante, prin animale, şi chiar prin bărbați şi femei. Fiindcă bărbații şi femeile posedă, de asemenea, câteva particule din soare, dar foarte puține, insuficiente, de aceea ei nu se simt niciodată pe deplin satisfăcuți şi sunt mereu împinşi să caute în altă parte.

Adevărata iubire se găseşte în profunzime în soare şi acolo trebuie căutată. Atât timp cât nu veți bea de la izvor, nu veți găsi decât nişte mici picături de rouă condensată pe câteva frunze, pe câteva flori, şi este

puțin. Există, cu siguranță, nişte locuri în corpul bărbatului sau al femeii unde iubirea se depune puțin, dar dacă o căutați numai acolo, veți fi mereu flămânzi, însetați. Este ce se întâmplă tuturor celor care se iubesc: ei consideră că mai rămâne un vid în ei, nu se simt împliniți, le lipseşte mereu câte ceva. Trebuie ca ei să caute acum la izvor această imensă iubire ce udă şi hrăneşte întreaga creație. Apoi, să iubească un bărbat sau o femeie, dacă vor; dar, pentru a afla împlinirea, trebuie să caute această iubire la origine, la izvor. Nu există bărbați sau femei care să poată găsi împlinirea numai cu alte femei sau cu alți bărbați. Cu timpul, rămâne mereu o parte din ei înşişi ce nu este satisfăcută, ce nu este împlinită.

Eu ştiu bine că aceste cuvinte ale mele sunt foarte îndepărtate şi chiar irealizabile pentru mulți. Ei nu reuşesc încă să le înțeleagă, ce să mai vorbim despre realizare, ar fi nevoie de secole! Eu cunosc pe cineva care a realizat aceste lucruri, întrebați-l cum puteți să le realizați deopotrivă şi voi... Oare eu sunt nefericit? Oare eu caut femeile? Nu, fiindcă eu am tot ce îmi trebuie...o iubire de revărsat asupra întregii omeniri! Iar dacă eu am reuşit să găsesc secretul, îl puteți găsi şi voi. Numai că, nu vreți... Judecați ca toți cei care cred că vor fi nefericiți dacă nu-şi satisfac nevoile lor senzuale. Bine, bine, să şi le satisfacă, eu nu mă opun, dar vom vedea mai târziu. Ce vom vedea? Ceea ce deja am văzut: ruina, falimentul. Am văzut-o deja pentru mari celebrități, scriitori, artişti, poeți, muzicieni care cădeau victime unei pasiuni ce nu şi-o puteau învinge. În realitate, ei nu doreau să o învingă, gândindu-se că vor fi şi mai nefericiți dacă se descotoroseau de ea. Nouă zecimi din omenire gândeşte astfel.

Eu am întâlnit mulți oameni care erau bolnavi, nefericiți, şi le spuneam: „Iată ceea ce trebuie să faceți.

- Dar nu avem timpul necesar să facem acest lucru!
- Ah! Nu aveți timpul necesar? Bine, eu înțeleg, eu înțeleg...

- Ce înțelegeți? - Că veți avea timp să suferiți. Dacă nu avem timp pentru lumină, îl vom avea pentru întuneric. Dacă nu avem timp pentru sănătate, îl vom avea pentru boală, învârtindu-ne şi frământându-ne în patul nostru. Ce vreți să vă mai spun? Este matematic, este absolut. Eu cunosc raționamentul oamenilor. Ei judecă ca nişte copii, ei nu au ieşit încă din scutece. Dacă i-ați auzi pe oameni cum judecă! Bineînțeles, dacă nu aveți nici un criteriu, veți considera că este ceva original, filosofic, ieşit din comun; veți spune: „Ce gânditor formidabil!" şi veți fi încântați. Dar dacă sunteți un Inițiat, veți considera că aceste raționamente sunt ale unui bebeluş.

Dragii mei frați şi surori, trebuie să ştiți: corpul vostru va fi construit cu materialele ce le absorbiți. Aşadar, dacă aceste materiale nu sunt pure, veți fi impuri; dacă aceste materiale sunt nocive, veți fi bolnavi. Iată o lege absolută, nu numai în planul fizic, ci şi în planul psihic. Ca şi în cazul hranei, trebuie să fiți atenți ca gândurile şi sentimentele ce le absorbiți şi digerați să fie pure.

Îi deplâng pe cei care nu vor să înțeleagă aceste mari legi. Nu eu le-am inventat, eu le-am observat în natură şi le-am verificat pe mine. De aceea, îmi puteți spune acum tot ce vreți, puteți să inventați orice filosofie nouă, eu o voi compara cu ceea ce Inteligența Cosmică a scris în natură. Dacă eu văd că Inteligenta Cosmică o aprobă, eu o voi accepta; dar dacă Inteligența Cosmică îmi arată

că filosofia voastră contrazice tot ce există în natură, eu o voi respinge.

Tinerii au tendința să accepte numai ce le place. Eu înțeleg, dar eu v-am spus deja adineauri, ceea ce este plăcut nu este un ghid sigur. Nu trebuie să cădem în capcana unui lucru plăcut, fiindcă urmarea este mereu neplăcută... La început este plăcut să facem nişte petreceri într-un restaurant, dar când trebuie să plătim, nu este foarte plăcut. De ce să ne imaginăm mereu că vom putea mânca pe săturate fără să plătim niciodată nimic?

În viață totul se plăteşte, într-un fel sau altul totul se plăteşte. Există târguri, magazine, vitrine, totul vă este prezentat ca să vă serviți, dar, de îndată ce v-ați servit, trebuie să plătiți. Tocmai aici, în fața gândului plății, trebuie să fim reținuți şi să ne spunem: „Nu merită osteneala, va fi prea scump, plăcerea este trecătoare, nu va rămâne în curând nici o urmă din ea şi voi avea nevoie de mulți ani să-mi plătesc datoriile". Să nu vă închipuiți că eu vreau să vă lipsesc de bucurie şi fericire, nu, eu vă cer numai să înlocuiți toate aceste bucurii atât de costisitoare prin nişte bucurii care nu sunt costisitoare. Există unele lucruri indispensabile şi, în general, aceste lucruri indispensabile nu costă nimic: lumina soarelui, aerul, apa, hrana, nu puteți să vă lipsiți de ele şi nu costă nimic, în afara de hrană, puțin.

Se pare că, din luna mai, tineretul organizează nişte manifestații pentru a cere dreptul de a fuma, de a face dragoste, de a se revolta. El nu spune: „Noi avem nevoie de lumină, nevoie de spiritualitate, nevoie de o ştiință divină..." nu, ceea ce el cere este libertatea de a mânca, de a bea şi a se distra...Aceste lucruri nu sunt noi, cred că ştiți. De la creația lumii auzim numai aşa ceva. Ca şi romanii care cereau pâine şi circ. Nu auzim pe nimeni

spunând: „Noi avem nevoie de împărăția lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa”. Se caută mereu uşurința şi plăcerea.

Tot aşa cum este necesar pentru sănătatea sa, frumusețea sa şi chiar pentru inteligența sa, ca omul să aleagă cea mai bună hrană fizică, la fel de mult este necesar ca el să aleagă cea mai bună hrană psihică. Iată încă un aspect al moralei pe care nu îl putem nega. Oamenii vor să amestece totul în ei, acest lucru nu este moral, contrazice inteligența naturii. Putem face acest amestec, dar înseamnă moartea spirituală. Iată de ce tineretul nu trebuie să se ofere în mod inconştient plăcerilor, satisfacțiilor, distracțiilor, ci să se instruiască, să lucreze, să se formeze. Apoi, Doamne Dumnezeule, nu îi va lipsi nimic. Dar, el trebuie să învețe la început să se domine, să se stăpânească, în loc să cadă pradă dezordinilor. Dacă nu, ce se întâmplă? El se demagnetizează, îşi pierde prospețimea, farmecul, subtilitatea, ceva celest, încântător, tot ceea ce este cea mai mare bogăție a sa.

Pentru moment, porțile pierzaniei sunt deschise tinerilor. Peste tot, ei se gândesc numai să se seducă, să se excite. Şi nimeni nu poate să îi cumințească, nimeni, nici chiar unii gânditori sau preoți, pentru că nu există nici o ştiință în spatele cuvintelor lor; sunt nişte sfaturi bune, da, dar nu argumente ştiințifice. Este nevoie acum de nişte argumente ştiințifice pe care nimeni să nu le poată respinge.

Eu nu sunt împotriva plăcerii. Este legitim să-ți doreşti plăcerea, dar, de ce să nu adaugi plăcerii un alt element, ca atunci când un bărbat şi o femeie se unesc să producă o scânteie, o lumină? Nu putem produce singuri lumina. Bărbatul şi femeia se caută, pentru că, femeia singură nu poate avea un copil sau o bucurie, iar bărbatul, de asemenea. Dar, când cei doi se unesc,

apare scânteia, copilul. La fel este şi în interior; fără gândire, plăcerea sau sentimentul este incomplet. Iată încă un argument ştiinţific. De ce să acţionăm fără celălalt partener care se află, acolo, înăuntru: inteligenţa? Inteligenţa nu poate face nimic fără puterea sentimentului, iar sentimentul nu poate face nimic fără puterea inteligenţei.

Eu nu sunt atât de limitat şi puritan, eu privesc numai lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Dacă ar fi fost ceva util, dacă ar fi fost estetic, constructiv, eu aş fi primul care să aplaude toate aceste cereri ale tineretului. Uitaţi-vă la nudişti, eu nu i-am acuzat, eu nu i-am condamnat; dar, ceea ce nu îmi place la ei este că, sub pretextul aerului, al soarelui, al libertăţii, există alte lucruri în mintea lor şi modul lor de viaţă nu este ireproşabil. Eu nu sunt împotriva ideilor lor care sunt adevărate şi conforme cu natura, dar, puse în aplicare, aceste lucruri nu pot fi dezvoltate. Dacă erau, eu aş fi fost primul care să predice nudismul.

De altfel, toate aceste lucruri nu sunt noi, au existat unele şi mai rele. În toate timpurile au existat nişte oameni care s-au asociat, dedându-se desfrâului, şi chiar la Paris, acum vreo zece ani, o rusoaică, Naglowska, a prezentat unele practici de magie sexuală. Ea se aşeza în centrul unui cerc de cupluri care făceau dragoste, sub pretext că ar fi ştiut să adune toate aceste forţe fluidice ce emanau din ele, pentru a produce nişte fenomene minunate cu aceste forţe. Este de înţeles că există nişte forţe ce se degajă; dar, ca o biată fată dezechilibrată să fie capabilă să le transforme, nu! Puteţi spune tot ce vreţi, dar cu mine nu merge. Eu fac o analiză, eu cântăresc, eu aleg, nu poate trece nimic care să nu fie adevărat.

Oamenii au mereu tendința să se lase copleşiţi de senzualitatea lor, iar apoi, desigur, ei găsesc unele justificări: „Dar ideea este bună, ideea este unitatea, este transformarea, este sublimarea...” Dacă ar ajunge numai să o spunem ca să fie adevărat! Ne folosim de unele idei bune luate din cărțile esoterice, dar felul în care le aplicăm este infernal. Trebuie să fiți informați. Aceste practici există sau au existat în anumite triburi din Africa, peste tot în India, în Japonia... şi chiar în Anglia, cu Aleister Crowley, un ocultist care a murit... Este posibil ca, în anumite cazuri, aceste practici să fie executate într-o mare puritate, dar acest lucru este extrem de rar, şi, din nefericire, ele vor fi propagate din ce în ce mai mult în întreaga lume. Peste tot vor fi orgii, desfrâuri...Veți vedea ce se va întâmpla în scurt timp. Pentru că, din ce în ce mai mult, adevărata ştiință dispare, această adevărată ştiință pe care eu o expun aici, în fața voastră, şi care este determinantă. Deoarece nu o cunoaşteți, voi credeți că vă puteți justifica toate prostiile, dar dacă o cunoaşteți, cum să vă mai justificați! Nu mai puteți.

Într-o zi, dacă tineretul va ajunge la această înțelegere, el va fi înspăimântat de abisul ce i se prezintă în față şi poate că va da alarma ce va cuminți întreaga lume. Eu sper, eu o doresc. Pentru moment, el nu ştie şi adulții nu l-au luminat, pentru că adulții nu sunt nici ei luminați; atunci, este atât de normal ca el să se lase ghidat de dorințele şi înclinațiile sale! Ce este aici atât de condamnabil? Da, dar dacă adăugăm adevărata Ştiință Inițiatică, ne vom mulțumi să gustăm plăcerea în nişte doze homeopatice, şi va fi ceva diferit. Totul poate deveni un medicament, chiar şi plăcerea; dar dacă luați prea mult, sau cu nişte oameni murdari, veți fi otrăviți.

Bonfin, 4 august 1968

Cap. 3 - Activitatea creatoare ca modalitate de evoluție

Conferință improvizată

Eu mă găsesc în lume şi observ evenimentele, nu pot să nu văd ceea ce se petrece în ea, şi constat că, din ce în ce mai mult, oamenii sunt pe cale să piardă ceva esențial. Există multe semne în acest sens: ei nu mai ştiu ce să creadă, nici unde să se îndrepte şi, în ciuda culturii, a ştiinței, a progreselor din toate domeniile, ei devin din ce în ce mai nesiguri şi tulburați. După părerea mea (fiindcă am şi eu dreptul să mă pronunț, din moment ce toată lumea se pronunță), ceea ce lipseşte oamenilor este un adevărat sistem filosofic.

Pentru că fiecare este liber să inventeze sau să creadă ce îi place, vedem apărând tot felul de opinii şi teorii bizare. Nu există însă un sistem pe care să se poată sprijini întreaga lume. Sau, mai degrabă, există o tradiție spirituală şi morală, dar majoritatea a încetat să mai creadă în ea şi se lasă influențată de tot ce este deformat, pervertit, întunecat. Oamenilor nu le mai place nimic din ceea ce este cu adevărat de bun simț, ordonat, armonios, ei s-au săturat, ei au nevoie de altceva...ca să schimbe! Să luăm numai exemplul artiştilor: de ce pictorii, sculptorii, muzicienii, poeții se încăpățânează să reproducă tot ce este urât, deformat, haotic? În trecut, artiştii căutau frumusețea, armonia, perfecțiunea, lumina, dar acum ei le resping. Chiar dacă mai există unii oameni care au încă principii, un ideal, ei sunt disprețuiți, se consideră că nu se poate face nimic cu ei.

Pentru că, eu îmi amintesc, eu pot compara ceea ce se întâmplă astăzi cu acea viață pe care am trăit-o în trecutul îndepărtat, când împărăția lui Dumnezeu exista pe pământ, Epoca de Aur, şi când omenirea trăia în pace, fericire şi belşug... într-o zi, toate acestea au dispărut şi lumea a căzut sub legea anarhiei şi a violenței. Nu mai există loc pentru iubire, inteligență, bunătate, blândețe; singurul Dumnezeu, unicul crez este violența, violența sub toate formele.

În timpul evenimentelor din mai, de la Paris, în momentul acestei revolte a tineretului, eu nu mă aflam în Franța, dar tot sufletul meu veghea şi era neliniştit pentru că presimțeam apropierea unui război civil. El a putut fi evitat, mulțumită Domnului. Apoi, eu am discutat cu nişte oameni tineri, iar unul dintre ei, în mod deosebit, îmi spunea că revolta era singurul mijloc de a obține o schimbare, că întreaga derulare a istoriei arată că, pentru a ajunge la ceva, a obține o mai mare dreptate, o mai mare libertate, oamenii au fost obligați mereu să folosească forța şi violența. Sau, îmi mai spunea acel tânăr, trebuie să ne separăm de societate şi să formăm o mică societate separată unde să trăim aşa cum dorim.

Eu am spus: „De acord, dar există o a treia soluție". Desigur, prima soluție este cea despre care istoria ne dă cele mai multe exemple. Dar, din nefericire, când o mişcare este declanşată, nu o mai putem stăpâni, ea merge până la capăt; pasiunile, instinctele se dezlănțuie, rațiunea nu mai poate interveni să remedieze. Pe moment, a doua soluție este irealizabilă. Tineretul nu are pe nimeni care să îl poată sfătui şi orienta pentru organizarea unei alte societăți. Există, însă, o altă soluție, cea de a proceda precum hinduşii care, prin cererile lor legitime, logice, inteligente, prin metoda non

violenței şi a blândeței, au provocat în lumea întreagă atâtea reacții favorabile încât Anglia a fost obligată să cedeze. În fața acestei abnegații, a acestei forțe morale a unui întreg popor, ea a înțeles că, dacă va continua să-şi dorească aservirea lui, ea îşi va pierde tot prestigiul.

Ei bine, şi tineretul putea determina întreaga lume să capituleze dacă ar fi acționat altfel. Prin superioritatea cererilor sale, prin inteligența metodelor sale, prin calmul, disciplina şi ordinea sa, fără să distrugă nimic şi să ardă nimic, el ar fi putut influența conştiința întregii lumi. De ce să ne luăm ca ghizi pe Che Guevara, Fidel Castro sau Mao Tze Dung? Tineretul trebuie să se instruiască în altă parte, alături de ființe mai dezvoltate spiritual şi mai luminoase decât aceşti oameni. De altfel, o politică care reuşeşte într-o țară, nu reuşeşte neapărat în alta: aceleaşi metode nu pot conveni tuturor țărilor. Tineretul are încă multe de învățat. Desigur, el ar trebui să învingă, dar prin superioritatea sa morală, şi nu prin violentă. A lua drept modele exemplele de violență ce ne-au fost transmise de istorie înseamnă o sărăcie în judecată şi o mizerie în alegere!

De câte ori nu v-am spus că situația în care s-a cufundat omenirea, lipsită de un scop, de un sistem filosofic adevărat, este foarte neliniştitoare! Cu mentalitatea oamenilor de astăzi, ne putem aştepta la orice! Acest lucru nu reprezintă încă nimic, alte evenimente mai îngrozitoare se vor produce, este atât de uşor de prezis! Când oamenii nu mai au nici un Dumnezeu în inima lor, de ce ar mai trebui ei să fie buni, generoşi şi blânzi? Este adevărat, pare o prostie să fii cinstit şi bun în asemenea condiții. Iată de ce am eu doresc acum apariția, pentru întreaga lume, a unui sistem filosofic, religios sau moral pe care niciodată,

nimeni, nici savanții, nici gânditorii, nici clericii să nu îl mai poată distruge. Unii vor râde, îşi vor bate joc, dar va fi totuşi un sistem absolut convingător şi indestructibil, pentru că acest sistem nu este o invenție umană ce variază după epoci şi locuri, chiar Inteligenta Cosmică este cea care l-a stabilit.

Când ați încălcat anumite coduri sau anumite prevederi ale moralei umane şi sunteți prinşi, trebuie să plătiți; dacă scăpați, natura nu vă va pedepsi, fiindcă ați încălcat numai morala umană. În timp ce, dacă încălcați legile naturii, nu veți scăpa. Chiar dacă oamenii se înclină în fața voastră şi vă aduc coroane de flori, natura vă pedepseşte. Poate că pentru oameni sunteți un erou, dar natura vă pune la pat! Natura este implacabilă! Aceasta nu înseamnă că eu vă sfătuiesc acum să încălcați legile umane, nu. S-a spus: „Dați Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, adică să respectați totuşi legile țării, legile umane, dar respectând, înainte de toate, legile lui Dumnezeu, adică legile naturii.

Primul aspect ce vi l-am prezentat l-am ales din agricultură, este legea cauzelor şi a consecințelor: culegem ce am semănat. Apoi, eu v-am arătat că, în acelaşi fel cum în viața sa fizică omul este mereu obligat să facă o alegere, o selecție, el trebuie, de asemenea, să aleagă şi să trieze în domeniul sentimentelor şi al gândurilor sale. Iată două aspecte absolut convingătoare: sunt ca nişte cuie bătute bine... Astăzi, eu vă voi prezenta un alt aspect foarte important al moralei cosmice, pentru că el se referă la o activitate esențială a omului: creația.

Cu siguranță, ați remarcat că eu mă refer mereu, ca punct de plecare, la viața concretă, la ceea ce vedem, la ceea ce putem atinge cu degetul: pietrele, plantele,

animalele, oamenii, comportamentul lor şi viața lor, şi nu la nişte idei abstracte, filosofice, metafizice, pentru că nu este o metodă bună pedagogică să începi cu nişte abstracții în pedagogie este mereu indicat să luăm ca bază ceea ce este concret, vizibil, tangibil, pentru a ne ridica apoi spre domeniul abstracției. Iar dacă eu încep totdeauna plimbându-vă puțin pe pământ, eu o fac pentru că el constituie pentru mine cel mai bun punct de plecare.

Când observăm oamenii, remarcăm că ei au nevoie să se hrănească, să bea, să gândească, să iubească, să studieze, să muncească... Totodată, ei au şi o altă nevoie ce îi determină să devină nişte creatori. De la cea mai fragedă vârstă, ei încep să facă castele de nisip, desene, planşe colorate...Câte desene primesc eu, zilnic, de la viitorii noştri mari creatori, copiii Fraternității! De asemenea, cele mai primitive popoare simt această necesitate de a crea, aşa cum arată toate picturile regăsite pe pereții numeroaselor peşteri din Europa şi Africa. Datorită acestor desene s-a putut reconstitui fauna acelei epoci, obiceiurile acestor popoare şi chiar practicile lor magice, fiindcă se consideră că, reprezentând animalele pe care le vânau, ei încercau să le vrăjească pentru a avea succes. Este foarte interesant, dovedind că aceste popoare cunoşteau anumite legi conform cărora, acționând asupra unei imagini, se acționează asupra creaturii reprezentată de acea imagine.

Aşadar, omul a fost de la începutul evoluției sale dornic să creeze, începând prin crearea copiilor. Printre instinctele cele mai puternice, cele mai tenace ce le posedă, se află această nevoie de a deveni un creator şi de a semăna astfel cu Tatăl sau Celest. Dacă omul nu doreşte să creeze copii, atunci vor fi nişte opere de artă:

sculpturi, monumente, dansuri, cântece, poeme... Când eu v-am vorbit despre Leonardo da Vinci şi Michelangelo, eu v-am arătat cât de dotați erau ei în toate domeniile: poezie, pictură, sculptură, arhitectură, iar Leonardo da Vinci era chiar şi muzician, matematician şi inginer. Arta este dovada că această dorință ce o trăieşte oricare om de a fi un creator nu se limitează la crearea copiilor, la o simplă reproducere pentru conservarea speciei; ea se manifestă ca o necesitate de a merge mai departe, de a face un pas în plus şi a înlocui vechea formă printr-una nouă, mai subtilă, mai frumoasă, perfectă. Iată un adevăr ce a scăpat multor artişti. Puterea creatoare a omului se află mai sus decât nivelul său obişnuit de conştiință; ea se găseşte într-un loc al sufletului său care se manifestă în acel moment ca imaginație, ca facultatea de a explora, a contempla realități ce îl depăşesc şi de a le capta elementele. A crea înseamnă să te autodepăşeşti, să te depăşeşti.

Eu v-am explicat deja că, dacă inventatorii reuşesc să descopere unele legi sau tehnici atât de extraordinare, este pentru că ei ştiu să se înalțe până la domeniul imaginației şi, încă mai sus, la cel al intuiției: ei captează în înalt nişte idei, nişte imagini, apoi ei reîntorc ca să scrie, să deseneze, să realizeze ceea ce au conceput. Ştiința oficială nu a explorat încă posibilitățile intuiției, nici natura acestei capacități care, ca o antenă sau un radar, poate prevedea, prezice, proiectându-se în viitor. Când anumiți savanți aflați la jumătatea drumului dintre ştiința oficială şi ştiința esoterică lansează, din când în când, unele idei mai avansate, ei nu sunt crezuți, ei sunt respinşi, ei sunt criticați, şi totuşi, mai târziu, sunt recunoscuți ca nişte mari precursori. De exemplu: Jules Verne; el nu era un om de

ştiinţă, era numai un romancier şi, fără să călătorească personal, el a imaginat „Cinci săptămâni în balon", „Ocolul pământului în optzeci de zile", „Douăzeci de mii de leghe sub mări", „De la pământ la lună"... în epoca sa părea ceva de necrezut şi mulţi şi-au bătut joc de el, dar acum vedem că tot ce şi-a imaginat mai îndrăzneţ începe să se realizeze.

Aşadar, această capacitate de a ne imagina, ce o posedăm cu toţi, este cu adevărat creatoare, iar dacă ştim cum să o purificăm şi să o cultivăm într-o stare de linişte de sine şi luciditate perfecte, ea este capabilă să ne facă să descoperim nişte realităţi de care nimeni nu avea până atunci vreo idee. Toţi inventatorii au petrecut ore întregi cufundaţi în căutările şi meditaţiile lor, şi nu putem nega că intuiţia lor a fost o capacitate cu adevărat autentică. Şi noi, aici, într-o Şcoală Iniţiatică, facem exact acelaşi lucru ca ei, dar într-un mod conştient, în cunoştinţă de cauză. Totuşi, cu această diferenţă că imaginaţia noastră nu este orientată spre nişte descoperiri fizice, chimice, tehnice, ci spre unele interioare, spirituale. De asemenea, ea ne permite şi nouă să facem nişte descoperiri pe care mulţi nu le pot nici măcar bănui.

Astăzi, eu nu am timp să dezvolt mai mult această problemă pasionantă, dar eu v-am spus deja, în alte conferinţe, că putem considera imaginaţia ca o soţie, ca soţia noastră interioară care aduce pe lume nişte copii, nişte copii reuşiţi sau rataţi, aceasta depinzând de calitatea a ceea ce i-am dat. Dacă aceşti copii fac prostii, distrug, tatăl este obligat să plătească nişte amenzi, şi uneori este urmărit, pedepsit în locul lor. Din contră, dacă copiii săi obţin premii, tatăl lor este cel care primeşte toate onorurile. Veţi spune: „Cine sunt aceşti copii?" Sunt gândurile şi sentimentele noastre, iar noi

înşine suntem tatăl lor. Iată încă un domeniu foarte vast de studiat şi aprofundat dar, ca să nu mă risipesc, trebuie să revin la esenţialul subiectului.

Aşadar, acest instinct de creaţie ce îl avem cu toţi ne determină să ne depăşim posibilităţile obişnuite şi ne pune în contact cu alte regiuni, cu alte lumi pline de existenţe eterice, subtile, luminoase. Tocmai datorită acestei laturi din noi înşine ce a reuşit să se deplaseze şi să meargă mai departe pentru a capta anumite elemente complet noi, vom putea crea nişte copii care ne sunt superiori sau nişte capodopere care ne depăşesc. Fiindcă, creaţia este deseori cu mult mai frumoasă decât autorul ei. Vedeţi undeva un omuleţ neînsemnat, dar tocmai el a produs o operă măreaţă, demnă de un gigant, de un titan. Această latură subtilă din el însuşi, ce are capacitatea de a se deplasa, a ajuns foarte departe, foarte sus, unde s-a îmbogăţit, acumulând unele elemente noi; apoi, artistul îşi începe lucrarea, şi din mâinile sale apare o operă nemaipomenită, grandioasă, care încântă întreaga lume.

Chiar dacă toţi oamenii au nevoie să creeze, foarte puţini sunt capabili să devină nişte creatori în planul spiritului, foarte puţini se ridică până la acest nivel şi ştiu că, pentru a produce opere sublime, trebuie să cunoşti câteva legi şi să te exersezi într-o anumită manieră. Veţi înţelege care este aceasta. Cum se face că pământul, care este întunecat, gol şi neroditor iama, se acoperă primăvara cu o vegetaţie atât de frumoasă şi colorată: iarbă, flori, arbori şi fructe? Se întâmplă, pentru că în această perioadă el se apropie de soare şi începă să primească de la acesta anumite elemente pe care este incapabil să le producă singur. De îndată ce a primit aceste elemente, el trece la muncă şi se depăşeşte, el dă nişte „capodopere” extraordinare,

colorate, dulci şi parfumate ce le oferă tuturor creaturilor. Astfel, dacă omul vrea să creeze şi să producă nişte opere remarcabile, şi el trebuie, de asemenea, să găsească un soare, o ființă mai puternică şi mai inteligentă decât el, pentru a se uni şi a face nişte schimburi cu ea.

Înțelegeți acum de ce mergem dimineața să privim răsăritul soarelui: ca să învățăm să creăm nişte opere care îi seamănă, nişte opere însuflețite, noi, limpezi, pline de lumină şi căldură. Dar, în realitate, soarele ne ajută să ajungem şi mai departe, până aproape de Dumnezeu, ca să ne unim cu El, pentru ca în aceste schimburi cu Domnul să devenim un Creator ca şi El. Iată motivul existenței rugăciunii, al meditației, al contemplării. Eu nu ştiu dacă vă este foarte clar şi voi încerca să mai aprofundez această problemă.

Eu doresc de mult timp să combat filosofia materialistă şi să o zdrobesc. Veți spune: „Ce ambiție, ce orgoliu! Nimeni nu a reuşit până acum”. Ei bine, eu am câteva argumente foarte simple, datorită cărora eu cred că voi reuşi. Eu iau două pahare şi tom în ele două parfumuri diferite. Cele două pahare rămân separate, ele sunt două obiecte bine distincte. Din punct de vedere materialist, nu există nici o comunicare între ele, şi este adevărat: când ne referim la forma exterioară, la ceea ce conține, este exact, obiectele rămân separate, dar nu mai este adevărat dacă luăm în considerare conținutul, deoarece din cele două parfumuri se degajă nişte particule subtile care urcă, se răspândesc în aer fuzionând. O ştiință care se ocupă numai cu fenomenele vizibile, tangibile şi măsurabile, ignoră ceea ce se desfăşoară la nivelul mai subtil al chintesențelor şi al emanațiilor invizibile, şi tocmai aici ea nu mai este veridică, fiindcă îi scapă jumătate de adevăr.

Să luăm acum soarele. El este departe, se află la milioane de kilometri distanță, şi totuşi noi îl simțim aici, el ne atinge, ne încălzeşte, ne vindecă. Cum face el să fie atât de aproape, în ciuda acestei îndepărtări? Fiindcă din el iese o chintesență ce face parte din el, razele sale, şi datorită razelor sale el stabileşte un contact cu noi: el ne îmbrățişează, ne mângâie, ne pătrunde; noi fuzionăm cu el. Pentru că lumina şi căldura soarelui nu sunt altceva decât soarele, şi în acest sens eu v-am mai spus, cu mult timp în urmă, că planetele se ating. Credeați puțin, dar vă îndoiați tot la fel. Ei bine, mă veți crede acum mai mult dacă eu vă spun că luna trecută am citit un articol în care un astronom afirma exact acelaşi lucru? Mă întrebați cum am reuşit să ştiu? Este simplu. Priviți planeta noastră: există pământul, şi deasupra pământului, apa; deasupra apei, aerul; iar deasupra aerului, eterul, pe care hinduşii îl numesc Akaşa. Aşadar, eterul este o stare mai subtilă a materiei, şi tocmai la acest nivel putem afirma că planetele se ating. Ele nu fuzionează în partea lor solidă, ci în partea lor subtilă, în sufletul lor. De aceea astrologia a crezut mereu în influența planetelor şi a constelațiilor.

Să studiem acum aceste mici planete care sunt bărbații şi femeile. Ce se întâmplă între ei? Aici se află un băiat, dincolo o tânără fată: ei sunt îndrăgostiți, ei se privesc, ei îşi zâmbesc... Dacă considerăm lucrurile din punct de vedere materialist, vom spune: „Iată două corpuri bine conturate, separate, ele nu se ating, deci nu există nici o comunicare între ele”. Dar, dacă considerăm problema din punct de vedere spiritualist, ne vom pronunța diferit, deoarece sufletele acestor tineri comunică între ele, ei se contopesc cu adevărat prin fluidele şi emanațiile lor, aşa cum se contopesc razele a

doi sori în spaţiu. Aşadar, omul se întinde în realitate mult mai departe decât corpul său fizic. Când studiem ceea ce emană din el, radiațiile sale, această aură, acest câmp magnetic ce ne spune nişte poveşti, acolo, foarte departe, înțelegem clar că omul reprezintă mult mai mult decât corpul său: el este răspândit în spațiu, el se plimbă prin spațiu.

Poate că ați auzit vorbindu-se despre această experiență a telepatiei încercată de armata americană cu scopul de a experimenta anumite puteri ale gândului şi posibila lor utilizare în domeniul strategic. S-au ales doi subiecți foarte sensibili: unul trebuia să rămână la Washington, înconjurat de o întreaga comisie de supraveghere, fiind însărcinat să emită nişte imagini şi gânduri pe care le nota pe măsură ce le emitea, şi care erau puse imediat într-un seif ca să nu existe fraude; altul se găsea într-un submarin la mii de kilometri de acolo, în adâncurile Oceanului Pacific, fiind, de asemenea, înconjurat de o întreagă comisie de supraveghere: el trebuia să scrie toate gândurile şi imaginile ce le primea, iar toate aceste hârtii erau puse, imediat, tot într-un seif. Când cele două dosare au fost comparate, toți au fost stupefiați să vadă că, în afara câtorva mici erori, ele coincideau cu exactitate.

Din moment ce gândul este capabil să străbată straturile cele mai adânci ale oceanului, iată dovada că el este o putere formidabilă! Prin această strălucire ce iese din el, prin aceste emisii de mici particule însuflețite de nişte vibrații foarte rapide, foarte puternice şi susceptibile să fie înregistrate şi captate de alte creiere, omul poate ajunge foarte departe în spațiu, la fel de departe ca soarele. Ştiința materialistă nu a studiat încă totul, de aceea ea nu trebuie să se pronunțe.

Într-o zi, când eu vă spuneam că pietrele zburau prin aer, v-ați întrebați dacă m-a înțepat vreo insectă... Dar ce este praful? Este format din nişte pietre mici care zboară! Este vorba despre aceeaşi materie, pentru că praful vine din pământ, iar pământul, din rocile care s-au fărâmițat. De asemenea, şi apa se poate ridica sub formă de vapori... În acelaşi fel, omul, prin gândurile sale, prin sentimentele sale, prin chintesența sa, se înalță în spațiu şi se uneşte cu alte ființe. Corpurile sunt separate, dar sufletele se întâlnesc şi se contopesc ca două parfumuri.

Ce este mai important, paharele sau parfumurile? Ceea ce conține sau conținutul? Totul depinde de punctul de vedere pe care vă decideți să îl adoptați, dacă vă interesați de exterior sau de interior, de scoarța arborelui sau de viața care circulă în el, de aspectul mecanic sau de aspectul viu al lucrurilor...Dacă aveți un punct de vedere mecanicist, în mod evident, soarele nu este nici viu, nici inteligent; dar, dacă considerați latura vie a universului, nu există nimic mai puternic, nici mai chibzuit ca soarele. Puteți alege între cele două puncte de vedere, dar trebuie să ştiți, pur şi simplu, că atât timp cât vă veți opri asupra aspectului mecanic şi mort al universului, veți rămâne orbi, nefericiți şi bolnavi.

Cele câteva cuvinte pe care tocmai vi le-am spus vă vor face să înțelegeți cum, datorită corpurilor sale subtile, omul are posibilitatea să atingă Sufletul Universal şi să se unească cu el. Tocmai aceasta este rațiunea de a fi a rugăciunii. Rugăciunea nu este nimic altceva decât un schimb cu Creatorul, un act prin care ne înălțăm deasupra noastră înşine, prin care ne depăşim ca să creăm nişte opere absolut perfecte, nişte opere divine. Iată încă un punct esențial al moralei cosmice. Daca un creator vrea să dăruiască o

capodoperă veşnică, de neuitat, el nu trebuie să rămână numai la nivelul celor cinci simțuri, aşa cum fac mulți artişti astăzi. Moda în arta de astăzi presupune să te opreşti asupra realităților celor mai prozaice. Cei mai mulți artişti nu mai ştiu cum să se înalțe pentru a contempla frumusețea sublimă; ei propun publicului numai nişte prostii şi monstruozități, nişte „urâțenii”, pentru că ei au uitat secretele adevăratei creații.

Aşadar, iată un al treilea aspect al moralei cosmice: dacă vreți să vă depăşiți toate greutățile şi să deveniți un adevărat creator, legați-vă de Divinitate pentru a primi de la ea câteva particule ce le veți transmite apoi creației voastre, şi astfel copilul vostru, sau opera voastră, vă va depăşi prin frumusețea şi inteligența sa. Iată, dragii mei frați şi surori, nişte perspective nemaipomenite, nişte orizonturi noi: să ştii să faci schimburi cu tot ce este superior, să ştii că rugăciunea, meditația, contemplarea sunt nişte modalități de creație. Nu vă va ajunge o existență întreagă să explorați toate aceste posibilități, atât sunt de vaste.

Cei care nu vor să recunoască necesitatea de a se înălța pentru a crea, trebuie să ştie că sunt pe cale să-şi taie „craca” de sub picioare. Cum vor deveni ei nişte ființe superioare? Ei se vor usca şi, după ce s-au uscat, vor fi buni de tăiat sau de ars pe foc. Nu există nimic în întreg universul care să fie mai important decât legătura cu Creatorul. Nu ați remarcat că naşterea copiilor se bazează pe aceeaşi lege: mama care trebuie să se unească cu tatăl, să fuzioneze cu el? Întreaga creație necesită uniunea dintre un tată şi o mamă. Dacă în concepție nu intervine această latură subtilă care este sufletul, imaginația, pentru a capta unele elemente superioare, atunci creația va fi ratată sau, dacă nu este complet ratată, ea nu va beneficia de nici o ameliorare.

Or, creația nu este o stagnare, o simplă reproducere, o copie, ci un pas înainte, o evoluție. Fiecare ființă evoluează datorită acestui instinct de a crea, întreg cosmosul evoluează. Fiindcă, exceptându-l pe Dumnezeu, totul trebuie să evolueze.

Bonfin, 5 august 1968 IV

Cap. 4 - Dreptatea

I.

Conferință improvizată

Toată lumea ştie, chiar şi copiii, că trebuie să plăteşti ca să-ți procuri hrană sau unele obiecte. Vânzătorul le cântăreşte, le măsoară sau le numără: atâtea kilograme de fructe, ațâți metri de țesătură, atâtea cutii de mazăre... apoi, el aşteaptă să îi dați ceva ce nu este atât de greu sau voluminos, sau mare cantitativ, dar care este echivalentul a ceea ce ați luat. Veți spune că eu nu vă învăț nimic, da, dar aveți răbdare, veți înțelege multe lucruri. Toate faptele vieții zilnice sunt atât de simple şi obişnuite încât nu ne străduim niciodată să le înțelegem ca să extragem din ele nişte mari adevăruri în alte domenii.

Acum, închipuiți-vă că ați cumpărat mai multe alimente de la vânzător şi ați plecat fără să plătiți, ce s-ar întâmpla? El cere, el strigă, el amenință, el vă insultă şi vă aduce în fața tribunalului... De mii de ani, oamenii au înțeles că existența în comun se baza pe legea schimbului. Experiența i-a învățat că viața era posibilă numai cu această condiție: a lua şi a da, a da şi a lua; aceasta, la fel de adevărat în planurile fizic, psihic şi spiritual. Ei au denumit dreptate această lege a schimbului: luați ceva şi trebuie să dați în schimb echivalentul. Dacă reuşiți să echilibrați cele două părți, vă veți manifesta ca un om corect. Dacă balanța a fost aleasă ca simbol al justiției (o vedem pusă pe frontonul Palatului de Justiție şi al tribunalelor) este pentru că dreptatea se bazează pe echilibrul balanței. De altfel, această noțiune de echilibru se regăseşte în tot felul de

alte domenii: sănătatea fizică şi psihică (spunem despre cineva că este echilibrat sau dezechilibrat), politică, economie, finanțe. Deja, de foarte tineri, copiii învață jucându-se primele noțiuni de echilibru. Unii confecționează nişte balansoare cu o scândură pe care o pun pe o piatră mare; un copil se aşează pe fiecare dintre cele două extremități ale scândurii, un al treilea se aşează în picioare la mijloc, apoi se deplasează spre o extremitate, apoi spre alta, iar un copil urcă, în timp ce celălalt coboară. De asemenea la circ vedem astfel de numere cu animale dresate. Cine a înțeles cu adevărat legile ascunse din spatele acestor jocuri?

Amintiți-vă, eu v-am vorbit în trecut despre Balanța Cosmică, spunându-vă că în cartea Zohar balanța este considerată ca bază a universului pentru a arăta că toate forțele naturii sunt perfect echilibrate. În realitate, nu este un echilibru absolut, se produce o oscilație constantă pentru că, dacă cele doua platouri ar rămâne absolut imobile, nici o manifestare nu ar fi posibilă. Tocmai datorită acestui uşor dezechilibru forțele circulă, funcționează, totul se află în mişcare. Dacă universul era într-un echilibru absolut, ar fi fost entropie, adică o stare de stagnare. Trebuie evitat numai ca acest dezechilibru să devină prea mare, fiindcă el ar antrena distrugerea totală. Putem vedea un exemplu în domeniul psihologic. De exemplu, geniile nu sunt niciodată nişte ființe echilibrate, dar dezechilibrul lor rămâne încă în limitele acceptabile. De aceea se spune că între un nebun şi un geniu nu este prea mare diferență... Numai că nebunul a mers puțin prea departe!...

Dacă ştim să lucrăm cu forțele contrare, fără să ne lăsăm antrenați spre extreme, putem deveni nişte creatori formidabili Vărsați nişte apă pe o pantă lină, ea se grăbeşte deja să stropească grădinile. Dar, dacă panta

este prea înaltă şi cantitatea de apă foarte mare, ea antrenează şi dă peste cap totul la trecerea sa. Este ceea ce se întâmplă când se rupe un baraj. De asemenea, şi la om se produc nişte fenomene analoge.

După milenii de experiențe fericite sau nefericite, oamenii au înțeles că, pentru a nu provoca tulburări în societate, trebuia respectată această mare lege a echilibrului. Ei au cerut dreptatea, s-au luptat pentru dreptate, dar fără să o înțeleagă. Veți spune: „Cum aşa, fără să o înțeleagă?” Da, pentru că o înțelegem numai în planul material: dați ceva cuiva şi aşteptați să vă dea echivalentul, iar dacă nu vrea, strigați: „Este nedrept, aceasta este o nedreptate!” şi încercați să vă răzbunați. Ați dat bani unui prieten şi aşteptați să îi primiți înapoi. Chiar în trecut, când nu existau nici bani, nici o măsură bine definită, oamenii practicau o altă formă de schimb; ei făceau troc, schimbau un obiect cu un altul de valoare aproape egală: grâu, ulei, vin, vite, piei de animale, metale…Acum, oamenii s-au pus de acord în privința greutăților, a măsurilor şi a monezilor, dar ei nu merg mai departe.

Pentru a înțelege cu adevărat dreptatea, trebuie să o căutăm mai sus, în viața psihică, în planul sentimentelor şi al gândurilor, fiindcă aici se petrec aceleaşi fenomene ca în planul fizic, dar la un nivel mult mai subtil. Tocmai în aceste planuri subtile observăm cele mai mari nedreptăți de care nimeni nu se ocupă. Să luăm cazul atât de cunoscut al relațiilor dintre un soț şi soția sa. Un bărbat a luat totul soției sale: tinerețea sa, frumusețea sa, prospețimea sa, vitalitatea sa, şi nu îi oferă nimic în schimb, în afară de bani şi confort. Evident, nu este suficient, şi ea suferă, fiindcă ea are nevoie, deopotrivă, de atenție, de căldură, de afecțiune pe care el nu i le dă. Iată nedreptatea: echilibrul s-a

rupt. Astfel se explică toate formele de ostilitate la nivelul familiilor, al societăților şi al întregii omeniri.

Dacă oamenii se omoară între ei, nu o fac pentru că le lipsesc banii, puterea sau ştiința, ci pur şi simplu sensul dreptății. Fiecare profită numai pentru sine, ia, absoarbe, fără să-şi dea seama că şi ceilalți au, de asemenea, aceleaşi nevoi. De ce este aşa? Pentru că omul şi-a dezvoltat în sine numai natura sa inferioară în detrimentul naturii sale superioare. Dacă îl considerăm în planul psihic, omul are forma unei elipse; ceea ce emană din el, aura sa, are forma unei elipse. Or, ştiți că elipsa are două focare. La om, focarul inferior reprezintă personalitatea sa, domeniul stomacului, al burții, al sexului-în mod simbolic, pământul. Focarul superior reprezintă individualitatea, creierul, care este sediul rațiunii, al inteligenței, al intuiției - în mod simbolic, soarele/ Cum cei mai mulți oameni au luat ca lege să se gândească numai la ei înşişi, să-şi caute propriul confort, binele personal, profitul lor, fără să se îngrijoreze de starea altora, personalitatea lor s-a umflat în mod exagerat, şi ea cere mereu, îşi face loc cu ghearele, cu saboții şi dinții.

De exemplu, priviți ce se petrece în cupluri. Soțul a plecat la muncă, iar soția, care a rămas acasă, începe să bombăne în sine împotriva lui: „Ah, de ce l-am luat ca soț pe acest imbecil? El nu ştie să se descurce, nu câştigă aproape nimic, eu nu am nimic să-mi pun pe mine şi nu există nici un confort în această casă. În timp ce vecina are o haină de blană, bijuterii, o maşină, o nouă maşină de spălat etc”. Şi astfel, întreaga zi ea nu face decât să-şi critice soțul, fiindcă se gândeşte numai la ea. Iar soțul ei, îşi spune la rândul său: „Ah, această femeie nu are nimic în cap, nu face decât să se plimbe, să alerge prin magazine şi institutele de înfrumusețare;

ea îmi cheltuieşte toţi banii pe parfumuri, pe haine şi bijuterii. Apoi, ea stă ore întregi prin patiserii unde se îndoapă cu prăjituri şi pălăvrăgeşte cu prietenele sale. Toate responsabilităţile cad asupra mea!” Atunci, după ce au avut întreaga zi astfel de gânduri unul pentru celălalt, când soţul se întoarce seara acasă, este normal să înceapă războiul între ei.

Eu consider că lipseşte pur şi simplu un punct de vedere mai bun, atât unuia, cât şi altuia, deoarece există o manieră diferită de a vedea lucrurile ce poate ameliora totul. Care? Am să v-o spun. În loc să-şi critice soţul care nu câştiga mulţi bani pentru confortul şi toaletele sale, femeia trebuie să-şi schimbe atitudinea şi să spună: „Oh, săracul, se oboseşte lucrând în zgomot, în praf, se ceartă întreaga zi cu nişte oameni neprietenoşi pentru ca eu şi copiii să putem trăi. El se întoarce obosit, lipsit de relaxare. În timp ce eu, câtă libertate! Eu pot să dorm, să ies, să mă plimb, să mă machiez, să cânt la pian, să mă întâlnesc cât vreau cu prietenele. Săracul, trebuie să fac ceva pentru el” şi ea îi pregăteşte tot felul de lucruri bune pentru a-l primi. Iar seara, când el soseşte, îl îmbrăţişează, spunând: „Ah, dragul meu, tu eşti cel mai bun soţ din lume! Vino repede să te odihneşti!” Atunci, el o priveşte mirat, întrebându-se ce i s-a întâmplat.

De asemenea, şi soţul trebuie să-şi spună: „Oh, săraca! Eu am aici nişte prieteni, eu pot juca cu ei cărţi şi să beau chiar un pahar la bar; în timp ce ea se ocupă acasă de copii. Ea nu are un minut de odihnă. Ah, cu adevărat, nu există două ca soţia mea! Trebuie să-mi schimb comportamentul, să fiu mai drăguţ cu ea”. Şi seara el îi aduce flori, un mic cadou. Atunci, ei se îmbrăţişează cu atâta iubire când se regăsesc! Ei

gânguresc noapte şi zi... Ei sunt fericiţi... şi vor avea mulţi copii!

Aşadar, punctul de vedere trebuie schimbat şi, în loc să rămânem în această biată mică personalitate care vede încontinuu numai latura proastă a oamenilor sau a lucrurilor, să ne deplasăm şi să ne instalăm în celălalt focar al elipsei unde se găseşte soarele. Făceţi-o, veţi vedea, veţi simţi o fericire extraordinară. Este foarte uşor să îi aserveşti pe alţii, să îi învingi, să îi distrugi. Mai degrabă nu, nu este atât de uşor, nu suntem niciodată siguri că adversarul va fi în mod definitiv anihilat. Din contră, este mult mai uşor să ne schimbăm total punctul de vedere. Încercaţi, şi veţi vedea că acestei femei împotriva căreia bombăniţi fără încetare, îi veţi descoperi tot felul de calităţi... pe care ea poate că nu le are, desigur, dar nu-i nimic, o veţi idealiza puţin. De asemenea, şi femeile vor inventa câteva calităţi soţilor lor. De ce femeile şi bărbaţii sunt obişnuiţi să se gândească numai la propria fericire, la interesul lor, la meritul lor, şi niciodată la cele ale aproapelui? Suntem nedrepţi când ne gândim numai la noi înşine. Iată adevărata nedreptate ce tulbură întreaga lume. Pentru că această nedreptate o regăsim peste tot.

Uitaţi-vă şi la relaţiile existente între patroni şi muncitori: tot răul vine din faptul că, şi unii şi ceilalţi se gândesc numai la interesele lor. Atunci, ştiţi ce îi sfătuiesc pe muncitori?...Ei vor să li se mărească salariile, şi li se acordă o mărire. Dar preţurile cresc deopotrivă şi se revine de unde s-a plecat: ei trebuie să ceară din nou o mărire; este un cerc vicios şi trebuie ieşit din el. Cum? Ei bine, în loc ca muncitorii să ceară mereu o mărire de salariu, să ceară, dimpotrivă, o micşorare. Sunteţi miraţi? Da, eu îi sfătuiesc pe toţi muncitorii să facă, de acum înainte, nişte greve, dar

nişte greve muncind, pentru a cere o micşorare de salariu . Ştiți ce se va întâmpla? Patronii lor vor începe să îi stimeze, să îi simpatizeze, să îi iubească foarte mult, şi se poate ca, în acel moment patronii înşişi să se decide să le mărească salariile. Aşadar, eu le sugerez muncitorilor să ceară micşorări de salarii. Toată lumea va spune: „El îşi bate joc de noi, şi-a pierdut complet mințile”. Este posibil, dar aveți răbdare, se poate ca eu să vă îndrum spre unele mari descoperiri.

Există, însă, nişte legi pe care eu le cunosc. Când apare o creştere într-o parte, există o micşorare în alta: este ceva matematic. Ca şi legătura dintre viteză şi timp; ele sunt invers proporționale: când viteza se măreşte, timpul se reduce, iar când viteza se micşorează, timpul se măreşte. O ştiți bine: ca să străbateți un anumit drum, aveți nevoie, de obicei, de zece minute; dacă vreți să faceți numai cinci, trebuie să mergeți mai repede; iar dacă vreți să faceți douăzeci, trebuie să mergeți mai încet. Toate acestea sunt foarte clare, nu-i aşa? Ei bine, veți descoperi aceeaşi legătură între numeroase fenomene din existență. De exemplu, în cazul hranei: cu cât mâncați mai mult, cu atât mai puțin vă va fi foame. La fel şi în cazul iubirii, care este, deopotrivă, o formă de nutriție: cu cât îndrăgostiții mănâncă mai mult, (înțelegeți ce vreau să spun!), intensitatea iubirii lor scade: ei sunt sătui, aproape că nu se mai iubesc. Să micşoreze această cantitate până ajung la nişte doze homeopatice, atunci iubirea va creşte în intensitate, în forță, în amploare. Ei se iubesc într-un fel extraordinar!

Acestea sunt nişte legi ce trebuie neapărat cunoscute. Acordând în existența voastră o mai mare importanță bogățiilor şi posesiilor, veți micşora intensitatea spirituală a vieții voastre, a gândirii voastre, şi veți pierdeți dorința de a citi, a studia, a medita. Vă

încetiniți mersul, nu vă simțiți presați de nevoi. Da, pentru că oamenii foarte bine situați din punct de vedere material riscă să-şi piardă forțele ce țâşneau înainte din ei. Înainte să se îmbogățească, ei erau treji, activi, dinamici, ingenioşi... Ei sunt împovărați acum de posesiile lor şi încep să-şi piardă aceste calități: ei se întunecă, ei adorm, ei trăiesc cu încetinitorul. Îi vedem plimbându-se şi apărând puțin undeva, dar în interior ei sunt veştejiți, goi, stinşi: adevărata viață i-a părăsit.

Dacă omul ar şti să se lipsească puțin de hrană şi confort, el ar începe să simtă trezindu-se în sine o putere capabilă să învingă şi să transforme totul. Cei mai mulți oameni continuă totuşi să se împovăreze, să se materializeze, iar apoi se întreabă: „De ce nu mai am aceleaşi bucurii, aceleaşi inspirații ca înainte?” Ei se simt blazați, obosiți, dezgustați, viața lor nu mai are sens.

Sensul vieții este să devii zilnic mai entuziast, mai energic, mai dinamic, mai înflăcărat, altfel, la ce bun?... Ce interes ar exista dacă te lipseşti de viață ca să aduni nişte lucruri moarte? Toți cei care se gândesc numai la bani şi la posesiile materiale devin repede întunecoşi, stinşi; ei trăiesc fără entuziasm, fără vreo bucurie adevarată, fără inspirație, ei sunt lipsiți de aceste mari iluminări ce revelează sensul existenței. Dacă mi s-ar propune toate bogățiile pământului, eu aş spune: „Voi îmi vreți moartea! Păstrați-vă pământul pentru voi; eu vreau viața!” Da, pentru că datorită vieții eu voi poseda întregul pământ. Voi sunteți cei care îl veți conduce, dacă vreți, dar eu îi voi poseda chintesența.

Eu v-am spus deja cât de periculos este banul în mâinile unui om care nu are un ideal spiritual, fiindcă se va gândi numai la el. Ideea de bani, dorința de bani creşte şi se dezvoltă într-atât încât întunecă cerul. Şi

astfel, cu viziunea sa întunecată, omul nu mai observă lucrurile subtile şi face multe greşeli... Lipsită de căldura soarelui spiritual, inima sa devine dură, rece, închisă altora. Desigur, trebuie să aveți bani, dar puneți-i într-un buzunar, într-un sertar, într-un seif, oriunde, numai în mintea voastră nu, dacă nu, ei vor deveni stăpânii voştri, iar voi, sclavii lor. Dacă sunteți stăpânul său şi dacă vă ascultă, veți face mult bine, el nu va putea niciodată să vă seducă, nici să vă împingă să comiteți nişte crime. Dar dacă el este stăpânul, vă va împinge să vreți să fiți peste tot primii, pentru a cumpăra totul, a dirija totul, a domina totul, şi veți fi forțați astfel să încălcați legile moralei divine. Numai un Inițiat poate poseda tot aurul din lume, el nu va face niciodată rău, pentru că este stăpân pe sine şi pe aur. Aşadar, trebuie să vă gândiți la legăturile ce trebuie să le aveți cu banul şi, mai ales, să renunțați să îl aveți ca ideal, ca un scop în viață, dacă nu, sunteți pierduți.

Eu voi merge acum mai departe. Dacă oamenii nu înțeleg în mod corect dreptatea, cum vreți voi să înțeleagă iubirea care este o forma de nedreptate? „Cum aşa, veți spune, iubirea este o nedreptate?" Da, da, veți vedea. Cereți unui vânzător de fructe şi cereți un kilogram de cireşe. El vă cântăreşte cireşele, găseşte una în plus, o înlătură... Acest om este foarte corect, dar voi nu apreciați prea mult această dreptate! Mergeți la alt vânzător; de asemenea, el vă cântăreşte cireşele: există trei sau patru în plus, iar el adaugă încă trei sau patru. Iată un om incorect, dar vouă vă place această incorectitudine. Dragii mei frați şi surori, iubirea nu este de aceeaşi natură ca dreptatea. Iar eu predic tocmai nedreptatea. Da, oamenii sunt foarte corecți... nu-mi vorbiți despre aceste lucruri!

Vechiul Testament vorbeşte mult despre dreptate şi foarte puțin despre iubire. Dar, oare lumea s-a ameliorat atât de mult cu această dreptate? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte... Se fură, se omoară pentru a împlini dreptatea, dar aceasta nu a ameliorat pe nimeni. Iar Iisus a venit şi a predicat nedreptatea: generozitatea, bunătatea, mila, iertarea. Ei bine, învățământul nostru predică deopotrivă această nedreptate.

În realitate, cuvântul „nedreptate" are două sensuri. Dreptatea absolută stă la mijloc având, de o parte, o nedreptate inferioară ce constă în a lua, fără a da, şi de alta, o nedreptate superioară care dă, fără să ia. Prima nedreptate îşi are originea în personalitate şi provoacă ura, răzbunarea, represaliile. Cealaltă, nedreptatea superioară este inspirată de individualitate şi antrenează toate bucuriile şi binecuvântările. Dacă, în loc să realizați echilibrul perfect al balanței, vă înclinați de această parte, sunteți nedrepți, dar această nedreptate este minunată. Oare mă fac bine înțeles? Vedeți voi, dreptatea este foarte săracă: ea este foarte singură, ea se reduce la o mică linie orizontală, atâta tot. În timp ce, nedreptatea poate juca la două capete, ea dispune de un registru mult mai bogat.

În realitate, nu există dreptate, există numai două nedreptăți: jos sau sus. Iată de ce este foarte dificil, imposibil chiar, să fii drept, şi atât de uşor să fii nedrept într-un sens sau altul! Pentru a fi complet drepți, trebuie să dăm în mod absolut ceea ce am primit, dar nu este mereu posibil. Ați dat un măr, este corect să vi se dea un măr, dar el nu va fi niciodată la fel: aceeaşi greutate, aceeaşi culoare, acelaşi gust... De asemenea, se poate să dați un obiect cuiva şi el să vi-l redea sub o formă cu totul diferită: sub formă de iubire, de încredere, de fidelitate, sau chiar de o lucrare ce o va face pentru voi.

Câteodată, unii se plâng: „Eu am făcut mereu bine în jurul meu, dar nimeni nu mi l-a înapoiat”. Ei uită să vadă că sunt sănătoşi, copiii lor îi iubesc, au numeroşi prieteni... Ei nu au înțeles că erau recompensați altfel. Dreptatea trebuie înțeleasă într-o manieră mai puțin limitată.

Când vine vorba despre nişte gânduri bune, nişte sentimente bune, nişte priviri sau cuvinte pline de iubire, eu mă întreb cum am putea regăsi echivalentul, mai ales dacă suntem atât de ignoranți şi egoişti? Să presupunem că un Inițiat v-a dat un sfat atât de bun încât v-a salvat viața... Cum să îl recompensați pentru o asemenea binefacere? Va trebui să lucrați secole ca să reuşiți. Iar el, unde se va găsi în acea epocă?... Da, este cu adevărat foarte greu să exprimi dreptatea absolută. Nu aveți nici balanță, nici vreun alt aparat... Atunci, nu vă faceți griji că nu sunteți prea precişi. Acceptați să dați mai mult sau să primiți mai puțin, binele va veni mult mai repede decât să calculați la nesfârşit ceea ce vi se datorează sau ceea ce datorați.

Oh, eu ştiu bine că oamenii nu se chinuiesc să facă dreptate şi să dea exact ceea ce datorează: ei iau mult şi dau foarte puțin; pentru ei, problema se rezolvă repede, totul merge bine, ei sunt liniştiți. Ei nu ştiu că, totuşi, karma îi aşteaptă. Datoriile lor sunt înscrise undeva în ei pe o mică bobină ce înregistrează totul, eu v-am vorbit deja despre ea, unde este notat că ei nu şi-au achitat consumația, iar apoi ei trebuie să plătească prin nişte suferințe. Ei au mâncat, au băut, au furat, au abuzat de iubirea anumitor ființe pe care le-au sedus şi înşelat, ei au profitat fără să plătească, adică fără să înapoieze ce au luat; mulți s-au salvat schimbându-şi numele, adresa, țara... Dar, ei au fost găsiți. În înalt, Domnii Karmei posedă amprentele lor şi le pot regăsi urmele;

adesea, chiar în timpul prezentei încarnări, după mulți ani, ei apar şi cer plata. Multe suferințe nu sunt decât plata nedreptăților ce le-am comis în trecut.

Dreptatea trebuie înțeleasă ca o eliberare. Suntem liberi numai când am înapoiat sau am plătit ceea ce am luat. Ei da, dragii mei frați şi surori, aveți nevoie de lumina acestui învățământ ca să înțelegeți că există o Justiție Cosmică. Când luăm, trebuie să dăm. Cel care a reuşit să se îmbogățească înşelându-i şi furându-i pe ceilalți este considerat ca omul cel mai inteligent; toată lumea i se înclină, îşi scoate pălaria în fața lui. Da, dar fiecare încălcare de lege este înscrisă în el şi, mai devreme sau mai târziu, karma va apare sub forma bolilor, a nefericirilor sau a mizeriilor. Iată, dreptatea este un fel de comerț. De asemenea, şi iubirea este un comerț...Ce mai comerț! Dar şi în acest caz, de foarte multe ori, unul dintre cei doi este nefericit şi spune: „Eu i-am dat totul, iar el (sau ea) nu mi-a dat niciodată nimic!”

Eu aş dori acum să vă fac să înțelegeți dreptatea în raporturile voastre cu familia, cu societatea etc...Omul a primit de la părinții săi corpul, viața (să spunem viața, cu toate că nu ei sunt cei care o concep), hainele, hrana, locuința, educația... Este o întreagă datorie ce trebuie să le fie plătită. Mulți copii refuză să o recunoască, ei îşi critică părinții, li se împotrivesc, chiar îi detestă! Este nedrept. Părinții i-au iubit, au suferit pentru ei, i-au hrănit, i-au îmbrăcat, i-au ocrotit, i-au îngrijit când erau bolnavi, s-au ocupat de educația lor. Aşadar, omul are, mai întâi, o datorie față de părinții săi.

Apoi, omul mai are şi o datorie față de societatea sau națiunea căreia îi aparține, pentru că ea i-a dăruit o întreagă moştenire de cultură şi civilizație, cu muzee, biblioteci, laboratoare, teatre. De asemenea, ea pune la

dispoziția lui trenurile sale, vapoarele sale, avioanele sale, medicii săi pentru a-l îngriji, învățătorii săi pentru a-l instrui, armata sa... şi chiar jandarmii săi pentru a-l proteja! Apoi, el datorează ceva rasei, pentru că ea i-a dat o culoare a pielii, o structură fizica şi psihică, o mentalitate. Dar nu este totul, el a contractat, totodată, şi nişte datorii față de planetă, față de pământul care l-a hrănit şi susținut, față de întreg sistemul solar (pentru că, datorită soarelui şi a planetelor, noi suntem fără încetare, susținuți, însuflețiți, întăriți), față de întreg universul şi, în sfârşit, față de Domnul.

Câți oameni există care înțeleg că nu au făcut decât să ia, să ia, şi că acum ei datorează enorm? Ah, dar după părerea lor, ei nu datorează nimic; şi, nu numai că nu datorează nimic, dar ei au dreptul să distrugă totul. Ce mentalitate! Ceea ce ei nu ştiu este că, dacă vor continua astfel, ei vor dispare, fiindcă natura nu îi tolerează pe cei care nu îi respectă legile, acestea fiind nişte ființe primejdioase şi ea le anihilează, într-un fel sau altul.

Discipolul care a înțeles importanța acestei legi a dreptății îşi iubeşte, mai întâi, părinții, le face bine pentru a le înapoia ce le datorează. În acelaşi timp, el înapoiază ceva societății, națiunii, întregii omeniri, sistemului solar, întreg cosmosului şi, în sfârşit, lui Dumnezeu. El îşi dăruieşte munca, îşi dăruieşte gândurile, sentimentele, recunoştința...Fără încetare, el trimite prin activitatea sa ceva bun întreg universului. În acest fel, el se achită de datoriile sale, iar natura îl recunoaşte ca o ființă inteligentă. Pe toți cei care nu acționează astfel, ea îi consideră nişte hoți, nişte ființe necinstite şi nedrepte, trimițându-le câteva corecții pentru a-i instrui şi a-i cuminți.

Aşadar, a fi drept înseamnă, mai întâi, a înțelege că există nişte legi şi că, pentru tot ce luăm din natură, aerul, apa, căldura, razele soarelui, noi contractăm o datorie față de ea. Dar cum nu putem plăti această datorie cu bani, noi trebuie să o plătim cu iubirea noastră, cu recunoştința noastră, cu respectul nostru şi cu voința noastră de a studia tot ceea ce ea a scris în marea sa carte. De asemenea, noi o mai plătim făcând bine tuturor creaturilor: dăruindu-le căldura noastră, lumina noastră. Să presupunem acum că aveți un Maestru. El vă dă totul. Ce îi datorați voi, mai exact? II veți căuta pentru a-i predica, a-l instrui, a-l îngriji, a-l consola, aşa cum a făcut-o el pentru voi? Nu, bineînțeles, el nu are nevoie. Nu lui îi veți face aceasta, ci altora. Faceți tuturor oamenilor binele pe care el vi l-a făcut, şi el va fi mulțumit, el va fi plătit.

Noi nu suntem obligați să înapoiem aerul ce l-am respirat sub formă de aer, nici apa pe care am băut-o sub formă de apă. Cum am proceda să fabricăm aer sau apă sau căldura şi lumina soarelui?...Noi am primit corpul nostru de la pământ şi i-l vom înapoia într-o zi, este imposibil să procedăm altfel, dar până atunci, atât timp cât suntem vii, ne păstrăm corpul nostru, nu ni se cere să îl dăm. Ceea ce noi putem da sunt emanațiile noastre luminoase. Deoarece omul a fost creat în atelierele Domnului ca să strălucească, să trimită nişte raze în întreg universul. El a primit o chintesență de lumină pe care o poate amplifica, însufleți şi trimite fără încetare în spațiu, dar numai dacă el s-a exersat, dacă nu, el nu va trimite decât nişte tenebre, lată nişte idei noi pentru voi! Noi suntem limitați în planul fizic, dar în planul spiritual posibilitățile noastre sunt infinite şi putem înapoia însutit tot ce ni s-a dat.

Aşadar, dragii mei frați şi surori, trebuie să încercați să înțelegeți natura dreptății. Când simțiți la cineva o atitudine de respingere față de voi, există un motiv, căutați-l. Poate aveți o datorie față de el. De ce nu vă descotorosiți de această ură, facându-i bine, fie în planul fizic, fie în planul spiritual? Numai dreptatea vă poate elibera. Dar, dacă vreți să vă grăbiți şi mai mult eliberarea, alegeți dreptatea superioară: bunătatea, generozitatea, iubirea, sacrificiul. Datorită ei, o datorie pe care ani şi secole întregi nu ar fi putut-o şterge este reglată repede, câteodată imediat. Iată de ce unii au acceptat persecuțiile, moartea, martiriul: pentru a se putea elibera şi a-şi plăti datoriile mai multor reîncarnări. Cei care sunt cu adevărat luminați aleg calea cea mai rapidă, ei sunt grăbiți, ei nu vor să mai rămână timp îndelungat să se scalde în regiunile inferioare, înlănțuiri şi nefericiți. Ei vor să fie liberi şi acceptă suferințele.

Desigur, aceste ființe nu sunt numeroase. Majoritatea preferă mereu să se salveze, să scape prin viclenie de plata datoriilor lor. Numai că, legea karmică îi regăseşte mereu şi le spune: „Haideți, acum trebuie să plătiți”. Ascultându-mă, mulți îşi vor astupa urechile, dar într-o bună zi ei vor înțelege adevărul cuvintelor mele. Din nefericire, nici o ființă nu a scăpat de Justiția Cosmică, nici una, nici chiar sfântul Ioan Botezătorul care era atât de extraordinar, nici discipolii lui Iisus. Numai sfântul Ioan Evanghelistul a fost cruțat, pentru că el era liber, nu mai avea nimic de plătit. Aceasta se poate întâmpla, dar foarte rar. Cât despre toți ceilalți care s-au hrănit, au profitat, ei vor fi constrânşi într-o bună zi să-şi plătească datoriile.

Această lege a echilibrului pe care lumea întreagă o cunoaşte şi o foloseşte în planul fizic şi economic trebuie

transpusă acum în domeniile psihic, mental şi spiritual. De exemplu, în domeniul sentimentului trebuie să ştim când luăm şi când dăm, numai astfel vom putea înțelege natura iubirii. Atât timp cât nu ați înțeles dreptatea, cum vreți să înțelegeți misterele universului? Porțile Inițierii vor rămâne închise pentru voi. Ele nu se deschid decât celui care cunoaşte mai întâi legea dreptății şi apoi legea iubirii.

Când omul este încă un copil, lui nu-i place să dea, din contră, el ia, el mănâncă, el acaparează, el cere. Mai târziu, ajuns la vârsta adultă, el se căsătoreşte, are el însuşi copii şi ajunge la un echilibru între a lua şi a da. În sfârşit, la bătrânețe el începe să-şi împartă bunurile copiilor săi, nepoților săi: banii, terenurile, casele, el se descotoroseşte de toate, şi chiar corpul i se micşorează, ceea ce dovedeşte că omul înapoiază, zilnic, câteva particule aerului, apei, pământului. Până la „diminuarea" absolută pe care o numim înmormântare. Da, aşa este făcută viața omului. Mai întâi, el nu face decât să ia, să ia; apoi, el ia şi dă; în sfârşit, el dă, el dă totul, chiar şi corpul său, ultima sa casă, şi aşa se întâmplă, el pleacă, el a dat totul.

Dreptatea, iată încă o lege a moralei cosmice pe care nimeni, niciodată, nu o va putea demola, fiindcă ea este înscrisă în natură. Chiar şi copiii foarte mici au deja acest instinct al dreptății, ei îşi dau foarte bine seama când suntem drepți şi când suntem nedrepți față de ei. Ei nu au nevoie să absolve nişte şcoli mari: chiar foarte mici, ei spun deja: „Acest lucru nu este drept!" Cum ştiu ei ce este drept şi ce nu este? Unde l-au învățat?... De altfel, chiar şi animalele au simțul dreptății. Eu am citit mai demult un articol ştiințific în care un cercetător povestea că a asistat la un proces între păsări. Erau nişte corbi. Ei „discutau" ceva (se pare că exista chiar şi

un avocat!) şi acuzatul asculta foarte ruşinat: el era acuzat de comiterea unui adulter! După deliberare, ei au judecat că vinovatul trebuia condamnat la moarte: ei s-au aruncat asupra lui şi l-au sfâşiat.

Aşadar, animalele au deopotrivă un anumit sens al dreptății. Chiar şi un câine sau o pisică care a furat ceva din bucătărie nu se simte complet inocent şi are o expresie vinovată. Cu siguranță, ați remarcat deja aceasta. La fel, animalul sau pasărea care îşi permite să ocupe un teritoriu ce nu îi aparține ştie că este vinovat şi fuge mai repede din fața celui care îşi apără bunul. Există cu adevărat un sens înnăscut al dreptății pe care natura l-a pus în toate ființele, şi pe care nici savanții, nici filosofii nu vor reuşi să îl nege. Toți sunt obligați să se încline şi să recunoască că Inteligența Cosmică a înscris în inimile şi în sufletele noastre o lege ce nu trebuie încălcată decât cu riscul de a fi pedepsiți în diferite feluri.

Iată concluzia ce trebuie să o tragem acum. Deoarece toate anomaliile de pe pământ provin de la o nedreptate, aceasta ne obligă să ne reglăm, de acum înainte, toate datoriile, să revedem ce datorăm, cui, cât, şi să îl înapoiem sub o formă sau alta. Dacă nu îl înapoiem tatălui, să o facem fiului sau soției sale. Iată sarcina discipolului: de acum înainte, să se preocupe să-şi plătească datoriile şi să dea chiar mai mult decât datorează ca să se elibereze mai repede. Iar într-o bună zi, Maestrul său îi va arăta ceea ce datorează anumitor persoane în lume; atunci, el va trebui să le găsească şi să repare, altminteri, el va târî după sine mult timp un balast, nişte lanțuri, o povară îngrozitoare.

Astfel, ceea ce vă rămâne de făcut este să vă revizuiri câteva zile viața: cum ați acționat, ceea ce ați luat, şi cui, fără să dați ceva în schimb; apoi, să căutați

acele persoane, să vă cereți scuze, să le dați ce le datorați sau chiar să le faceți un serviciu, spunând: „Eu eram inconştient, slab luminat, iertați-mă dacă am comis unele greşeli. Luați aceasta ca să fim în pace unul cu celălalt”. Nu v-ați gândit, dragii mei frați şi surori, că va veni neapărat în existența voastră o zi în care va trebui să faceți față acestei probleme. Iată, acum a venit momentul să vă confruntați cu această problemă şi să o rezolvați, dacă nu, dreptatea va fi implacabilă, îngrozitoare, necruțătoare.

Să presupunem chiar că nu mai puteți regăsi acele persoane pentru că ele nu se mai află deja pe acest pământ. Veți ajunge cu ajutorul gândului alături de Dumnezeu şi veți spune: „Doamne, eu înțeleg astăzi, pentru prima oară, cât de nedrept am fost față de ceilalți. Eu i-am înşelat, eu am profitat de ei... Acum este prea târziu să îndrept răul făcut, dar eu vreau totuşi să evoluez, eu vreau să avansez. Atunci, Doamne, să facem o înțelegere (dreptatea, comerțul constituie chiar nişte probleme de înțelegere). Iată, ia viața mea, eu o consacru pentru a Te sluji; este tot ce am mai prețios, dispune de ea pentru a-mi plăti toate datoriile. Tu ştii mai bine decât mine cui şi cât sunt dator, iar eu mă aflu în slujba Ta pe veşnicie”. Aceasta constituie cu adevărat cea mai bună modalitate de a aranja lucrurile.

Iar când Domnul vede că ați ajuns la un astfel de grad de conştiință încât vreți să îi consacrați pe veşnicie întreaga voastră viață (subliniați bine: „Pe veşnicie, Doamne, nu doar pentru această încarnare”), atunci El este înspăimântat de lumina care iese din voi, fiindcă El ştie foarte bine că, pentru a ajunge să simțiți şi să spuneți aşa ceva, înseamnă că posedați o mare lumină, iar El este copleşit de ea. Atunci, în fața unei asemenea generozități, nedorind să vă pară inferior, El decide să

arate o generozitate şi mai mare, ştergându-vă multe dintre datorii; „Iată, spune El, să nu mai vorbim despre aceste lucruri, ele s-au plătit, s-au lichidat. Acum, întoarce-te la treabă!”

Acesta este un secret dintre cele mai mari pe care vi le revelez astăzi. Toate secretele conținute în cărți, secretele anumitui mag sau magician sunt mărunte față de acesta. Eu am citit multe dintre presupusele mari secrete şi le consider lipsite de valoare. Cu ce se ocupă aceşti bieți oameni? Cu găina cu ouă de aur, cu o comoară din piramide a unui bătrân, cu balaurul verde, cu balaurul roşu... Toate aceste sunt nişte mici prostii! Ce veți obține cu ele? În timp ce, secretul pe care l-am descoperit şi care depăşeşte toate celelalte secrete se află în comerțul divin. Voi spuneți Domnului: „Doamne, eu vreau Cerul, iată viața mea”. Dacă puteți să vă dați viața, veți avea totul. Dar oamenii îşi păstrează viața. Înțelegeți, viața lor este a lor, şi ei nu o dau aşa uşor.

Când se află în dificultate, unii promit să dea câteva mici fărâme: o lumânare, o statuie a unui sfânt, sau un litru de ulei pentru biserică. Eu am auzit rar pe cineva spunând: „Iată, eu vreau aceasta, Doamne, şi îți dau viața mea în schimb”. Ne păstrăm viața, dar ce facem cu ea? Tot felul de prostii. Dar dacă dați nişte fărâmituri, ce vreți să vă dea Cerul, dacă nu tot la fel? Voi nu puteți primi decât atât cât ați dat. Dacă dați numai câțiva bănuți, veți primi foarte puțini. Dar, dacă vă dați viața, veți primi viața, viața veşnică, Cerul, lumina, veți primi totul.

Oamenii sunt zgârciți, dar din ignoranță, pentru că ei nu au sondat niciodată profunzimea acestor adevăruri. Ei sunt vicleni, îşi fac nişte calcule pentru ca totul să se întoarcă în profitul lor, fără să ştie că Inteligența Cosmică a stabilit o lege a dreptății: pentru a

primi, trebuie să dai. De aceea, eu spun: „Nu mai fiţi vicleni, nu mai calculaţi, consacraţi-vă viaţa în slujba Domnului şi veţi primi tot ce vă doriţi". Iată filosofia mea, credo-ul meu, viaţa mea. Aceasta nu este teorie, această filosofie este întreaga mea viaţă. Îmi este egal dacă voi o simţiţi sau nu, eu ştiu ceea ce trăiesc.

Când eram tânăr, eu am implorat ani de zile Cerul, spunându-i: „Ce pot eu să fac? Eu sunt slab, prost, un om obişnuit, eu sunt zero...şi vreţi cu adevărat să rămân aşa? Eu nu vă voi fi folositor, eu vă previn, veţi striga chiar din pricina mea. Atunci, grăbiţi-vă, luaţi totul, omorâţi-mă chiar, şi instalaţi-vă în mine. Eu nu mai pot trăi aşa cum sunt. Trimiteţi-mi nişte îngeri, trimiteţi-mi toate creaturile inteligente, pure şi nobile. Voi veţi beneficia, dacă nu, eu voi face numai prostii, şi va fi numai vina voastră, pentru că nu mi-aţi luat în considerare rugăciunea!" Vedeţi, eu i-am ameninţat; atunci, ei s-au scărpinat în cap, acolo sus, şi ei au spus: „Oh, acest om ne constrânge, ne strânge cu uşa!" Ei s-au reunit, au ţinut un sfat şi ei au considerat că, dacă mă lăsau aşa cum eram, eu aş fi fost în stare să fac mult rău. Iată de ce, ei s-au decis, spunând: „Bine, bine, îl vom asculta". Iar acum, mi se pare că eu fac, din când în când, câte ceva ce nu este totuşi criticabil.

De ce nu spuneţi şi voi aceeaşi rugăciune? Ce mai aşteptaţi? Haideţi, întrebaţi-vă şi voi! Ah, vă este frică să vă consacraţi viaţa lui Dumnezeu, vreţi să o păstraţi. De câte ori am auzit oameni spunând: „Eu vreau să-mi trăiesc viaţa". Da, dar ce viaţă? O viaţă idioată sau o viaţă divină? Toţi nu se gândesc decât să-şi trăiască viaţa, adică o viaţă ce nu rimează cu nimic.

De acum înainte, trebuie să aveţi un alt scop, trebuie să vă spuneţi:, „Doamne, eu încep să-mi dau seama că eu sunt nimic fără Tine, fără Lumina Ta, fără

Inteligența Ta. Acum, eu sunt ruşinat, dezgustat, scârbit de mine, de aceea eu sunt gata să Te slujesc, să fac ceva pentru copiii Tăi, pentru întreaga lume". Trebuie să repetați aceasta zi şi noapte. Chiar dacă Domnul îşi astupă urechile, pentru că El s-a săturat să vă audă, continuați. Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni vor ține un sfat, într-o adunare pe care eu o cunosc şi pe al cărei şef îl cunosc, deopotrivă, o ființă formidabilă, sublimă, iar când ei se vor vedea atât de hărțuiți de rugăciunile voastre, ei vor da un decret pentru voi, spunând:, „Iată, din această zi, de la această oră, va fi o schimbare în viața sa", iar acest decret va fi proclamat în toate regiunile spațiului; îngerii şi toți servitorii Cerului vor începe să îl aplice instantaneu şi veți putea constata că s-a schimbat, cu adevărat, ceva în viața voastră.

Acordați o importanță deosebită lumii, distracțiilor, recepțiilor, plăcerilor, vă petreceri viața îngreunându-vă, pierzându-vă energiile, sănătatea, lumina, forța, pierzându-vă astfel şi iubirea Cerului. Faceți ce vă sfătuiesc, adresați nişte cereri Domnului ca să vă pună în slujba Sa, şi atunci se va produce în voi o țâşnire de lumină atât de formidabilă încât îngerii o vor vedea din Cer, şi cum ei ştiu ce înseamnă aceasta, ei vor coborî imediat să se ocupe de voi. Mulți oameni au devenit atât de mici şi întunecați încât nu se mai văd din Cer, ei sunt complet şterşi, uitați. Afacerile lumii erau atât de importante pentru ei încât ei au uitat Cerul; iar Cerul i-a uitat la rândul său.

În realitate, eu consider că nu trebuie abandonat nici Cerul, nici pământul, eu sunt pentru amândouă, dar într-o proporție bine determinată. Când Moise a scris în Facerea: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul", ați observat că el a menționat mai întâi cerul, apoi pământul. Înseamnă că preponderența

trebuie acordată Cerului. Or, cei mai mulți oameni procedează invers: mai întâi este pământul, apoi vine Cerul, dacă mai rămâne timp şi loc. Nu, adevăratul discipol acordă o importanță mult mai mare Cerului; el nu neglijează latura materială, fiindcă atât cât se află pe pământ, latura materială este necesară, dar el acordă întâietate Cerului: trei sferturi pentru Cer şi numai un sfert pentru pământ.

Iată pentru ce învățământul nostru aduce împlinirea şi perfecțiunea: deoarece el nu neglijează nimic, el nu elimină nimic. Fiecare element se află la locul său, şi nu oriunde, ca în mintea oamenilor unde totul este o harababură! învățământul nostru acordă un loc fiecărui lucru, şi astfel viața omului se desfăşoară în mod armonios. Un corp ale cărui elemente sunt dispuse oricum nu poate rezista. Puneți-vă picioarele pe umeri, capul între picioare, şi încercați să vă descurcați astfel!.

Atunci, dragii mei frați şi surori, chiar dacă eu nu am epuizat subiectul, ați simțit şi ați înțeles multe lucruri astăzi. Această lege a dreptății este o lege neschimbătoare, veşnică, şi de aceea ea poate face parte din legile moralei cosmice. Atât cât au putut, oamenii au reflectat ceva din această morala veşnică în prescripțiile lor, în legile lor, în codurile lor, în tribunalele lor, dar această dreptate exista deja înainte de apariția omului. Ea se găseşte peste tot în întreaga natură şi se numeşte echilibru.

De altfel, fiecare ființă poartă pe propriul corp simbolul dreptății şi al echilibrului. Corpul nostru este construit după principiul simetriei, cifra doi. De ce avem noi două emisfere în creier, doi ochi, două urechi, două brațe, doi plămâni, două picioare, doi rinichi etc?...dar numai o inimă, un ficat, o splină, o coloană vertebrală, o gură (deşi gura are o limbă şi două buze, iar eu v-am dat

într-o conferință anumite explicații cu privire la acest subiect)? De ce această simetrie? Dacă emisfera stângă din creier nu este în corespondență perfectă cu emisfera dreaptă, omul este dezechilibrat. Vedeți, noi purtam cu toți o balanță în noi. Eu ştiu bine că acest aspect al moralei este cel mai neplăcut, fiind mereu vorba de a plăti, a regla, a echilibra, în timp ce este atât de minunat, nu-i aşa, să luăm, să profităm...şi să ne salvăm!...

Bonfin, 6 august 1968

II.

Conferință improvizată

Eu voi mai adăuga câteva cuvinte la ce v-am spus ieri despre dreptate, deoarece problema este atât de vastă şi eu am impresia că nu v-am spus încă nimic.

Aşadar, dreptatea este legată de simbolul balanței, dar şi de toate instrumentele ce le folosim pentru a cântări şi a măsura. Voi ştiți că la Sevres există de mulți ani un Birou de Greutăți şi Măsuri. De ce acest Birou? Deoarece, ne-am dat seama că, dacă nu există undeva un etalon la care fiecare să se poată referi, va fi arbitrariul, fiecare va cântări şi va măsura cum îi place. Pentru ca aceste etaloane să păstreze o precizie absolută, am fost obligați să le construim un local la adăpost de căldură, de frig, de trepidații, deoarece căldura dilată corpurile, frigul le contractă, iar trepidațiile dereglează aparatele. S-a construit astfel un adăpost subteran foarte izolat de vibrațiile din exterior unde există o temperatură constantă. Vă dați seama, câte măsuri de prevedere!

Când este vorba însă despre lumea interioară a gândului şi a sentimentului, oare oamenii se întreabă

cât valorează sistemul lor de greutăţi şi măsuri? Ei cântăresc, ei evaluează, ei se pronunţă, fără încetare, dar sunt ei siguri de instrumentele lor? Oare ştiu dacă însuşirile lor sunt impecabile sau puţin dereglate? Ei au gusturile lor, preferinţele lor, felul lor de a vedea lucrurile, dar ei nu s-au gândit niciodată că trebuiau să ceară de la toate instrumentele lor psihice aceeaşi perfecţiune ca şi de la instrumentele lor materiale. De asemenea, oamenii sunt expuşi la căldura şi la frig - în mod simbolic; ei trăiesc în zgomot, în trepidaţii, în erupţii vulcanice, de ce nu ar fi şi ei dereglaţi? În ciuda acestora, ei se pronunţă cu siguranţă asupra oricărui subiect. Nu le-a venit niciodată ideea că ar trebui să-şi verifice instrumentele la un birou de greutăţi şi măsuri spiritual, adică alături de un adevărat Iniţiat.

În loc să se întrebe: „Cum este inima mea? Dar voinţa mea? Dar creierul meu? Cum sunt gusturile mele? Oare sunt ele potrivite?”, fiecare se crede perfect şi îşi dă cu părerea despre orice: despre existenţa Domnului, despre morală, despre politică, despre iubire şi, îndeosebi, despre oameni şi povesteşte nişte prostii de necrezut. Iar întreaga lume consideră că este ceva normal. Uitaţi-vă la o fată tânără: ea este puţin „agitată” în privinţa unui băiat, ea îl cântăreşte, îl consideră frumos, genial... o divinitate. Bine, dar în ziua în care relaţiile se răcesc, el devine diavolul în persoană. Cum a putut acest băiat să se schimbe atât de repede? În realitate, el nu s-a schimbat, ci aprecierile ei. Atunci, unde să găseşti acum nişte aprecieri ce nu variază niciodată? Cum să reuşim să ne acordăm instrumentele la o stare atât de perfectă încât tot ce vedem, auzim, simţim, gândim şi dorim, să corespundă exact adevărului, să nu mai existe nimic de adăugat, nimic de înlăturat?

În realitate, aparatele noastre de măsură nu se limitează numai la creier sau la cele cinci simțuri, noi mai posedăm peste tot în corpul nostru fizic, în toate celulele noastre. Să luăm numai cazul celui care nu a luat niciodată un purgativ, nu a făcut niciodată vreo spălătură intestinală. Cum vreți ca toate aceste resturi care se lipesc de pereții intestinelor să nu ajungă să îi influențeze starea psihică? Atunci, cum se va pronunța el? Care vor fi opiniile sale, gusturile sale? Eu v-am ținut deja mai multe conferințe despre problema purificării, eu nu mai pot să mă opresc şi astăzi. Trebuie să ştii cum să ții post, cum să te speli, nu numai în exterior ci, mai ales, în interior. Eu v-am explicat chiar cum vă puteți adresa îngerilor celor patru elemente, pentru ca să vină să vă elibereze de impuritățile pe care fiecare din ei le poate elimina. Pământul înghite, apa spală, aerul purifică şi transportă, focul arde, şi toate impuritățile noastre pot dispare datorită unuia sau altuia dintre aceste elemente.

Să revenim însă la aparatele noastre, la instrumentele noastre de precizie. Cât sunt oamenii de departe ca să aibă nişte repere corecte pentru a se pronunța asupra lucrurilor! Ei suferă nişte influențe, ei au unele preferințe. Să presupunem că nasul vă este foarte înfundat, vi se dă să respirați un parfum, puteți avea vreo părere despre acel parfum? Nu; şi chiar dacă vi se servesc felurile de mâncare cele mai gustoase, voi le considerați lipsite de gust. Atunci, de ce oamenii care au simțurile denaturate sau tocite îndrăznesc să se pronunțe asupra celor mai profunde probleme? Ei trebuie să fie examinați de cineva care ştie să le adapteze instrumentele. Apoi, ei se vor putea pronunța, dar nu mai înainte. Dar acum, oricare ar fi starea în care se află, toți se pronunță, toți, fără excepție.

Să luăm acum exemplul unui om care a suferit mult din cauza soției sale: el devine morocănos, pesimist, acru, şi scrie nişte cărți împotriva tuturor femeilor. Totuşi, nu toate femeile sunt ca a sa, atunci de ce prezintă el întregii lumi un portret îngrozitor al femeilor?... Iar un altul care a fost foarte fericit cu soția sa va scrie despre toate femeile nişte minuni ce nu corespund, de asemenea, realității. Nici unul dintre cei doi nu şi-a adaptat bine măsurile. Pentru fiecare individ există un adevăr specific. De exemplu, dăruiți un colier unei femei, ea este furioasă: „Drept cine mă luați?"...Oferiți acest colier alteia, ah, ea se lipeşte de voi, nu mai vrea să vă părăsească! Atunci, ce concluzie putem trage despre femei? Este imposibil, de asemenea şi despre bărbați.

Nu putem să găsim dreptatea decât în mintea unui om echilibrat. Orice nedreptate vine de la un dezechilibru, iar dezechilibrul se datorează unei neînțelegeri, unei lipse de lumină sau chiar unei voințe slabe. Într-un organism, aceasta se numeşte boală. Boala nu este altceva decât o nedreptate în corpul fizic: omul a acordat întâietate unui platou al balanței, fără să pună nimic în celălalt; unul a coborât, celălalt a urcat, iar omul este bolnav.

Când un acrobat vrea să meargă pe o sârmă îngustă, el este obligat să-şi întindă cele două brațe pentru a-şi păstra echilibrul. Ei bine, din punct de vedere moral, şi noi ne aflăm deopotrivă pe o sârmă. Viața este o sârmă îngustă, şi dacă nu ştim să adăugăm puțin într-un loc, să înlăturăm puțin în altul, pentru a menține în echilibru cele două talere ale inimii şi intelectului, dacă neglijăm o parte în profitul celeilalte, introducem dezechilibrul, şi acesta se manifestă sau prin nişte gânduri întunecate sau prin nişte sentimente

ostile, sau printr-o activitate distructivă, sau chiar prin boală. În fiecare minut trebuie să ne gândim să echilibrăm cele două talere ale balanței noastre interioare.

Dacă omul este mereu concentrat asupra bogățiilor sale, a pământurilor sale, a maşinii sale, fără să se gândească vreodată la spirit, la Cer, va apare în el un dezechilibru ce se va observa chiar asupra corpului său, a feței sale, în ochii săi, în felul său de a se exprima şi a acționa: nici o bucurie, nici o dilatare. Trebuie cunoscută această lege conform căreia, pentru fiecare nevoie ce ne-o satisfacem într-un plan apare o lipsă în alt plan, de care ar trebui, de asemenea, să ținem seama. Majoritatea oamenilor pe care îi văd au acest dezechilibru: când sunt prea intelectualizați, când prea sentimentali, când numai mistici, când numai materialişti. Eu vă predic filosofia echilibrului.

Dreptatea este o noțiune foarte vastă ce îmbrățişează multe altele: echilibrul, armonia, sănătatea… Aşadar, ceea ce trebuie să rețineți acum este că trebuie să vă întrebați, din când în când, despre aparatele voastre de măsură: „Oare ceea ce gândesc, ceea ce cred sau ceea ce doresc, este, cu adevărat, la punct? Eu voi verifica, eu voi prezenta unui expert toate măsurile mele, toate balanțele mele…” Iar el, care se pricepe la aceste lucruri, va spune: „acest metru este prea îngust, acest compas este puțin ruginit, această balanță este puțin dereglată…”

Mie îmi este foarte uşor să vă spun starea instrumentelor voastre de măsură: îmi este suficient să ascult pe cineva vorbind un sfert de oră despre orice subiect. De altfel, se poate să nu îi spun nimic din motive psihologice…sau diplomatice! Deoarece, dacă spuneți adevărul oamenilor, nu numai că adesea ei nu

vă înțeleg, dar vă devin duşmani. De ce cineva vine alături de mine? Doamne, pentru ca eu să îl mint! El spune că va accepta de la mine toate adevărurile, dar deloc, el preferă ca eu să îl înşel. Ca şi acea femeie care ştie foarte bine că soțul ei nu o mai iubeşte, dar ea îi cere: „Dragule, spune-mi că mă iubeşti, îmi face atâta plăcere să o aud!" Ea ştie adevărul, dar preferă să audă nişte minciuni.

Dreptatea este un comerț; chiar în sens spiritual ea constă în a lua un lucru şi a da, în schimb, alt echivalent. Or, viața este ce avem mai prețios de dat. Dacă reuşiți să vă dați viața, puteți lua din Cer tot ce vă doriți, el vă va da totul. Dar dacă nu vreți să dați nimic din viața voastră, Cerul nu vă va da nimic. Iată dreptatea.

Aici, pe pământ, oferiți munca voastră, timpul vostru, scrierile voastre, cuvintele voastre, cântecele voastre, iar în schimb, primiți bani. Este acelaşi lucru şi în planul spiritual. Se poate chiar ca, printr-o lege de-dreptate superioară, să puteți plăti, în mod spiritual, anumite datorii. De exemplu, dacă karma voastră v-a destinat să treceți prin nişte boli, nişte accidente şi nişte încercări dificile, puteți să le evitați, hotărând să plătiți în înalt, şi se poate ca datoriile voastre să fie şterse. Este ceea ce se întâmplă câteodată, dar nu deseori, pentru că, în general, compartimentele sunt separate şi etanşe.

Să presupunem că ați vrea să faceți bine cuiva, dar că, din ignoranță sau neîndemânare, îl jigniți. Dreptatea terestră, care nu discerne mobilurile voastre, vă condamnă după faptele voastre. Dar dreptatea din înalt, care vă cunoaşte bunele intenții, poate că va permite legilor umane să vă pedepsească, pentru că aceasta nu o priveşte, dar ea vă va recompensa cu generozitate pentru intențiile voastre divine şi impersonale. Invers, dacă vă

arătați generoşi, să presupunem cu o fată, dar cu intenția ascunsă de a profita de ea şi a o umili, se poate ca pe pământ să fiți admirați, să fiți purtați în slăvi, dar în înalt Cerul vă pedepseşte, pentru că tribunalele celeste nu vă judecă după faptele voastre, ci după mobilele voastre. Domeniul faptelor şi domeniul sufletului nu țin de aceeaşi jurisdicție. Bineînțeles, dacă mobilele voastre, ca şi faptele voastre sunt divine, ireproşabile, atunci veți fi recompensați din ambele părți, iar dacă veți încălca legile din ambele părți, cele două tribunale vă vor condamna.

Dragii mei, dreptatea este o întreagă ştiință!

Bonfin, 7 august 1968

Cap. 5 - Legea afinității: pacea

Conferință improvizată

Toți oamenii caută pacea: pacea în familii, pacea în societate, pacea între diferite țări şi, în ciuda eforturilor lor, ei nu reuşesc să o obțină. Cât despre pacea interioară, nici nu mai merită să vorbim!

Chiar dacă merg singuri într-o pădure sau în vârf de munte, oamenii nu au pace în interior. De ce? Pentru că şi-au luat „tranzistorul" în cap, şi el este mereu acolo, cu ei, în funcțiune; adesea, acest tranzistor este conectat la stațiile Infernului... fiindcă şi Infernul „emite", şi atunci ce tapaj, câtă cacofonie! Totuşi, ei se află acolo în calm, în linişte, în tăcere... Da, în exterior este calm, dar în interior totul este dezlănțuit, pentru că tranzistorul este acolo, el primeşte, el captează, sau ei îşi continuă, la nivel mental, discuțiile lor cu soția lor, cu soacra lor, cu patronul lor... Pacea este unul dintre cele mai dificile lucruri de obținut, pentru că trebuie să posezi, pentru aceasta, o mare ştiință.

Organismul uman reprezintă un microcosmos construit exact după imaginea macrocosmosului (universul), pentru că între om şi univers există nişte corespondențe, întreaga Ştiință Esoterică se bazează pe legea corespondențelor. Omul este infinitul mic, cosmosul este infinitul mare, dar între infinitul mic şi infinitul mare totul corespunde; fiecare organ al corpului nostru este în afinitate cu o regiune a cosmosului. Evident, nu trebuie să ne imaginăm că acest cosmos posedă nişte organe ca ale noastre, dar, în esența lor, organele noastre şi organele cosmosului au ceva identic; ele se află într-o corespondență absolută şi, prin legea

afinităţii, noi putem să atingem în spaţiu forţele, centrii şi lumile ce corespund anumitor elemente din noi. Această cunoaştere a corespondenţelor ne deschide nişte posibilităţi nemaipomenite.

Corpul fizic este constituit dintr-un mare număr de organe legate între ele; fiecare îşi face lucrarea specifică, dar toate trebuie să fie în acord, în armonie, dacă nu, apar nişte dezordini, ceea ce în muzică se numesc disonanţe. Când toate organele îşi înfăptuiesc cu dezinteres lucrarea, pentru binele organismului întreg, omul este sănătos şi liniştit. Dar această stare de bine, această pace nu sunt încă decât nişte etape pur fizice. Pentru a avea pacea sufletului şi a spiritului, trebuie să mergem mult mai sus, trebuie ca toate elementele care constituie celălalt organism, organismul psihic, să vibreze, de asemenea, la unison, fără egoism, fără dezbinări, fără preferinţe, ca şi organele organismului nostru fizic când suntem sănătoşi. Pentru a obţine pacea şi armonia, trebuie să ne putem înălţa foarte sus. Numai că, aceste stări sunt totuşi dependente de corpul nostru fizic şi cele mai mici neplăceri ce se produc în acesta pot să aibă repercursiuni psihice, iar pentru ca pacea să se poată instala cu adevărat, trebuie ca armonia să domnească în toate planurile.

Aşa cum o înţelegem în general, pacea nu este încă adevărata pace, pacea autentică. Pentru câteva minute nu resimţim în interior nici agitaţie, nici vreo tulburare, dar aceasta nu este, încă, pacea, nefiind o stare durabilă. Or, adevărata pace, de îndată ce s-a instalat, nu o mai putem pierde. Da, pacea nu înseamnă numai să te simţi liniştit şi fără griji un moment, ea este ceva mult mai profund, mult mai vast, este deja rezultatul unui ansamblu de elemente, într-o orchestră, când toate elementele sunt perfect acordate şi toţi muzicienii

urmează directivele dirijorului, rezultatul este o armonie perfectă. Şi în ființa umană, pacea este, de asemenea, consecința unui acord perfect între toate elementele, forțele, gândurile, sentimentele...

Această pace profundă, inexprimabilă, este foarte greu de obținut, fiind nevoie pentru aceasta de voință, iubire şi o mare ştiință. Când discipolul începe să învețe şi să înțeleagă natura şi proprietățile elementelor pe care le absoarbe în domeniile fizic şi psihic, când veghează să nu introducă niciodată în el ceva ce ar putea tulbura armonia şi, în sfârşit, când el reuşeşte să elimine din corpul său fizic, din gândurile sale şi din sentimentele sale tot ceea ce nu vibrează la unison, atunci el obține pacea. Dacă fumați sau mâncați şi beți orice, introduceți în organismul vostru anumite elemente nocive care vă îmbolnăvesc; iar dacă aveți dureri de dinți, dacă aveți colici sau palpitații la inimă, cum vreți să obțineți pacea? Ați introdus în voi nişte particule care fermentează sau îngreunează circulația şi ele trebuie acum eliminate. Aceeaşi lege acționează în domeniul psihic: atât timp cât omul ignoră natura sentimentelor sale, a gândurilor, a pasiunilor, a instinctelor, respirându-le şi hrănindu-se cu ele fără să ştie dacă îi vor face bine sau rău, el nu va avea niciodată pacea.

Aşadar, pacea este consecința unei ştiințe precise despre natura elementelor. Apoi, bineînțeles, aşa cum tocmai v-am spus, trebuie o mare atenție, voința de a nu introduce niciodată sau a permite introducerea unor elemente perturbatoare. Când reuşiți să fiți cumpătați, prudenți, treji, vigilenți pentru a vă ocroti împărăția, această împărăție ce vă reprezintă pe voi înşivă, numai atunci puteți obține adevărata pace, o pace stabilă şi durabilă. Ce va însemna această pace? O fericire indescriptibilă, o simfonie neîntreruptă, o stare de

conştiinţă sublimă în care toate celulele se scaldă într-un ocean de lumină, înoată în nişte ape vii şi se hrănesc cu ambrozie. Trăiţi atunci într-o asemenea armonie încât Cerul se va reflecta în voi, şi începeţi să vedeţi toate splendorile pe care nu le-aţi văzut înainte pentru că eraţi tulburaţi, agitaţi, iar privirea voastră interioară, şi chiar cea exterioară, nu putea să se fixeze asupra lucrurilor pentru a le vedea.

Numai pacea ne permite să vedem şi să înţelegem prezenţele subtile, de aceea Iniţiaţii care încep să guste adevărata pace descoperă minunile universului. Cât despre ceilalţi, ei se agită, aleargă ia dreapta şi la stânga, atât de neliniştiţi, atât de frământaţi, încât nu au timp să se oprească să citească şi să descifreze această carte care se află în jurul lor, care se găseşte în sinea lor, şi ei trec prin viaţă fără să vadă nimic.

În realitate, pacea poate veni în voi numai dacă întreaga voastră fiinţă ajunge să vibreze la unison cu o idee sublimă, dezinteresată. Nu veţi cunoaşte niciodată pacea atât timp cât nu veţi introduce în celulele voastre, în întreaga voastră fiinţă, nişte gânduri de iubire, adică indulgenţa, generozitatea, iertarea, abnegaţia... fiindcă acestea sunt singurele gânduri ce aduc pacea. Dacă aveţi ceva de reproşat vecinului vostru, dacă nu puteţi să îl iertaţi şi vă spargeţi capul, vă stoarceţi mintea, ca să ştiţi cum să vă răzbunaţi... sau dacă aţi împrumutat cuiva bani şi vă gândiţi tot timpul că trebuie să îi înapoieze, nu este posibil să aveţi pacea, pentru că acestea sunt nişte gânduri prea personale, prea egoiste. Chiar dacă sunteţi liniştiţi pentru câteva minute, câteva ore, aceasta nu este încă pacea, este doar puţin repaus, o acalmie (această pace, chiar şi cei răi o pot avea), pentru că apoi reîncep stările îngrozitoare. Adevărata

pace este o stare spirituală pe care este imposibil să o pierdem de îndată ce am obținut-o.

Când doriți să îndepliniți voința Domnului, adică să iubiți toți oamenii, să îi serviți, să îi înțelegeți, această idee face să vibreze la unison toate particulele ființei voastre, şi în acel moment, da, puteți gusta pacea. Când reuşiți să obțineți această pace, ea vă însoțeşte peste tot: ați avut-o ieri şi astăzi ea se află încă acolo, pentru întreaga zi... Chiar a doua zi, când vă treziți, ea mai este acolo şi sunteți mirați să constatați că nu mai aveți nici măcar nevoie să vă străduiți să o regăsiți. Înainte, ca să vă liniştiți, erați obligați să vă concentrați timp îndelungat, să vă rugați, să cântați sau chiar să beți ceva; acum, nu mai este nevoie.

Aşadar, între om şi univers, între microcosmos şi macrocosmos există o corespondență absolută; dar, prin modul său de viață omul a rupt această corespondență: el nu mai este în legătură ideală, perfectă, cu macrocosmosul, cu Dumnezeu. Omul trebuie să se străduiască să restabilească exact această relație. El poate, fiindcă atunci când a ieşit din atelierele Creatorului, el a primit tot ce îi era necesar să se dezvolte şi să-şi regăsească, dacă se rătăcea, calea spre patria sa celestă. Când un copil vine pe lume, nimic nu îi lipseşte; poate că el are inima puțin deplasată spre dreapta sau stomacul mai mic, sau rinichii îi funcționează prost, dar el are totuşi o inimă, un stomac, un rinichi, nişte plămâni... nimic nu îi lipseşte. La fel, toate spiritele care vin să se încarneze pe pământ posedă nişte organe şi nişte instrumente ce corespund tuturor calităților şi virtuților care se află în înalt, în Cer, şi aceasta fiind situația, el poate face totul; desigur, în mod progresiv, dar cunoscând legile.

Care sunt aceste legi? Să presupunem că aveți două diapazoane absolut identice: dacă faceți să vibreze unul, veți remarca că şi celălalt, pe care nu l-ați atins totuşi, intră în vibrație. Se spune că există fenomenul de rezonanță. Toată lumea cunoaşte acest fenomen, dar nu ne oprim pentru a-l aprofunda şi a înțelege că acelaşi lucru se petrece şi în ființa umană. Dacă reuşeşte să-şi acordeze ființa sa fizică şi psihică la vibrațiile universului, ea poate atinge puterile celeste pentru a face un schimb cu ele şi a primi astfel ajutor şi susținere. Da, aceasta este o modalitate de comunicare. Voi vorbiți şi sunteți auziți; puteți chiar provoca anumite forțe pentru a le face să vină la voi şi să beneficiați de ele. Aşadar, puteți face aceste schimburi cu toate regiunile universului pe care le doriți, şi tocmai în acest schimb Dumnezeu a pus pentru om cele mai mari posibilități de perfecționare.

Veți întreba: „Cum să ne acordăm organismul nostru? Există atâtea detalii de luat în considerare!” Nu vă neliniştiți, aceasta se va face de la sine. Dacă cultivați iubirea, abnegația, indulgența, deschiderea spiritului, organismul va începe să se acordeze el însuşi, pentru că voi lucrați cu nişte forțe care, în mod automat, armonizează tot restul. Când un om şi-a dereglat sistemul său nervos, a făcut-o în mod conştient, lucid, ştiințific? Ah, nu, dar introducând în sine nişte gânduri şi nişte sentimente ciudate, el a dereglat totul. De aceea, nu este niciodată necesar să cunoaştem amplasarea exactă a tuturor centrilor nervoşi. Astfel, în acelaşi fel veți reuşi să vă acordați organismul lucrând cu nişte gânduri şi nişte sentimente superioare ce vor face să vibreze, în mod armonios, toți centrii voştri spirituali.

Pentru că nimic nu le merge bine, unii se plâng mereu că viața nu are sens şi că Dumnezeu nu există.

Nu fiindcă ei sunt proşti, bolnavi şi nefericiți nu mai există în lume ființe inteligente, sănătoase şi fericite. Da, numai că judecata lor este greşită... Să presupunem că sunteți nefericiți, neliniştiți, nimic nu mai merge; ce veți face? Ei bine, mai degrabă decât să vă plângeți şi să învârtiți în cerc, de ce nu mergeți lângă nişte ființe care vă pot ajuta? Veți spune: „Unde sunt ele? Unde să le găsim?” Ele există, ele există din totdeauna, şi cu ajutorul gândului vă puteți adresa lor, atingându-le, datorită legii acustice a rezonanței sau chiar, aşa cum o numesc eu deseori, legea simpatiei sau a afinității. Imediat ce cunoaşteți această lege, voi sunteți obligați să vă depăşiți, să vă autodepăşiți pentru a atinge corzile cele mai sensibile, cele mai subtile ale ființei voastre, facându-le să vibreze, ştiind că vor exista nişte forțe, nişte entități şi nişte regiuni care vor răspunde.

De câte ori m-am oprit asupra acestei legi acustice a ecoului! Voi spuneți: „Eu vă iubesc...”, voi sunteți singuri şi auziți totuşi o mulțime de voci care vă răspund: „Eu vă iubesc...eu vă iubesc...eu vă iubesc....” Iar dacă spuneți: „Eu vă urăsc...”, ecoul repetă deopotrivă. Din moment ce aceasta este o realitate în planul fizic, de ce nu ar fi deopotrivă o realitate şi în planul gândului?

Luați o minge şi aruncați-o, lovind-o de un zid. Dacă nu vă îndepărtați, ea revine la voi şi vă loveşte. Este o lege analogă celei a ecoului: legea reculului. Şi în acest caz, cunoaştem această lege pentru planul fizic, dar nu ne gândim niciodată că, deopotrivă, în domeniul psihic există aceeaşi lege. Când faceți bine sau rău, acesta vă va reveni în mod obligatoriu într-o bună zi. Fiecare sentiment pe care îl trăiți are o natură specifică şi va trezi în spațiu forțe de aceeaşi natură care se îndreaptă spre voi în virtutea legii afinității. Dacă sentimentul

vostru este rău, rezultatul va fi rău; dacă el este bun, veți primi, de asemenea, ceva bun. Datorită acestei legi puteți atrage tot ce vă doriți din marile rezervoare ale universului, dar numai dacă proiectați nişte gânduri şi nişte sentimente de natura a ceea ce vă doriți. Tocmai aceste gânduri şi aceste sentimente sunt cele ce determină în mod absolut natura elementelor şi a forțelor care vor fi trezite foarte departe, undeva în spațiu, şi care, mai devreme sau mai târziu, vor ajunge la voi. »

Această lege a afinității este pentru mine cea mai mare cheie, cel mai mare arcan, bagheta magică. Eu mi-am bazat întreaga viață pe ea. Cunoscând această lege, eu lucrez într-un sens determinat, gândindu-mă la tot ce exista mai bun şi mai frumos pentru mine, aşteptând rezultatele. Multe lucruri bune mi s-au întâmplat deja, şi altele vor veni mai târziu. Eu lucrez numai asupra acestei legi, fiindcă ea le cuprinde pe toate celelalte. Datorită ei, eu pot să explic totul: structura oamenilor, inteligența şi prostia lor, bunătatea şi răutatea lor, nefericirile şi bucuriile lor, bogăția şi mizeria lor, totul.

Priviți ce se întâmplă în mare cu peştii. Marea conține toate elementele chimice, toate mineralele, iar un anumit peşte atrage o anumită particulă, el îşi formează un corp frumos, colorat, fosforescent, iar un altul atrage alte particule ce îi dau un corp întunecat şi urât. Nu este ceva conştient, dar fiecare peşte atrage din mare elementele ce corespund naturii sale. Este ceea ce se întâmplă, de asemenea, şi în cazul nostru. Noi suntem nişte peşti cufundați în oceanul eteric, şi cum acest ocean conține toate elementele date de Creator, noi devenim unul sau altul în funcție de elementele ce le-am atras pentru a ne forma corpul. Astfel se explică totul. De exemplu, cineva este urât, nefericit, mereu bolnav;

nu este din această încarnare, ci din încarnările anterioare, când el nu era nici instruit, nici luminat şi, în ignoranța sa, el a atras nişte elemente jalnice de care nu mai ştie cum să se descotorosească.

Atunci, atenție, dragii mei frați şi surori, voi care cunoaşteți această lege a afinității care este cea mai formidabilă lege magică, baza întregii Creații, trebuie să începeți imediat să lucrați ca să atrageți nişte particule de o natură atât de luminoasă, încât totul va începe să se restabilească în voi. Iar când anturajul vostru va vedea că v-ați schimbat, că ați devenit mai simpatici, mai strălucitori, mai inteligenți şi chiar mai puternici, toți vor începe să vă considere altfel, iar destinul vostru se va schimba. Vedeți voi, în viață totul este legat. În timp ce, dacă sunteți ignoranți, dacă nu ştiți pe ce fel de legi este bazată existența, dacă sunteți mereu pe cale să distrugeți, în mod evident, forțele naturii nu vă pot ajuta timp îndelungat: ele sunt obligate să vă părăsească; ele vă pot ajuta o vreme, dar dacă continuați să distrugeți şi să răvăşiți tot ce v-a dat Dumnezeu, ele vă părăsesc. Apoi, câtă tristețe şi durere!

Din nefericire, mulți bărbați şi femei au ajuns aici: eu am întâlnit destui! Ei nu ştiau nici măcar cum ajunseseră în această situație şi, de altfel, eu nu le puteam explica, atât de obscur şi ilogic era totul în mintea lor: ei nu vedeau nici un sens, nici o ordine, nimic. Ar fi trebuit să reiau totul de la început, să îi instruiesc ani de zile...şi, mai ales, ar fi trebuit ca ei să aibă bunăvoința de a asculta. Dar ei nu o aveau, şi nu puteam în cinci minute să le arăt înlănțuirea faptelor: unde şi când începuseră să se rătăcească, şi cum ajunseseră, încet-încet, în această situație jalnică. Din nefericire, cei mai mulți oameni nu acceptă această înlănțuire a cauzelor şi a consecințelor. Chiar dacă li se

demonstrează cu argumente şi dovezi palpabile, ei nu o văd. În realitate, tot ceea ce se produce în existență sau în univers a fost deja pregătit. Da, voi trebuie să rețineți aceasta, fiindcă în cel de-al Treilea Testament acest mare adevăr va fi deopotrivă înscris, alături de multe altele, ca un aspect de nezdruncinat.

Atunci, dragii mei frați şi surori, să nu vă imaginați că, schimbând apartamentul, prietenii, meseria, cărțile, țara, religia... sau soția, veți avea pacea. Dacă ar fi fost atât de uşor, eu aş fi fost primul să o facă. Eu nu cred că pacea depinde de aceste schimbări, nici voi să nu o credeți. O mică linişte, un repaos, da, dar după aceea, acolo unde vă veți afla, vor apare alte frământări ce vă vor asalta pentru că nu ați înțeles că pacea depinde numai de o schimbare în modul de a gândi, a simți şi a acționa. Schimbați aceasta, şi chiar dacă rămâneți în aceleaşi locuri şi în aceleaşi dificultăți, veți fi în pace.

Adevărata pace nu depinde exclusiv de latura exterioară, adevărata pace vă vine din interior şi ea țâşneşte, ea vă invadează, în ciuda turbulențelor şi a trepidațiilor întregii lumi. Ea este ca un fluviu care coboară din înalt. Iar când posedați această pace şi sunteți capabili să o răspândiți în jurul vostru ca pe ceva real, viu, când înfăptuiți o lucrare asupra întregii lumi aducând pacea altora, în acel moment deveniți o altă ființă, vă înălțați în ierarhie, sunteți un fiu al lui Dumnezeu, îl reprezentați pe Dumnezeu pe pământ, adică prin această corespondență, prin această afinitate absolută, propagați aceleaşi virtuți, aceleaşi binecuvântări, aceleaşi bogății, aceleaşi splendori ca şi cele existente în lumea din înalt.

Până atunci, ca să obțineți această pace trebuie să pregătiți terenul, adică să vă plătiți datoriile şi să vă eliberați astfel ca nimeni să nu vă mai deranjeze să vă

ceară ceva. Dacă aveți o întreagă trupă de oameni care vă caută pentru că aveți nişte datorii, pentru că ați furat sau ați distrus, cum veți avea pacea? Veți spune că fugind de creditori. Dar creditorii care sunt în voi, gândurile şi sentimentele ce vă urmăresc, cum să fugiți de ele? Pentru a raționa astfel, înseamnă că vă lipsesc ştiința şi adevăratele cunoştințe; să nu vă plângeți, gândul vă va ajunge mereu din urmă. Iată, dragii mei frați şi surori, acum cunoaşteți adevărul. Să nu vă faceți iluzii şi notați-vă bine în minte toate aceste legi. Când cunoaştem afinitățile care leagă lucrurile între ele suntem obligați, chiar fără să vrem, să ne ameliorăm modul nostru de viată.

Pentru mine, cuvântul „afinitate" este unul dintre cele mai constructive, cele mai semnificative, un cuvânt magic! Deoarece această lege a afinității ne permite să atragem din oceanul cosmic cele mai bune elemente, cele mai strălucitoare, cele mai subtile, pentru a ne construi corpul nostru de slavă, corpul nostru de nemurire, corpul nostru de lumină care se află în fiecare din noi. Eu v-am vorbit deja despre acest corp de slavă în alte conferințe şi eu v-am spus, de asemenea, cum să îl formați, cum să îl construiți. El este menționat chiar şi în Evanghelii, dar nu găsim informații despre acest subiect. Avem cu toți corpul de slavă în noi ca putere, dar trebuie să îl formăm dându-i nişte materiale.

Cum îşi formează mama copilul?... Mâncând, bând, respirând, trăind, ea îi dă nişte materiale şi copilul creşte, se dezvoltă din ce în ce mai mult. Ea este cea care îl formează, dar ea nu poate să îl creeze. Deopotrivă, nici noi nu putem să îl creăm pe Hristosul din noi; mai întâi, trebuie ca sufletul nostru să fie fertilizat pentru a concepe Hristosul, iar apoi, ca şi

mama, noi putem să îl formăm prin tot ce emanăm din noi înşine, prin tot ce putem trăi mai bun.

Când trăim, din când în când, nişte stări de conştiinţă foarte înalte, când avem dorinţa să ajutăm întreaga lume, să lucrăm pentru Domnul, să facem ceva mare şi nobil, în acel moment particulele pe care le emanăm se adaugă corpului nostru de slavă. lata cum putem să îl facem să crească; el nu poate fi format decât cu tot ce avem mai bun în noi înşine. Iar dacă îl hrănim timp îndelungat din carnea noastră, din sângele nostru, din fluidele noastre, din viaţa noastră, el începe într-o zi să strălucească şi creşte, devine foarte puternic, foarte tare, invulnerabil şi nemuritor, pentru că el este constituit din nişte materiale care nu ruginesc, nu se oxidează, care sunt veşnice, şi el face minuni, mai întâi în noi înşine, apoi în afara noastră. Aşadar, prin acest corp de slavă, acest corp de lumină, Hristos poate face nişte minuni.

Înainte de a-şi forma acest corp în el, omul este întunecat, obscur, slab, vulnerabil, bolnăvicios; totuşi, fiecare posedă în sine un germen al lui Hristos pe care îl poate dezvolta. Astfel, noi revenim la legea afinităţii. Discipolul trebuie să reuşească să se depăşească, să se auto- depăşească, pentru a atrage particulele cel mai pure, cele mai luminoase din oceanul eteric şi să le sudeze la corpul său de slavă. Se poate să le obţină chiar de astăzi, mai întâi într-o cantitate mică apoi, din ce în ce mai mult în fiecare zi. De altfel, este ceea ce facem noi în fiecare dimineaţă, aici, alături de soare; noi ne îndepărtăm de pământ, ne legăm de Cer, de soare, pentru a lua câteva particule foarte luminoase ce le adăugăm corpului nostru de slavă. Iată încă o parte a adevăratei ştiinţe.

Eu am lucrat ani în şir numai să văd, să înţeleg structura acestui edificiu care este universul. Da, ani de zile... Era singurul lucru ce mă interesa, eu m-am dedublat zile şi nopţi pentru a avea viziunea clară a acestei structuri, a acestor legături ce există între toate elementele. Eu ştiam că tot restul era lipsit de importanţă. Esenţialul constă în a vedea structura. De aceea, atât timp cât oamenii se vor mulţumi să studieze tot ceea ce este risipit în planul fizic, în lumea faptelor, ei nu vor trage decât nişte concluzii greşite. Numai ridicându-se până la lumea legilor şi a principiilor, pentru a contempla această structură, ei vor avea viziunea clară a întregului ansamblu, pe care eu am obţinut-o. Mi-au trebuit ani, dar astăzi eu o posed, şi de aceea eu vă pot instrui, eu vă luminez, eu vă sfătuiesc; pentru că eu mă refer mereu la acest model de perfecţiune.

Nimeni, sau aproape nimeni, nu recunoaşte încă valoarea acestei filosofii. Dar nu va fi veşnic aşa. Există nişte forţe mai puternice decât oamenii care îi vor obliga, într-o zi, să aprecieze acest învăţământ la adevărata sa valoare. Eu am o încredere deplină, de aceea eu nu-mi fac griji. Eu trăiesc cu acea convingere că, mai devreme sau mai târziu, fiecare lucru va fi la locul său.

Pentru moment, totul este inversat pe pământ; ceea ce are valoare este dispreţuit, respins, iar ceea ce nu are valoare se află pe primul loc. Priviţi: se acordă o valoare formidabilă aurului, bijuteriilor, caselor, maşinilor. Dar ideilor divine?... Nici o valoare! Ei bine, este o situaţie contrară a ceea ce am văzut în acest edificiu cosmic. În înalt, pe primul loc se află o idee, un adevăr. Iată ceea ce apreciem în înalt: o idee. Tot restul vine după aceea. Oamenii au răsturnat totul: ei au pus pe primul loc ceea ce Inteligenţa Cosmică pusese pe ultimul, şi invers. Dar

nu va fi veşnic aşa, deoarece există o lege a corespondențelor conform căreia frumusețea interioară trebuie să fie, de asemenea, îmbrăcată cu o frumoasă aparență exterioară, iar urâțenia interioară, îmbrăcată cu urâțenie exterioară. Astfel a decis Inteligența naturii.

Desigur, în lumea umană există deseori contrariul; oamenii cei mai vicioşi şi mai diabolici sunt înconjurați de tot ce este cel mai bogat şi mai somptuos, iar cei care au cele mai mari calități nu posedă nimic din ceea ce corespunde acestor calități. Cum ei nu au nici o dorință arzătoare, ei nu fac nimic ca să obțină bogățiile pe care nu le au, posedând doar câteva fărâme în planul fizic; în exterior, nimic nu corespunde întregii splendori care este în ei.

În trecutul îndepărtat, când adevărata ordine a lucrurilor era respectată, toți cei săraci interior erau săraci şi în exterior, iar cei care bogați interior erau, de asemenea, şi în exterior. Ca şi Domnul. Domnul posedă toate calitățile şi virtuțile, El posedă deopotrivă şi întreaga bogăție a universului. Numai aici, la oameni, această ordine nu mai există. Dar cum legea este absolută - tot ce se află jos trebuie să fie ca şi ceea ce se află în înalt - va exista, într-o bună zi, o altă ordine, şi fiecare îşi va găsi locul: cei care sunt bogați în inteligență, în bunătate, în noblețe, vor avea şi toate bogățiile exterioare, iar cei care nu vor avea aceste calități, nu vor avea nimic. Evident, nu oamenii sunt cei care vor restabili această ordine, fiindcă ei nu ştiu cine merită şi cine nu merită. Va fi opera Inteligenței Cosmice, pentru că legea corespondențelor este o lege absolută în univers.

Cu această cheie pe care v-am dat-o astăzi, puteți reconstrui totul în voi, transmițând prin gândurile şi sentimentele voastre nişte vibrații şi emanații mult mai

înalte, ce vor ajunge foarte departe în spațiu să caute printre miliardele de elemente pe cele care le corespund. Putem face totul cu legea afinității, dar trebuie să ştim şi, mai ales, să persistăm. Unii vin alături de mine şi se plâng: „Maestre, de ani de zile eu muncesc, eu mă rog, eu meditez, dar nu am nici un rezultat!” Cât vă mai înşelați! Vorbind astfel, înseamnă că nu ați înțeles nimic din acest învățământ atât de extraordinar!

Există un lucru pe care trebuie să îl cunoaşteți: pentru a obține unele rezultate materiale în lucrarea spirituală este nevoie de mult timp. Eu simt că uneori trebuie să gândiți şi pentru mine: „Dumneavoastră spuneți că înfăptuiți o lucrare, dar unde sunt rezultatele? Nu vedem nimic...” Da, poate, pe moment, dar eu sunt un om căruia nu îi place să facă nişte lucruri uşoare şi rapid realizabile. Eu m-am avântat asupra a ceea ce există mai greu şi mai îndelungat de realizat. Dacă doream nişte lucruri uşoare, ele ar fi fost mai vizibile şi chiar deja realizate, Ca şi anumite plante care, în câteva luni, dau deja nişte roade. Da, dar plantele mele sunt de o aşa natură încât le trebuie mult mai mult timp să crească şi să rodească. Da, dar şi ce roade!

Pe mine mă interesează, mă atrage numai ce este cel mai dificil, aproape irealizabil. De ce să cerem ceva ce este uşor şi nu va dura? Merită osteneala să lucrăm numai asupra a ceva a cărui splendoare depăşeşte imaginația. De exemplu, să luăm exemplul cuiva care va consacra cinci sau şase ani ca să devină medic, inginer sau chimist. Ce reprezintă cinci sau şase ani? Este foarte puțin! De ce să nu ne concentrăm, mai degrabă, asupra unei calități pe care nu o vom dezvolta, concretiza, manifesta, cu adevărat, decât după câteva secole? De exemplu, inteligența divină, frumusețea

celestă, stăpânirea perfectă...Credeți că în patru sau cinci ani veți obține o diplomă pentru stăpânirea de sine? Ei bine, asupra unor astfel de lucruri trebuie să ne concentrăm: asupra a ceea ce este dificil. Obținem o diplomă de manichiură sau pedichiură în câteva luni; este uşor, mult prea uşor...

Aşadar, eu îi invit pe oameni să pătrundă în alte domenii, să efectueze alte activități, alte studii, şi vom vedea dacă în cinci, şase sau zece ani, vor obține nişte diplome. Este nevoie chiar de secole pentru a obține astfel de succese! Da, dar merită osteneala!

Bonfin, 10 august 1968

Cap. 6 - Legea afinității: adevărata religie

Conferință improvizată

Acum, când ați înțeles bine că pacea este rezultatul unei armonii între toate elementele din care este constituit omul... trebuie să vă gândiți zilnic să consacrați câteva minute pentru a introduce armonia în voi. Trebuie să devină un obicei. Să nu aşteptați să fiți distruşi, striviți, ca să spuneți: „Ah, dar ce mi se întâmplă? Eu sunt într-o stare îngrozitoare. Ce să fac ca să ies cu bine?" în fiecare zi, supravegheați-vă, supravegheați starea în care vă aflați şi, imediat ce vă simțiți tulburați, agitați, mai neliniştiți, opriți-vă, restabiliți ordinea şi armonia în voi şi reluați-vă ocupațiile. De ce acceptați atât de uşor să suferiți? Când este cazul să fim fericiți nu avem timp, suntem ocupați, dar pentru suferință suntem mereu disponibili. Este cea mai jalnică mentalitate pe care o cunosc şi, totuşi, cea mai răspândită printre oameni.

Dacă veți avea acest obicei de a vă armoniza cu lumea divină, totul va deveni clar pentru voi, şi veți ajunge chiar să obțineți ceva din marea armonie cosmică. Fiindcă spiritul vostru vede totul, el simte totul, participă la toate evenimentele universului; dar, cum creierul vostru, inima voastră şi plămânii voştri nu sunt încă destul de perfecționați pentru a transmite aceste impresii conştiinței voastre, pe moment nu ştiți nimic, nu vedeți nimic, nu simțiți nimic. Totuşi, în realitate sunteți la curent cu totul.

Tot ceea ce se petrece în univers ajunge la noi sub formă de unde pe care le înregistrăm neapărat în noi, dar numai partea cea mai sublimă din noi înşine, cea

mai îndepărtată de noi înşine este cea care le captează şi le răspunde; noi înşine nu putem să avem o idee clară a acestor mesaje. Totul se petrece ca la un post de radio: undele din toate stațiile se propagă până aici, în această sală, şi dacă deschideți aparatul, puteți capta toate emisiunile. Dar, dacă îl închideți, s-ar spune că apare vidul, că se face o linişte ciudată, nu se mai aude nimic; şi totuşi, toate aceste muzici, aceste cuvinte, aceste mesaje continuă să circule. Iată că noi suntem ca nişte posturi receptoare: din întreg universul ajung până la noi nişte unde, ele circulă în jurul nostru, fără să avem cea mai mică idee.

„Atunci, spuneți voi, ce trebuie să facem ca să captăm aceste unde? Să întărim spiritul, să îl luminăm, să îl cumințim, să îl educăm?” Nu, spiritul nu are nevoie; trebuie să ne ocupăm de corpul fizic pentru a-l purifica, a-l sublima, a-l spiritualiza. Alchimiştii aveau dreptate, ei nu se ocupau numai de materie; ei vroiau să transmute materia, înlocuind anumite elemente grosiere prin altele mai subtile, mai sensibile. De asemenea, şi noi trebuie să lucrăm în acest sens, trebuie să veghem să dăm corpului nostru fizic o hrană şi nişte băuturi pure, aerul pur, curat, razele soarelui, şi chiar tot ce există mai frumos ca forme, culori, sunete şi muzică. Deoarece, lucrând asupra corpului nostru fizic ne vom atinge mult mai repede şi mai eficace scopul. Spiritul nu are nevoie de toate acestea; el se află peste tot, el este atotcunoscător, el este omniprezent, ca şi Dumnezeu.

Chiar când aveți în față un copil înapoiat, handicapat, care nu ştie nici să vorbească, nici să se joace, credeți voi că spiritul său este idiot? Nu, spiritul său este un virtuoz, dar i s-a dat un instrument, adică un creier şubrezit, din cauza căruia el nu se poate exprima. Să i se dea un instrument bun şi el îşi va arăta

toate înzestrările. Corpul, creierul este cel care îngrădeşte spiritul acestui copil. Nu trebuie confundat instrumentul, corpul fizic, cu entitatea care îl locuieşte. Această entitate este pedepsită pentru anumite motive; i s-a impus să nu se poată exprima, să nu poată da nimic, dar acest caz nu este valabil veşnic.

Imaginați-vă cazul unui prizonier care ar fi fost închis în nişte condiții îngrozitoare de murdărie, de urâțenie, de limitare; el nu este făcut să trăiască în aceste condiții, el are o judecată echilibrată, nişte gusturi estetice, şi el suferă, este nefericit. Dar cum el a încălcat anumite legi, el este obligat să sufere o pedeapsă. Este la fel cu o ființă care se naşte idioată: corpul ei este şubrezit, nu şi ea. Când timpul pentru pedeapsa sa se va scurge, într-o viitoare reîncarnare, i se va da un alt corp, şi ea se va manifesta, poate, ca un geniu.

Iată de ce trebuie să ne ocupăm de corpul fizic, să îl ameliorăm pentru ca el să poată simți mai bine, să capteze mai bine, să transmită mai bine. Să luăm cazul muzicienilor de geniu, ca Mozart sau Beethoven; ei erau nişte ființe al cărui creier sau, mai exact, centrii nervoşi ai muzicii erau atât de perfecționați încât ei auzeau anumite melodii ale lumii invizibile cu sufletul lor, pe care le transcriau apoi pe hârtie. Bineînțeles, putem „fabrica” muzica, este suficient să avem câteva cunoştințe despre legile armoniei, iar acum s-a găsit chiar şi modalitatea de a compune muzică cu ajutorul ordinatoarelor. Este însă o muzică care nu aduce nimic, nu oferă nimic. La ora actuală, mulți muzicieni se interesează mult despre această modalitate de a compune muzică şi, în loc să urce în cele mai înalte regiuni ale sufletului pentru a simți, a auzi şi a capta

nişte armonii divine, ei coboară, ei se materializează. Aparatele fac muzica în locul lor!

Astăzi nu mai există nişte artişti inspiraţi, ca aceia din trecut care se înălţau, mai întâi, pentru a contempla frumuseţea din înalt, apoi încercau să o exprime prin arta lor. Atât timp cât nu simţeau că intră în comunicare cu regiunile celeste, cu acea splendoare, ei nu creau. Ei aveau o disciplină şi respectau anumite reguli pe care şi le transmiteau unii altora. În timp ce, toate aceste tradiţii sunt acum uitate, fiecare lucrează oricum, iar cei mai descreieraţi sunt consideraţi cei mai mari artişti. În realitate, arta cere o întreagă iniţiere; pentru a fi artist trebuie să cunoşti legile universului; fără această cunoaştere nu poţi deveni niciodată un adevărat creator.

Acum, pentru a completa ce vă spuneam ieri, eu voi mai adăuga că adevărata religie se bazează pe marea lege a corespondenţelor universale. Aceasta este o lege, în acelaşi timp fizică, chimică, magică, spirituală, ce se enunţă astfel: legându-ne de ceea ce este perfect, perfect prin inteligenţă, perfect prin putere, perfect prin formă, prin culoare, prin parfum, perfect prin frumuseţe, beneficiem noi înşine de această perfecţiune, deoarece o introducem în noi. Este o lege infailibilă şi, din ziua în care o cunoaşteţi, nu vă mai puteţi desprinde de această idee de perfecţiune, altminteri simţiţi că distrugeţi ceva în voi.

Adevărata religie se bazează pe cunoaşterea legilor absolut reale şi demonstrabile, pentru că le găsim aplicate în toate domeniile naturii până la zoologie, entomologie, peste tot.. .Să presupunem că aveţi un model, o fiinţă care este pentru voi o divinitate; o admiraţi, o contemplaţi, meditaţi asupra ei... În acel moment vă legaţi de perfecţiune, de splendoare, şi această splendoare începe să se instaleze în voi, iar voi

creşteți, vă dezvoltați, deveniți frumoşi şi puternici până în ziua în care veți fi la fel, sau oricum asemănători, cu acea ființă. Aşa lucrează legea.

Dacă nu respectați această lege, veți pierde tot ce ați adunat bun, de bun simț, splendid, şi nimeni în cer şi pe pământ nu va veni să vă ajute. Dar înainte, cine venea să vă ajute? Domnul? Nu, deloc. Poate că El nu ştia nici măcar ce făceați. Există tocmai această lege care, imediat ce suntem în contact cu ea, intră în acțiune şi se consideră obligată să vă susțină, să vă încurajeze şi să vă ajute să depăşiți toate greutățile şi suferințele. Dacă nu ați reuşit încă să atingeți acest grad de eliberare, în ciuda iubirii voastre față de Domnul, nu înseamnă că legea este falsă, nu, ci ați lucrat atât de mult timp într-o o manieră negativă, v-ați confecționat o carapace atât de groasă, încât acum va fi din nou nevoie de timp foarte îndelungat să o înlăturați. Dar, într-o zi nu veți mai putea scăpa de această lege, ea se va arunca asupra voastră şi vă va pune în nişte condiții în care binele va fi atât de puternic în voi şi atât de rezistent încât nu îl veți mai putea înlătura.

Dacă nu simțiți nici o ameliorare pe moment, nu trebuie acuzată legea. În alte încarnări ați lăsat atâtea carapace să se îngroaşe în jurul vostru încât, chiar dacă lucrați cu această lege, chiar daca ea acumulează deja în voi nişte comori formidabile, voi nu le simțiți încă. Dar dacă continuați în direcția bună, legea este absolută: carapacea se subțiază, încet-încet, şi va dispare, iar tot ce ați adunat prin gândurile voastre, prin rugăciunile voastre, prin contemplațiile voastre, toate aceste bogății, aceste comori, aceste frumuseți, aceste splendori se varsă asupra voastră şi sunteți inundați. Fără să ştiți, ați acumulat un întreg ocean de binecuvântări, iar

acesta se află aici, pregătit să se reverse asupra voastră...

Dacă religia voastră se bazează numai pe nişte credințe sau obiceiuri datorate educației, familiei, societății, ea nu este solidă, nu este durabilă. Adevărata religie este bazată pe legea afinității. În acel moment, înțelegem că trebuie să iubim pe Domnul şi să ne gândim la El, nu pentru că Biserica a ordonat-o sau că este scris undeva în Biblie, ci pentru că există o lege absolută, formidabilă, conform căreia noi beneficiem de această iubire, şi apoi, din cauza noastră, întreaga lume...Dar această ştiință nu a pătruns încă în mintea oamenilor; dovada este că la ora actuală mulți creştini părăsesc Biserica. Ei nu au înțeles nimic! Aşa cum o înțelegeau ei, religia nu avea nici o bază solidă. Acum este necesară o cunoaştere inițiatică, această cunoaştere ce era revelată cu precizie în Inițieri. Discipolul antrenat de Maestrul său în anumite experiențe atingea cu degetul realitatea, şi ceea ce învăța astfel nu mai putea să pună niciodată la îndoială, această cunoaştere fiind ca şi lipită de carnea sa, şi nimic nu mai putea să îl determine să o piardă.

Legându-vă cât mai mult de Domnul, veți trăi şi mai mult în fericire, în putere, în cunoaştere, în veşnicie, pentru că voi extrageți, aspirați şi primiți toate aceste particule, aceste forțe, aceste raze, aceşti curenți - numiți-i cum doriți - nu îi ascultați pe neştiutori! Toți cei care se pronunță cu atâta siguranță despre Domnul - pentru a decide, mai ales, că El nu există! - oare ce ştiu ca să îndrăznească să se pronunțe?... Ceea ce eu vă învăț este verificat de mii de ani, iar eu l-am verificat deopotrivă, şi îl verific în fiecare clipă. Da, în ziua în care eu nu l-aş mai iubi pe Domnul, în care eu nu m-aş mai gândi la El, eu aş fi pierdut şi nimeni nu ar putea să mă

mai salveze. Eu am înțeles că este în interesul meu să îl iubesc.

Dumnezeu nu are nevoie nici de iubirea noastră, nici de recunoştința noastră, nici de rugăciunile noastre; noi suntem cei care avem nevoie să îl iubim şi să îi adresăm rugăciunile noastre. Ca să îl pedepsească, unii decid că nu vor mai merge la Biserică, că nu îi vor mai aprinde lumânări...înțelegeți, cum El nu i-a ajutat să câştige nişte bani, El este pedepsit, Domnul, iar El plânge, se lamentează, îşi smulge părul, pentru că unii L-au părăsit! Iată mentalitatea umană! în realitate, omul este cel care are interesul să creadă în Domnul şi să se roage Lui. Dacă îl suprimați pe Domnul, să ştiți că veți pune neapărat alte „divinități" în mintea voastră - şi cum ele vor fi departe de perfecțiunea Domnului, veți începe să atrageți la voi viciile lor, slăbiciunile lor şi bolile lor. Ei da!... Domnul nu îşi va da nici măcar seama că îi întoarceți spatele. El se află atât de sus!...El şi-a astupat urechile la tot ceea ce spun idioții, dar ei sunt cei care vor suferi, pentru că vor fi lipsiți de tot ceea ce El posedă şi reprezintă ca splendoare.

Toate societățile care au decis să îl suprime pe Domnul sunt pe cale, fără să ştie, să se descompună, să slăbească, să se abrutizeze. Pentru moment, ele îşi imaginează că se află la adăpost, protejate, dar într-o zi ele vor înțelege ce au pierdut. Se întâmplă ca şi cu acel om care făcuse un pact cu diavolul pentru a avea bani. Diavolul i-a spus: „De acord, îți voi da, dar, de fiecare dată va trebui să-mi dai ceva în schimb. Ce anume? - De fiecare dată când îți voi aduce bani, tu îmi vei da unul din firele tale de păr. - Oh, dacă nu este decât atât, spuse omul, nu este mare lucru. Un fir de păr!" Da, dar puțin timp după aceea el a chelit, ceea ce a antrenat multe schimbări în viața sa... O mulțime de oameni

judecă astfel: „Ce pierd eu dacă fac unele prostii, dacă întrerup legătura cu Domnul?... Nu se întâmplă nimic...” Ba da, de fiecare dată, o mică particulă de vitalitate, de frumusețe, de farmec, se detaşează de voi şi, în final, chiar dacă ați câştigat în plan material, ați pierdut tot ceea ce posedați mai prețios.

Atunci, eu vă spun, dragii mei frați şi surori, nu trăiți nici o zi fără să vă legați de Cer, deoarece tocmai datorită acestei legi a afinității veți declanşa un proces ce va avea neapărat nişte repercursiuni importante. După mine, cea mai mare prostie pe care o putem face este să rupem legătură cu Cel Veşnic. Există tot felul de prostii - este inutil acum să vi le enumăr! - dar cea mai mare, cea care le depăşeşte pe toate este aceasta, fiindcă ea le antrenează pe toate. Bineînțeles, eu nu cer nimănui, nici unei persoane să devină, aşa cum spuneți voi în Franța „o ploşniță de sacristie”, tot timpul ascunsă în biserică să recite nişte rugăciuni... şi, în realitate, priviți cu ce seamănă ea având acest aer respingător! Dacă ea era cu adevărat sinceră, ar fi trebuit totuşi să strălucească puțin şi, în loc să rămână o ploşniță, ea ar fi fost deja un fluture. Din moment ce ea nu s-a schimbat, înseamnă că religia sa este încă exterioară. Pentru că există religie şi religie...

La ora actuală, religia nu mai este atât de importantă, în timp ce, înainte, toată lumea o respecta şi respecta Biserica, preoții. Intuind această schimbare, unii preoți, pentru a păstra contactul cu mulțimea, acceptă să facă cam orice în bisericile lor. Atunci, ei sunt bine văzuți. Roşii în obraji, durdulii, veseli, surâzători, iată-i pe adevărații preoți în bisericile care nu mai au nimic din nişte locuri sfinte; acolo se face zgomot, se dansează...Nu ştim ce să mai inventăm pentru a mai atrage publicul.

Nu, ceea ce va salva Biserica în întreaga lume este Ştiinţa Iniţiatică, pentru că ea oferă religiei nişte baze solide. Mulţi oameni nu se mai roagă, fiindcă văd că munca le aduce mai mult. Când afacerile merg, de ce să te mai rogi şi să meditezi? Meditaţiile şi rugăciunile le micşorează veniturile!

Bineînţeles, rugăciunile nu sunt făcute pentru a obţine unele avantaje materiale, bani, case, maşini, un post foarte înalt sau o căsătorie foarte bună, ci pentru a aduce avantaje de o altă natură. Când îl iubim pe Domnul, când suntem în comunicare cu El prin gând, primim nişte calităţi, nişte forţe, nişte curenţi, lumina, tot ceea ce este spiritual, invizibil; şi cum această latură invizibilă este reală, ea acţionează asupra oamenilor care intră în contact cu voi: alături de voi, ei se simt însufleţiţi, întăriţi, încurajaţi, şi încep să vă acorde încrederea lor, să vă ofere tot felul de posibilităţi, chiar şi unele facilităţi materiale. Dar totul începe prin latura spirituală.

Rugându-ne Domnului, iubindu-L, nu trebuie să aşteptăm nimic în planul fizic. Multi spun: „Eu mă rog, eu mă rog, dar mă aflu mereu în mizerie”. Aşadar, ei se aşteptau să devină bogaţi? Este de necrezut maniera în care ei înţeleg lucrurile! Trebuie să instruim oamenii despre realităţile şi legile lumii invizibile, pentru ca ei să cunoască, în sfârşit, ce este adevărata religie, adevărata ştiinţă, adevărata viaţă. Pentru moment, există o confuzie: ei aşteaptă încă anumite avantaje pe care nu le primesc, în timp ce primesc altele de care nu sunt conştienţi.

Când sunteţi legaţi de Domnul, atrageţi toate calităţile pe care El le posedă: ele se infiltrează, pătrund în voi, şi deveniţi o fiinţă strălucitoare, inteligentă, echilibrată. În acel moment, chiar şi bogăţia materială

poate veni, dacă vă este scris în destin. Dacă cereți însă, mai întâi, bogăția materială, înseamnă că nu ați înțeles nimic. La început, desigur, nu vă va surâde totul, dar tocmai latura invizibilă este cea care se va ameliora şi, dacă aceasta nu se vede, se simte. Nu simțiți câteodată că o ființă, prin simpla sa prezență, vă calmează, vă linişteşte, vă uşurează, şi vă simțiți bine lângă ea.. .în timp ce o alta vă irită, fără să ştiți prea bine de ce? Desigur, acestea sunt nişte fenomene invizibile, dar reale.

Religia este bazată pe cunoaşterea legilor afinității. De îndată ce vă legați la o anumită sursă, la o anumită centrală, la o anumită stație emițătoare, veți primi neapărat nişte mesaje şi unde de natură contrară. Nu le vedeți? Nu prea contează, le veți vedea într-o bună zi. Eu vă aduc astăzi o parte a acestei adevărate ştiințe pe care o posedau marii Inițiați ai trecutului. Acceptați-o şi veți deveni de neclintit.

Dacă cineva îmi spune: „Oh, eu practic învățământul, eu fac tot ce îmi spuneți, dar eu mă simt dezechilibrat, nervos, aproape de nebunie", eu îi voi spune: „Vă înşelați gândindu-vă că urmați în mod corect învățământul. Probabil că în interior dați curs liber la altceva: fie orgoliului, fie unei dezordini în domeniul sexual, fie unei lipse de stăpânire a imaginației... De asemenea, poate că forțați lucrurile dorind să obțineți prea repede mari rezultate spirituale. Toate acestea nu sunt conforme cu învățământul, nu trebuie să acuzați, mai degrabă voi nu vă pricepeți bine. Căutați cauza în voi înşivă".

Învățământul există pentru a echilibra ființele, a le întări, a le face fericite, şi nu pentru a le distruge. Aşadar, dacă nu vă găsiți într-o stare prea bună, căutați legea pe care ați încălcat-o. „Da, dar eu nu vreau să-mi

mai văd părinții, nici să mai îi vizitez, ei nu sunt destul de evoluați, nici mistici. Eu vreau să mă eliberez complet de ei. De asemenea, şi în acest caz, oare modalitatea voastră de acțiune nu este puțin excesivă şi periculoasă? Sunteți legați de ei şi nu puteți tăia această legătură atât de uşor. Dacă în raționamentul vostru, în deciziile voastre, în sensibilitatea voastră, deveniți prea personali, urmează întotdeauna nişte anomalii". Iar când apare o anomalie, trebuie să căutăm mereu cauza în noi înşine, nu în învățământ. Fiindcă învățământul armonizează totul, dacă ştim cum să lucrăm.

Lăsați-i pe ceilalți să creadă ce vor, iar voi, care primiți aici marile secrete ale vieții, să ştiți că trebuie să căutați adevărata viață, adică să vă doriți imensitatea, perfecțiunea. Ce reprezintă o viață în care ne limităm numai să mâncăm, să bem, să dormim şi să lucrăm? Spiritele „civilizate", „cultivate", au suprimat, în numele ştiinței, tot ceea ce este mai viu şi mai spiritual, pentru a aduce oamenii spre moarte. Eu sunt un partizan şi al ştiinței, nu putem fi împotrivă, ea obține atâtea rezultate! Eu mă opun numai direcției pe care ea a luat-o. În ziua în care ea va studia numai viața, ea va obține nişte rezultate şi mai fantastice.

În cazul ştiinței se întâmplă aceleaşi lucruri ca şi în cazul banilor. Unii spun: „Eu sunt împotriva banilor, ei sunt cei care îi fac pe oameni răi şi nefericiți". Nu, nu banii sunt de vină, banii sunt neutri. Omul este cel care îi foloseşte prost pentru a-şi satisface dorințele sale criminale; dar, dacă el este bun şi generos, el se poate folosi de bani în cu totul alt scop. Nu banul este cauza nefericirilor. De altfel, dacă eliminăm banul ca mijloc de schimb, dat fiind că societatea are nevoie să facă nişte schimburi, va trebui inventat altceva, de o altă manieră, de un alt fel, care va înlocui banul, dar care va juca

exact acelaşi rol. Pentru că banul este indispensabil: el reprezintă sângele în societate, circulația sanguină. La fel este şi în cazul ştiinței; ştiința are o origine divină, dar cum ea îmbrățişează în acelaşi timp binele şi răul („ştiința binelui şi a răului”), cei care caută mijloacele de a face rău le găsesc prin intermediul ştiinței; iar cei care caută mijloacele să facă bine le găsesc deopotrivă cu ajutorul ştiinței. Ştiința este neutră, ea nu are nici o conştiință. Oamenii sunt cei care posedă conştiință.

Ceea ce eu adaug astăzi despre legea afinității este foarte important. Ignorând-o, înlăturăm cele mai bune posibilități pe care Dumnezeu ni le-a dat ca să devenim asemenea Lui. Aceste posibilități depind numai de ardoarea noastră, de intensitatea dorinței noastre de a accelera acest proces al divinizării. Evident, dacă ne rugăm din obicei, din conformism, aceasta nu va mişca absolut nimic. Ne putem ruga astfel întreaga viață, nu va apare nici un rezultat. Ceea ce trebuie este să reuşim să declanşăm nişte forțe şi să le proiectăm până la Cer. Pentru aceasta, iubirea şi credința sunt însă necesare.

Toți cei care au respins religia gândind: „Ceea ce contează este să lucrăm să organizăm societatea.. .A crede sau a nu crede în Dumnezeu nu are nici o importanță” se înşeală, deoarece la sfârşitul unei anumite perioade, această societate va degenera. Cum ea nu va avea un punct central în jurul căruia să se rotească, ea se va descompune, iar ei înşişi nu vor mai fi nişte creaturi sociale perfecte: printre ei se va strecura lăcomia, subiectivismul, nedreptatea. Toate societățile, toate imperiile, toate împărățiile şi regatele falimentează astfel într-un final: când încep să piardă acel punct solid de care se agățau pentru a împiedica forțele negative să se dezvolte. Dimpotrivă, când o societate este bine centrată pe latura superioară, sublimă, divină, în ea

circulă o asemenea forţă încât toate animalele sălbatice interioare sunt puse la pământ, îmblânzite, ele nu mai îndrăznesc să se manifeste. În acel moment, există mult mai multe posibilităţi de a stabili nişte legi drepte, şi mult mai multe şanse ca toţi membrii acestei societăţi să trăiască în belşug şi armonie. Dar când intensitatea spirituală începe să scadă, când centrul sau capul nu mai este la locul său, se trezesc atunci nişte forţe negative care pun stăpânire pe indivizi, fiindcă nimic nu le mai ameninţă, nu mai există nimic să le elimine.

Aşadar, aceasta este viaţa discipolului: ea se învârte în jurul unei idei centrale. Iar această idee începe prin a-i intimida pe duşmanii care locuiesc în interiorul său. Să luăm un exemplu din viaţa fizică. Unele persoane, ducând o viaţă dezordonată, şi-au distrus sănătatea: tuberculoza începe să le macine. Dar ele sunt îngrijite, duc o viaţă mai echilibrată: mai puţine agitaţii pasionale, o hrană mai sănătoasă, un somn mai bun; în acel moment, organismul începe să secrete anumite substanţe care neutralizează şi imobilizează bacilii, iar sănătatea revine. Dacă bolnavul reîncepe să bea, să fumeze, să-şi piardă nopţi întregi în tot felul de nebunii, situaţia se inversează şi boala revine să distrugă organismul.

Ei bine, există aceeaşi lege în domeniul psihic: viaţa spiritului îl ajută pe om să ridice nişte bariere pentru a împiedica venirea răului, iar toţi lucrătorii sunt la treabă - fiindcă există nişte adevărate uzine în fiinţa umană! Dar, dacă omul începe să facă nişte nebunii, nu se mai supraveghează şi nu mai duce o viaţă armonioasă, forţele dezechilibrului şi răului apar, se propagă, iar el se îmbolnăveşte, se distruge. Centrul cel mai puternic care să ne ocrotească este Dumnezeu însuşi, iar noi trebuie să ne agăţăm de acest punct, de acest centru,

astfel ca forța ce o trezeşte în noi să poată elimina entitățile pregătite mereu să ne facă rău. Suntem liberi şi să rupem această legătură, dar este o libertate care, mai devreme sau mai târziu, o vom plăti scump.

Iată o pagină din adevărata ştiință. Ea este absolută, nu este o invenție. Eu am studiat-o în profunzime întreaga mea viață. Nu în cărți, nu, ci în întreaga mea ființă interioară: eu m-am cufundat în întregime în ea, iar pentru mine ea este acum absolut limpede. Şi voi, la fel, orice s-ar spune, oricare ar fi filosofiile care circulă acum, agățați-vă de această idee a Divinității, căutați-o, gândiți-vă la ea, iubiți-o, chemați-o, pentru că veți primi astfel nişte energii extrem de puternice, iar aceste energii îi vor împiedica pe duşmani să vă facă rău. Poate că veți mai fi puțin „muşcați", din când în când, deoarece nu ați reuşit să vă baricadați perfect, dar dacă reuşiți, răul nu vă va mai putea atinge. Creştinii recită sau cântă: „Domnul este păstorul meu", dar sunt numai nişte cuvinte pentru ei, fiindcă ei nu cunosc ştiința extraordinară ce este ascunsă în spate. Ei pronunță mecanic, deşi în realitate acestea sunt nişte cuvinte magice.

Credeți-mă, nu există ceva mai important pentru voi ca iubirea față de Creator. Tot restul vine după aceea. Datorită acestei iubiri, totul se ordonează, se reglează, se armonizează, şi chiar dacă nu se ajunge la unele rezultate vizibile în această încarnare, nu contează, fiindcă ființele care ne supraveghează privesc din înalt ne privesc şi spun: „Iată o ființă inteligentă", şi ne dau aprobarea şi binecuvântările lor.

Bonfin, 11 august 1968 VII

Cap. 7 - Legi ale naturii şi legi morale

Conferinţă improvizată

Când aruncăm o privire asupra lumii, constatăm, prin intermediul conversaţiilor, al cărţilor, al filmelor etc... că există din ce în ce mai mulţi oameni nefericiţi, bolnavi, dezechilibraţi. Care este motivul? Dacă ne oprim asupra unor cazuri particulare, nu vom avea niciodată vreun răspuns înainte de trecerea unor secole. Aşadar, trebuie să reuşim să facem o sinteză a tuturor acestor probleme pentru a putea trage nişte concluzii valabile pentru toate cazurile, aşa cum v-am arătat deja în conferinţele asupra simplităţii şi complicaţiei, sau chiar asupra prezenţei şi a absenţei pe care le-am studiat în toate planurile, de la absenţa sau prezenţa unui obiect până la prezenţa sau absenţa Domnului.

Observând oamenii, constatăm că ei exagerează mereu în alegerile sau comportamentul lor: ori s-au îndopat fără încetare, ori, dimpotrivă, ei nu s-au hrănit suficient şi, în ambele cazuri, ei îşi pun în pericol sănătatea; ori au muncit prea mult şi s-au epuizat, sau nu au muncit deloc şi au înţepenit; unii au băut prea mult, alţii deloc, şi aşa mai departe...Pentru a explica aceste anomalii, vom spune că ei „au depăşit măsura”, că au încălcat legile. Aşadar, exista în natură nişte legi pe care trebuie să le cunoaştem şi să le respectăm. Dar, vorbind cu oamenii, ne dăm seama că ei nici măcar nu ştiu că există nişte legi ce guvernează organismul nostru şi natura însăşi. Cum putem atunci să le vorbim despre legile morale, din moment ce ei nu ţin cont de legile fizice şi că, încălcându-le, ei îşi atrag tot felul de necazuri, de greutăţi şi boli?

În timpurile preistorice, când oamenii erau încă primitivi, trăind în caverne, legile naturii le erau necunoscute. Cu mult mai târziu, după multe experiențe şi suferințe, ei au început să înțeleagă existența legilor pe care nu trebuiau să le încalce. Iar când, pentru a-şi uşura viața materială, ei au decis să se grupeze şi să formeze nişte clanuri, nişte triburi, nişte națiuni, ei au fost obligați să facă unele legi ce aveau drept modele cele pe care ei le găsiseră în natură. Ei şi-au dat seama că, fără aceste legi, ei îşi petreceau timpul luptându-se, şi tocmai aceste lupte, certuri şi bătăi neîncetate distrugeau, de fiecare dată, cele câteva achiziții pe care tocmai le făcuseră. Oamenii au găsit aceste legi, pe care tineretul vrea să le distrugă astăzi, după lungi experiențe, după mari suferințe şi îndelungate sacrificii. Este o altă problemă dacă trebuie să le respectăm pe toate, dar eu nu vreau să o tratez astăzi.

Mulți ignoră existența legilor naturale, iar dovada constă în faptul că le încalcă continuu. Când mă aflam în India, eu am văzut în ce lipsă de igienă trăiau indienii. Cum să ne mai mirăm că ei erau decimați de boli? Alte persoane nu se hrănesc deloc, slăbesc si mor, ele au încălcând astfel alte legi pe care ar fi trebuit să le cunoască şi să le respecte pentru a-şi păstra viața şi sănătatea. Cei care cunosc anumite reguli de igienă respectă mai mult aceste legi naturale şi se găsesc în condiții mai bune. Nimeni nu mai nesocoteşte astăzi faptul că alcoolicul va muri de ciroza ficatului, iar cel care fumează prea mult, mănâncă prea mult sau lucrează prea mult, va îngrădi, într-un fel sau altul, buna funcționare a organismului.

Oamenii au constatat şi că, în planul sănătății, există deopotrivă nişte legi ce nu trebuie încălcate. La fel, în societate, trebuie să plătim fiecare încălcare a legii

printr-o amendă sau o pedeapsă cu închisoare. Oamenii ştiu toate acestea pentru că le-au experimentat. Dar cei care recunosc astăzi legile morale sunt rari, ori tocmai la aceste legi eu vreau să revin. Ceva lipseşte în ştiința oamenilor, ceva esențial! Chiar dacă rămâne încă o mică credință în existența unei anumite ordini a lucrurilor, astăzi majoritatea scriitorilor, a filosofilor, a artiştilor, a savanților emit unele teorii, scriu nişte cărți şi creează unele opere ce nu pot decât să înlăture, din nefericire, aceste credințe.

Totuşi, din moment ce aceste legi morale aparțin unei lumi ce nu este separată de lumea fizică, oamenii trebuiau să constate sau să descopere existența acestor legi. Este uşor de observat că aceste două lumi sunt legate. Să luăm exemplul unui bețiv. La început, el era un om delicat, amabil, cultivat, atent, nobil şi generos; nimic nu îi lipsea. Dar, din ziua în care el a început să bea, toate aceste calități şi virtuți s-au diminuat şi chiar au dispărut. Ce anume s-a schimbat? Tocmai latura morală, adică calitățile, virtuțile, comportamentul. Toate acestea s-au măcinat din cauza excesului de băutură. Să luăm un alt exemplu: un om pasionat de jocurile de noroc până la neglijarea obligațiilor sale, a îndatoririlor sale, a promisiunilor sale. La origine, jocul era o activitate ce nu avea nimic de a face cu morala, dar, în final, tocmai domeniul moral este cel care a suferit repercursiunile. Cum nu au văzut oamenii legăturile existente între aceste două lumi? Ei nu cred decât în latura materială, dar există deopotrivă şi domeniul moral, domeniul interior.

Există trei lumi: lumea divină, care este lumea Ideilor; lumea psihică a gândurilor şi a sentimentelor, aceasta fiind tocmai lumea morală; în sfârşit, lumea fizică, care este cea a formei şi a concretizării. Lumea

materială este legată de lumea morală, care este ea însăşi legată de lumea Ideilor situată mult mai sus, lumea divină. Dacă oamenii nu văd aceste legături, înseamnă că ei nu au studiat, nici nu au observat lucrurile şi, atât timp cât această lacună nu va fi îndepărtată, vor urma nişte consecinţe dezastruoase.

Chiar dacă nesocotim legile comportamentului, când începem să le încălcăm, suntem obligaţi să le suportăm consecinţele, mai mult sau mai puţin grave, şi tocmai atunci ne dăm seama că acest domeniu are, deopotrivă, legile sale, dar mult mai subtile decât legile fizice, deoarece ele nu sunt înscrise numai în organism, ci şi în sufletul şi spiritul omului. Cel care nu le respectă va vedea că alţii îi reproşează că este egoist şi personal; el se va simţi curând lipsit de susţinere şi prietenie, şi oricare ar fi greşeala comisă, el va trebui să plătească. Cum? În tot felul de modalităţi: prin remuşcări, prin suferinţe, prin regrete, prin decepţii, prin tristeţi şi poate, de asemenea, prin bani. Puteţi să observaţi aceasta în orice domeniu.

Va veni şi ziua în care oamenii vor înţelege că totul este legat şi că există şi în domeniul moral nişte legi neschimbătoare şi neînduplecate pe care trebuie să le cunoască, iar în acea zi va începe evoluţia lor. Neglijăm aceste legi pentru că ele nu sunt scrise nicăieri şi credem că putem să ne permitem totul; dar, atât timp cât nu am înţeles că aceste legi există, nu vom putea să facem adevărate progrese. O veţi constata voi înşivă într-o bună zi. Nu este permis să spuneţi: „Eu cred că...” şi „Eu pot face ce doresc...” - De ce? - Pentru că veţi plăti. - Dar eu am toate drepturile! - Faceţi ce vreţi, dar veţi plăti! în natură totul se plăteşte, chiar fericirea, chiar bucuria şi extazul. - Eu nu am însă bani! - Aceste legi nu vă vor cere bani (oamenii vă vor cere însă mereu), dar

ele vă vor cere o parte din forțele voastre sau din cunoaşterea voastră sau din sănătatea voastră sau din frumusețea voastră sau din lumina voastră. Daca ați fi clarvăzători sau ați poseda o adevărată cunoaştere, ați constata că există un deficit în casa de bani, că Justițiarii, Forțele Cosmice, Inteligențele care guvernează universul au venit să vă retragă ceva, şi iată-vă sărăciți!

Inițiații au înțeles că, pentru a deveni bogați, foarte bogați, nu trebuie niciodată să încalce nici legile divine, nici legile morale, nici legile fizice, nici chiar legile umane. Cu toate că legile create de oameni nu au aceleaşi rațiuni de a fi ca legile naturii, atât timp cât trăim într-o societate în care ele sunt foarte puternice, este de preferat să ne supunem lor (de exemplu, să nu trecem pe culoarea roşie la semafor)... Dacă le puteți încălca fără să fiți observați, natura nu vă va pedepsi, fiindcă nu este treaba ei. Dar dacă încălcați o lege a naturii, chiar dacă societatea continuă să vă respecte şi să se încline în fața voastră, vă veți îmbolnăvi; da, legea vă va pune la pat! Ea este cea care vă va pedepsi şi nicăieri nu veți putea scăpa de ea. Veți putea merge oriunde, legea vă va găsi, pentru că totul se înregistrează în sinea voastră.

Natura a prevăzut că omul că îi va încălca mereu legile, de aceea ea a plasat în el nişte aparate înregistratoare. Nu îi mai rămâne apoi decât să arunce o privire pentru a vedea ce a mâncat sau a băut omul, ce a gândit, a simțit sau a făcut. Este imposibil să o înşelăm! Iar acum, vreți să mă convingeți că numai oamenii fac nişte înregistrări! Cum ar fi putut omul să inventeze un lucru al cărui model să nu i-l fi dat mai înainte natura? Natura a făcut înregistrări înaintea omului, dar el este prea orb ca să recunoască. Aşadar, natura şi-a luat

toate măsurile de prevedere, iar dacă îi încălcăm legile, trebuie să plătim.

De acum înainte, încercați să nu mai încălcați nici legile umane, nici legile naturii, nici legile morale care se situează şi mai sus, deasupra legilor naturii. Este vorba mereu despre natură, dar ea are nişte grade; mai întâi, există o natură pur fizică, apoi, mai sus, o natură subtilă căreia îi aparțin gândurile şi sentimentele; în sfârşit, deasupra acestor două naturi se află lumea divină. Natura se supune şi ea, deopotrivă; la fel cum noi trebuie să îi ascultăm legile, natura ascultă de legile spiritului, pentru că spiritul comandă naturii. Când omul reuşeşte să se ridice deasupra acestor două naturi - natura pur fizică şi natura mai subtilă a gândurilor şi a sentimentelor - el se află atunci deasupra legilor lor. El este atât de pur, atât de luminos, atât de puternic, într-o atât de perfectă armonie cu spiritul încât, în acel moment, natura este cea care îl ascultă, orice ar face, el nu încalcă nici o lege; este singurul caz în care omul îşi poate permite totul, fără să existe vreodată o încălcare de lege.

Numai ființele excepționale, ființele predestinate reuşesc să se înalțe deasupra legilor naturii şi a legilor morale. Aceste ființe au existat mereu, există şi vor exista, dar sunt foarte puține. Ele pot să-şi permită totul fără să înfăptuiască o crimă sau un păcat. Este foarte dificil de explicat, dar eu am primit în acest domeniu nişte revelații fantastice despre care nu puteți avea nici o idee, pentru că nimeni nu vă poate vorbi despre aceste lucruri.

Totuşi, eu vă voi spune câteva cuvinte ca să vă ajut să înțelegeți. Când un om este foarte pur, foarte luminos, orice ar face, va fi mereu un lucru bun. Iar când un om este murdar, întunecat, când este cufundat

în nişte regiuni infernale, chiar dacă ar vrea să facă bine, el nu va produce decât nişte pagube, el seamănă cu acela care, cu mâinile pline de cărbune, vrea să şteargă o pată mică de pe fața cuiva, dar îl murdăreşte şi mai mult. În dorința de a purifica pe cineva, un asemenea om îl murdăreşte; în dorința de a-i simplifica viața, el i-o complică. De ce? Pentru că tot ce emană din el este atât de haotic şi întunecat încât, orice ar face, el distruge. Dar dacă o ființă este lumină pură, iubire pură, inteligență pură, chiar dacă ea loveşte pe cineva, în loc să îl ucidă, ea îl va salva, pentru că tot ce este în ea, tot ce iese din ea este divin. Pentru a ajunge la acest vârf, la sefirotul Kether, trebuie să fii predestinat de către cei Douăzeci şi patru de Bătrâni, trebuie să fii predestinat de mult timp.. .Dar, atât timp cât discipolul este pe drum, el trebuie să înțeleagă că există nişte legi de respectat, acesta fiind punctul de plecare al oricărei lucrări.

Oamenii recunosc că în activitatea lor profesională există nişte comportamente adecvate şi altele care nu sunt, dar imediat ce este vorba despre domeniul moral, ei se gândesc că îşi pot permite totul. Nu. Când Hermes Trismegistul spunea: „Ceea ce este dedesubt corespunde cu ceea este deasupra, şi ceea ce este deasupra corespunde cu ceea ce este dedesubt”, el enunța acest adevăr, dar fără să precizeze ceva, iar cuvintele sale cuprind toate planurile, toate domeniile, toate activitățile omului. Într-adevăr, un mare număr de principii, de activități, de obiecte, de culori, de forme, de creaturi, de regiuni sunt conținute în aceste două cuvinte Jos”, şi „înalt”. Mulți au înțeles că ceea ce este jos, adică aici, pe pământ, este asemănător cu ceea ce este în înalt, în cer. Nu este complet adevărat: ceea ce este jos, adică aici, pe pământ, nu este întru totul ca şi ceea ce este în înalt, în

cer. Nici formele, nici dimensiunile, nici lumina, nici culorile, nici gloria, nici grandoarea care se găsesc jos nu sunt ca şi cele din înalt, ci legile sunt aceleaşi. Hermes Trismegistul nu a precizat, dorind să ofere cuvintelor sale un conținut mai vast pe care numai cei care sunt capabili să pătrundă în mintea unui gânditor sau a unui Inițiat pot să îl descopere. Ani de zile, eu m-am exersat să pătrund în gândirea Inițiaților, iar acum eu ştiu ceea ce Hermes Trismegistul vroia să spună prin aceste cuvinte: „Ceea ce este dedesubt corespunde cu ceea ce este deasupra...pentru a face miracolul unui singur lucru”. Cele două trebuie să se unească pentru a crea un al treilea lucru care este puterea, minunea minunilor, splendoarea unității.

Foarte puțini au descoperit acest secret, dar eu l-am găsit. De ce nu vi-l spun? Pentru că nu se poate spune. În Ştiința Inițiatică întâlnim acest precept: „A şti, a vrea, a îndrăzni, a tace”. Aşadar, eu trebuie să tac, fiindcă ceea ce am găsit este îngrozitor...titanic, babilonian, aşa cum spunea Berlioz despre muzica sa. Ce Requiem am auzit noi în această dimineață! Vedem acolo Paradisul, Infernul, Dumnezeu şi îngerii săi, şi mulțimea îngrozită de cutremurele de pământ şi de trompetele ce răsună în cele patru colțuri ale lumii! Iar el nu credea nimic din toate acestea!... Ce caracter extraordinar acest Berlioz! Marele şi micul se amestecau în el, marele şi teribilul...

Prin cunoaşterea ce o au despre legile fizice, savanții au ajuns la nişte aplicații extraordinare, de exemplu expediția pe Lună. Dacă ei ar fi cunoscut legile morale, realizările lor ar fi fost şi mai mari, nu numai în materie, ci şi în domeniul vast, infinit al sufletului şi al spiritului. Ei studiază fizica şi chimia, dar ei nu cunosc cealaltă fizică şi cealaltă chimie. Aşadar, un lucru esențial lipseşte ştiinței oficiale: cunoaşterea acestor legi morale.

Iar cum intelectualii încearcă să distrugă şi să şteargă din conştiința umană şi puținul care mai rămâne, ei lucrează la distrugerea întregii lumii. Ei nu îşi dau seama că sapă fundamentul, rădăcinile, stâlpii care sunt bazele chiar ale omenirii. Totul se va prăbuşi din cauza celor care neagă sau refuză existența acestor legi morale.

Evident, oamenii au făcut nişte legi, dar ele nu au nimic în comun cu legile naturii şi cu legile morale, ele sunt prea schimbătoare. De exemplu, cele referitoare la îmbrăcăminte. Altădată, femeile nu trebuiau să-şi arate gleznele, aceasta era morala! Astăzi, pe plaje, ele sunt aproape goale, iar acest lucru este încă moral. Ce mai reprezintă şi această morală ce variază fără încetare? Adevărata morală este veşnică, şi una dintre legile acestei morale se poate observa deja în agricultură. „Veți culege ce ați semănat", ceea ce este adevărat de la creația lumii.

Veți spune că, dacă este vorba despre agricultură, ea nu are nici o legătură cu morala...în realitate, trebuie să ştim că regăsim în domeniul gândurilor şi al sentimentelor aceleaşi legi ca în agricultură. Gândurile au aceleaşi proprietăți ca semințele. Când plantăm un gând în mintea cuiva, el produce fructele corespunzătoare, fiindcă mintea este un pământ ce poate fi plantat! De aceea, această lege aparține moralei veşnice şi nu moralei umane. Unii au spus: „Cine seamănă vânt, culege furtună". Este încă o lege morală care nu s-a schimbat niciodată; ea este deopotrivă absolută, ca şi legile fizicii sau ale chimiei. Desigur, nu este mereu uşor să găsim aceste legi, dar nu fiindcă oamenii nu au reuşit să le descopere ele nu există. Nimic nu le permite să şteargă sau să micşoreze ceea ce eu v-am spus. Dacă ştim să observăm şi să analizăm, dacă avem suficientă răbdare, vom constata mai devreme sau

mai târziu că fiecare încălcare de lege interioară trebuie plătită, deoarece acest domeniu este guvernat de legile neschimbătoare ale moralei veşnice.

Să presupunem că ați încălcat o lege. În acelaşi timp spuneți: „Eu mănânc, eu dorm, eu câştig bani, îmi merge bine, eu nu văd nici o schimbare!” Ei bine, prietene, înseamnă că sunteți orb, nu ştiți să vedeți ce se întâmplă în latura subtilă a ființei voastre. Continuați să vă faceți afacerile ani de zile, să înşelați, fără să realizați că începeți să pierdeți ceva. Ce pierdeți? Voi trebuie să descoperiți. Eu ştiu, însă, dinainte ce vă va părăsi şi ce schimbări enorme, înfricoşătoare, se vor produce în voi. De ce să îi sfătuim prosteşte pe oameni numai să mănânce, să bea, să se distreze, să profite, nimic altceva? După câțiva ani, ei şi-ai pierdut elanul sau prospețimea, dar ei au pierdut îndeosebi gustul lucrurilor. Sunt nişte pierderi imense din punct de vedere spiritual! Dacă nu le observă, înseamnă că ei au rămas într-un plan pur animalic. Se poate ca ei să continue să lucreze şi să mai câştige mulți bani, dar ei nu mai sunt nişte fii ai Domnului, nişte fiice ale Domnului, supli, vii şi strălucitori ca lumina. În interior s-au produs nişte mari schimbări.

Noi ne aflăm aici într-o şcoală care ne învață să cunoaştem latura subtilă a vieții, ca să devenim o ființă completă. Eu vă dau o săptămână ca să vă studiați şi să vă revizuiți întreaga viață: cum v-ați comportat, ce persoane ați jignit şi ce s-a întâmplat cu ele; care au fost bucuriile voastre sau greutățile voastre, care au fost progresele voastre sau eşecurile voastre, şi veți descoperi o lume plină de sens şi de adevăr. O săptămână vă este de ajuns să faceți aceleaşi descoperiri ca mine şi mulți alții înaintea mea, pentru că ei cunoşteau această lume superioară, mai subtilă decât lumea fizică: lumea

psihică, lumea morală pe care oamenii au şters-o complet din viața lor. Ce devin ei atunci? Se întorc spre animalitate.

Animalele trăiesc deopotrivă: ele mănâncă, dorm, se înmulțesc, dar ați văzut nişte animale compunând recviemuri, mese, oratorii ca Beethoven, Mozart, Haydn, Haendel sau Berlioz, sau să scrie nişte piese de teatru ca Shakespeare?... Oare ele citesc Biblia?... Oare au nişte biblioteci la ele acasă?... Poate, dar nu ca ale noastre. Dar nişte temple? Poate că ele au şi aşa ceva fiindcă ştiu să se roage... Ați ascultat porumbeii? Spuneți că ei gânguresc, dar nu există oare o formulă ce o pronunță într-un anumit fel, înclinându-se? În fața cui se înclină ei? Iată nişte mistere... Iar găina, când bea apă, ea îşi pleacă capul şi apoi priveşte în sus; poate că şi ea mulțumeşte! Nu cunoaştem încă viața animalelor. Eu vă voi vorbi într-o zi despre ea şi veți descoperi nişte lucruri fantastice pe care nu le cunosc nici zoologii.

Aşadar, animalele se hrănesc, vânează, se luptă, se mângâie, îşi ocrotesc puii, dar nici mulți oameni nu fac mai mult; ei nu ştiu că au venit pe pământ pentru a dezvolta alte posibilități, că au o altă misiune care nu este cea a animalelor, că ei trebuie să devină nişte slujbaşi ai Domnului, nişte conductori ai luminii. Oamenii au venit ca să exprime gloria Domnului şi să facă să înflorească tot ce este mai subtil şi divin în ei. Ei au venit să facă din pământ o grădină a Paradisului, ca să instaleze cerul pe pământ. Aceasta este misiunea lor, dar ei au uitat-o; ei mănâncă, beau, ei se înrădăcinează pe pământ şi nu mai vor să se detaşeze. Atunci, ei sunt dezrădăcinați şi expediați în lumea de dincolo pentru a li se arăta că au trăit prost: ei s-au încarnat pentru a învăța să-şi învingă slăbiciunile şi să acorde întâietate laturii divine, dar ei şi-au uitat misiunea.

Cei mai mulți oameni s-au conformat pe deplin legilor pământene, ei au devenit nişte materialişti care nu mai cred în nimic; când se vor reîntoarce în lumea de dincolo, li se va arăta că au încălcat multe legi. Atunci, ei vor suferi, Purgatoriul şi Infernul nu sunt altceva...Când vor plăti şi vor fi curați, ei vor urca în primul Cer, apoi ei vor coborî din nou pe pământ pentru a continua să se dezvolte în bine. Iată istoria speciei umane.

Oamenilor trebuie să li se repete fără încetare misiunea lor pe pământ şi să li se spună: „Pentru ce ați venit aici? Amintiți-vă!” Să-şi amintească... cum să-şi amintească? Într-o Şcoală Inițiatică, cu marile adevăruri şi influențele bune ce le primeşte, cu ajutorul îngerilor, discipolul începe să-şi amintească de lumea luminoasă de unde a coborât şi spre care trebuie să se reîntoarcă într-o zi. Cea mai mare binecuvântare ce o poate primi discipolul este aceea de a-şi reaminti. El îşi va reaminti toate suferințele îndurate, toate greşelile comise şi toate datoriile sale, fiindcă trebuie să îi regăsească pe cei pe care i-a jignit, ca să se împace cu ei, îndreptându-şi greşelile şi lichidându-şi karma. Aceasta îl aşteaptă pe discipol, aceasta vă aşteaptă pe voi toți. Veți fi obligați să plătiți într-o zi pentru ceea ce ați luat pe nedrept altora. Evident, nu sunt nişte lucruri foarte plăcute de auzit, oamenii preferând să fie linguşiți şi să nesocotească veşnic adevărurile neplăcute. Chiar dacă nu ne place să auzim, vom fi obligați să cunoaştem într-o zi adevărul, iar voi sunteți foarte privilegiați să îl auziți astăzi de la mine.

Aşadar, pregătiți-vă să îndreptați totul, aşa cum mă pregătesc şi eu însumi. Să presupunem că eu am fost cel mai mare răufăcător, cel mai mare incendiator, ei bine, eu regret, eu mă căiesc şi vreau să-mi îndrept

greşelile. Să presupunem că eu v-am făcut tuturor rău; eu v-am dezonorat, eu v-am furat, eu v-am masacrat, să presupunem... Acum, suportându-vă, iubindu-vă, vorbindu-vă, eu plătesc, eu repar. Dar, să presupunem că nu este adevărat... Cu atât mai bine! Aceasta este o problemă pe care o las special de o parte; eu nu sunt obligat acum să vă spun de ce şi cum am venit pe pământ, nici din ce regiune am venit, aceasta mă priveşte numai pe mine. Dar considerați-mă un om care a încălcat toate legile şi acum eu sunt condamnat să vă plătesc nişte datorii. Vă place să auziți asemenea lucruri, nu-i aşa?

Dacă eu accept acum să spun asemenea lucruri fără să mă jenez, de ce nu faceți şi voi la fel față de soțul vostru sau soția voastră, față de copiii voştri, de părinții voştri, de prietenii voştri, spunând: „Dacă Maestrul nostru este pe cale să-şi plătească datoriile, nu am putea şi noi să procedăm la fel?” Evident, preferați să vă considerați ireproşabili, iar eu vinovat şi criminal. Eu înțeleg, dar oare acesta este adevărul? Puțin contează... Dacă eu sunt capabil să mă consider imperfect în fața voastră, procedați şi voi la fel față de alții. Cineva are un copil care îl tulbură, îl dezonorează fără încetare, iar el mi se plânge: „Ce am putut să fac Bunului Dumnezeu ca să am un asemenea copil? - Cu siguranță, ați contractat o datorie față de el în trecut, altfel el nu ar fi venit în familia dumneavoastră”. Mulți părinți se frământă: ei sunt nobili, ei sunt corecți, dar copilul lor este un pungaş. Este ceva cu adevărat uimitor. După legile naturale, ar trebui să fie imposibil, pentru că ei nu au semănat niciodată un asemenea grăunte. Dar există mereu un motiv, fiindcă legea este dreaptă.

De curând, un frate a venit să mă vadă: el era foarte frământat, deoarece se comporta cu o mare bunătate şi

generozitate față de ai săi, iar în schimb el primea numai nerecunoştinţă şi cruzime; el era tulburat de această nedreptate. Eu i-am spus: „Vreți să vă dau o cheie, un remediu, un antidot eficace? Nu veți mai fi nici revoltat, nici furios, vă veți restabili pe deplin când veți cunoaşte un lucru: lumea invizibilă foloseşte aceste metode să vă întărească sau să vă elibereze, să vă determine să reflectați sau să vă facă mai bun. Iar ceea ce vă irită, vă frământă şi vă îmbolnăveşte este că vă gândiți că tot ceea ce vi se întâmplă este nedrept. Gândiți-vă că este corect şi vă veți vindeca”. Acest frate mi-a acordat încredere, el s-a restabilit, a devenit liniştit şi strălucitor; el se gândeşte că poate plăteşte pentru nişte vechi greşeli, iar aceasta l-a salvat. Evident, trebuie să acceptăm această manieră de a gândi, dacă nu, frământările vor continua, frământările care vă rod organismul, stomacul, inima sau sistemul nervos.

Astăzi, eu vă spun acelaşi lucru: dacă nedreptatea vă tulbură, acceptați această idee că nedreptatea există numai în aparență, nu în realitate. Chiar dacă nu este adevărată, această idee este eficace, fiindcă acceptând-o vă eliberați, nu mai suferiți, deveniți mai buni. Eu am verificat-o pentru mine. În trecut, eu nu cunoşteam acest remediu şi îmi puneam deseori întrebări despre tot ce mi se întâmpla. Acum nu îmi mai pun nici o întrebare, eu consider că totul este drept, chiar dacă nu este adevărat. Ce a făcut Iisus oamenilor ca să fie crucificat? Evident, destinul lui Iisus a fost excepțional, şi nu trebuie să vă închipuiți că vă aflați în acelaşi caz ca al lui. Şi totuşi, se poate întâmpla ca nişte oameni nevinovați să fie întemnițați sau masacrați. Dacă ei se revoltă împotriva acestei nedreptăți, ei se vor frământa inutil. Aici, pe pământ, chiar dacă eşti nevinovat, trebuie

să te gândeşti că eşti la fel de vinovat ca alții, fiindcă gândind astfel, te eliberezi.

Multe ființe vin cu adevărat din Cer, dar cele mai multe nu o ştiu; nu li s-a revelat şi ele nu-şi mai amintesc. Cei care vin pe pământ cu o misiune nu îşi amintesc neapărat imediat despre ce au de împlinit. Ei se consideră chiar ca toată lumea: temători, slabi, inutili; ei suferă deseori foarte mult şi pot fi chiar nişte victime ale tristeții şi dezamăgirii lor. Dar, într-o zi li se arată cine sunt şi care le este misiunea.

În trecut, unii regi ştiau să-şi educe copiii cu înțelepciune. Pentru ca moştenitorul lor să dobândească toate virtuțiile: bunătatea, răbdarea, mila, iertarea şi mai ales cunoaşterea naturii umane; ei erau educați umil, departe de palat, în muncă, în sărăcie, şi uneori chiar în umilințe, până la încheierea educației. Când a venit momentul, o întreagă delegație îl căuta pe fiul regelui şi i se revela adevărata sa origine, pe care el nu o bănuise până atunci. Apoi, chiar în mijlocul bogățiilor şi al onorurilor, el continua să fie bun, echitabil, compătimitor, în loc să fie un călău pentru supuşii săi, aşa cum s-a întâmplat deseori. Acelaşi lucru se produce cu anumiți Inițiați: ei nu ştiu că sunt nişte fii de rege care vor domni într-o zi; ei îşi nesocotesc chiar misiunea până în momentul în care sunt căutați pentru a fi puşi pe tron.

Vi se cere să descoperiri în voi înşivă o regiune spirituală ale cărei legi sunt neschimbătoare. Pentru cea mai mică încălcare a acestor legi va trebui să plătiți, mai devreme sau mai târziu. Ceea ce vă înşeală, este faptul că plata nu este imediată, dar totul se înregistrează, totul are nişte repercursiuni. Regăsim aceeaşi lege în numeroase domenii. De exemplu, în chimie trebuie să aşteptăm un interval de timp pentru a obține trecerea

turnesolului de la roşu la albastru sau invers; pentru a provoca o schimbare completă este suficientă o ultimă picătură, dar această picătură vine după multe altele. La fel, în mecanismul unui ceas, deplasarea acului nu se face decât după declanşarea a numeroase rotițe. Timpul scurs între prima declanşare şi apariția unui rezultat vizibil sau tangibil este mai lung sau mai scurt, dar cum totul este legat, rezultatul apare în mod infailibil.

Să presupunem că aveți un anumit viciu sau o anumită pasiune; nu observați imediat repercursiunile şi continuați cu aceleaşi excese, ceea ce declanşează alte mecanisme, apoi altele, şi vă întrebați într-o zi de ce sunteți extenuați, bolnavi. Fiindcă ceea ce vi se întâmplă era pornit de foarte multă vreme. Voi primiți astăzi somația pe care v-o trimite un încasator de impozite, dar puteați să vă aşteptați la ea de mult timp! De ce oamenii nu au înțeles această lege care se regăseşte peste tot? Toate neliniştile, toate nefericirile vin de la faptul că oamenii nu au ştiut să studieze şi să interpreteze mecanismele diferitelor lor organe şi chiar ale creierului lor. Eu pot să vă dau dovezi despre aceste lucruri.

Gândiți-vă că mâncați o lămâie. Se spune că gândul nu este material, dar cum se întâmplă că el vă face glandele să secrete? Iar când un băiat îşi închipuie că îşi îmbrățişează iubita, cum se face că, numai acest gând declanşează în el nişte reacții fiziologice, ca şi cum el ar fi trăit în realitate ceea ce îşi imagina? Totuşi, acest gând nu era material, era doar o imagine. Unde era această imagine? Dacă oamenii ar fi ştiut să observe şi să analizeze aceste fenomene, ar fi putut descoperi alte legi şi alte adevăruri. Ați avut toți posibilitatea să constatați că gândul singur poate declanşa nişte schimbări vizibile şi tangibile... ei bine, să ştiți că acesta este, de asemenea, unul dintre fundamentele moralei. De ce nu

suntem însă pedepsiți imediat? Eu v-am explicat: pentru că recipientul nu este încă plin, nu a dat, încă, pe dinafară. Continuați şi veți vedea...Dacă oamenii şi-ar da osteneala să studieze, ei ar descoperi o lume nebănuită, totuşi reală, aproape tangibilă. Dar ei nu vor să o cunoască şi îndrăznesc apoi să spere că viața lor va fi extraordinară. Este imposibil! Atât timp cât se bazează pe nişte iluzii, viața lor va fi ciudată şi frământată; desigur, ei vor trăi, dar ca animalele.

Dacă vreți să deveniți un fiu al Domnului, o ființă completă, trăind viața sufletului şi a spiritului, trebuie să respectați legile moralei adevărate, autentice, nu există o altă soluție. Pentru toți cei care încalcă aceste legi, porțile sunt închise. Lumea invizibilă nu se supune capriciilor oamenilor nerespectuoşi, anarhişti şi desfrânați. Vă veți întreba: „Lumea invizibilă?" Da, tocmai această lume este invizibilă şi dacă spuneți că nu puteți crede într-o lume care este invizibilă, eu vă voi răspunde că nu ştiți să judecați. Gândul vostru este vizibil? Dar conştiința voastră, sufletul vostru şi sentimentele voastre?... Vă vedeți toate proiectele? Nu, şi totuşi recunoaşteți că ele există. Voi vă certați, omorâți chiar oamenii din cauza convingerilor sau credințelor voastre care nu sunt nici ele vizibile. Voi nu v-ați dat nici măcar seama că vă bazați întreaga viață pe nişte lucruri pe care nu le vedeți! Numai lumea invizibilă există, tot restul este îndoielnic. Negând realitatea lumii invizibile, vă tăiați ramura pe care sunteți aşezați şi, într-o bună zi, vă veți regăsi la pământ. Cum de nu le este ruşine oamenilor să refuze aceste adevăruri, în loc să recunoască că nu au studiat încă nimic? Negând lumea invizibilă, ei îşi semnează condamnarea la moarte...Cum putem considera astfel de oameni drept instructori sau consilieri? Voi nu trebuie să îi mai urmați, fiindcă ei nu

ştiu nimic; ei sunt orbi, deopotrivă şi voi... iar voi ştiţi ce se întâmplă cu nişte orbi conduşi de alţi orbi: ei cad cu toţi într-o prăpastie! Voi ar trebui să urmaţi nişte fiinţe care posedă nu numai o ştiinţă, dar care mai şi trăiesc această ştiinţă.

Oamenii vor suferi până când vor înţelege că lumea invizibilă este singura realitate. Iată şi argumentul pe care îl voi da unuia dintre aceşti ignoranţi: „Voi credeţi numai în ceea ce este vizibil, nu-i aşa? Iar dacă, într-o seară, cineva sare la gâtul vostru, voi care trăiţi în belşug, şi vă spune: „Banii sau viaţa!”, ei bine, chiar dacă voi nu credeaţi în viaţă până atunci, pentru că ea este invizibilă, tocmai în acel moment veţi începe să credeţi în ea, fiindcă veţi da tot ce este vizibil pentru a păstra ceva ce este invizibil. Câtă inconsecvenţă! Pentru a fi logici, ar trebui să spuneţi: „Luaţi-mi viaţa, dar nu şi portofelul!” Dar aţi fi morţi şi ce aţi mai face cu restul? Ceea ce nu vedem este cel mai preţios lucru.. Viaţa este o realitate invizibilă şi, în ciuda acestui lucru, sunteţi gata să daţi totul ca să o păstraţi. Ah, oamenii sunt extraordinari!

Oare lumea invizibilă există? Cere ea să fie respectată ca şi lumea vizibilă? Da, chiar cu mult mai mult! Faptul că pedepsele nu sunt imediate nu trebuie să vă deruteze. Ele vin, mai devreme sau mai târziu. Trebuie să deveniţi conştienţi acum de existenţa acestei vieţi subtile şi să o apreciaţi. Veţi vedea ce se va petrece atunci în voi. Se poate ca alţii să nu-şi dea seama de nimic şi voi să nu deveniţi nici regi, nici miniştri, dar în interior veţi trăi o viaţă de libertate, de bucurie, de uşurinţă, de inspiraţie, o viaţă muzicală, armonioasă; veţi trăi adevărata poezie! Dacă reuşiţi să ajungeţi la aceste lucruri, aceasta se va reflecta chiar asupra laturii materiale a vieţii voastre. Oamenii vor începe să-şi dea

seama de ceea ce trăiţi, şi poate că lumea întreagă vă va aduce nişte cadouri...Pentru că totul este legat. Bogăția interioară atrage bogăția exterioară, numai că trebuie timp pentru a-i vedea efectele. Dacă ajungeţi la această viaţă interioară perfectă, vibraţiile voastre şi emanaţiile voastre vor atinge lumea întreagă, până la stelele cele mai îndepărtate, de unde vă vor aduce toate fericirile şi binecuvântările.

O fericire va apare curând în faţa voastră, ea este deja pe drum, ea se apropie şi va spune: „Iată-mă! - Dar de unde vii tu? Cine te-a chemat, şi când? - Tu eşti acela, de mult timp!” Ei da, fericirile mărşăluiesc, dar le trebuie timp pentru a ajunge, deoarece ele vin de departe...Din nefericire, aşa se întâmplă şi cu necazurile. Nu ne dăm seama, dar le-am atras de mult timp. De altfel, ce se poate întâmpla cuiva care este întunecat sau ignorant, sau stupid? Cele mai mari măreţii?...Cele mai mari lumini?... Vizita celor mai mari Arhangheli?...Este imposibil! El nu poate atrage asemenea splendori. De ce? Pentru că există o lege a afinităţii pe care Iniţiaţii antichităţii au ascuns-o în aceste cuvinte: „Cine se aseamănă, se adună”. Aceasta este o întreagă ştiinţă. Dar oamenii erau însă prea primitivi pentru a înţelege legea corespondenţelor (pe care o putem numi deopotrivă legea afinităţii, legea ecoului, a reculului, a polarităţii), iar Iniţiaţii au preferat să lanseze câteva formule în popor. „Cum am putut atrage toate aceste nefericiri? - Prin felul vostru de a gândi sau a acţiona era fatal!” vor spune Iniţiaţii. Dar pentru bucurii? Aţi muncit, aţi făcut nişte sacrificii, aţi fost generoşi... Totul este drept, aveţi ceea ce meritaţi şi nu vi se cere părerea.

Studiaţi-vă în latura cea mai profundă a fiinţei voastre, acolo veţi găsi toate ştiinţele, toate legile morale. Observaţi-vă. Din moment ce vă găsiţi în Şcoala Divină,

mai aveți nevoie să îi urmați pe nişte ignoranți sau anarhişti? Pot ei să vă învețe să deveniți luminoşi, strălucitori şi liberi, în timp ce ei înşişi nu sunt, şi nici nu ştiu despre ce li se vorbeşte? Ce prostie!

Eu voi mai adăuga un cuvânt. Când un polițist vă amendează, dacă încercați să vă apărați, spunând că nu ați cunoscut legea, el vă va răspunde că nimeni nu este scutit să nesocotească legea şi va trebui să plătiți. De asemenea, nimeni nu este îndreptățit să nesocotească legea în domeniul interior; vom plăti, fie că ştim sau nu legile. De acum înainte, nu ne mai putem justifica, nu mai este nimic de făcut, dragii mei frați şi surori. O ştiu şi eu, deopotrivă pentru mine însumi, să nu credeți că îmi imaginez că fac excepție. Dacă vreau ca voi să progresați şi să obțineți nişte rezultate, eu sunt obligat să cunosc legile şi să le aplic. Adesea mi s-a spus: „Opriți-vă, odihniți-vă, ați reuşit deja multe lucruri”. Aceste persoane nu ştiu că, după părerea mea, eu nu mi-am început încă lucrarea.. .şi acum ar trebui să mă culc pe laurii mei? Unitatea lor de măsură este mică, a mea este cu mult mai mare. Eu nu vă spun care este adevărata mea lucrare. Pentru moment, există nişte pregătiri. Desigur, dacă eu mă compar cu anumiți ignoranți, eu sunt un elefant; nu mă interesează să fiu un elefant în fața unor insecte, pentru că orgoliul mă va asalta. Eu vreau să mă compar cu nişte ființe care sunt nişte stele şi sori, iar văzându-mă atât de mic, eu mă pot umili ca să învăț şi să avansez. Dacă luați cealaltă măsură, vă veți opri şi va însemna stagnarea şi moartea spirituală şi fizică.

Cheile, normele, criteriile pe care tocmai vi le-am dat aparțin lumii morale superioare. Eu v-am spus, eu nu mă instruiesc alături de nişte ignoranți; eu mă instruiesc alături de inteligența naturii, pentru că ea nu

înşeală niciodată, ea nu are nici un cusur, ea posedă toate criteriile; aceasta este singura autoritate căreia mă adresez. Bonfin, 4 septembrie 1968

Cap. 8 - Reîncarnarea

I.

Conferință improvizată

Eu aş dori să vă vorbesc astăzi despre reîncarnare, fiindcă văd câteodată că pe unii dintre voi această problemă îi preocupă şi îi nelinişteşte. Li s-a explicat mereu că omul nu trăieşte decât o dată, şi acum, auzind vorbindu-se despre reîncarnare, ei sunt tulburați şi nimic nu este clar în mintea lor.

Am putea să ne întindem foarte mult asupra acestei probleme, să expunem, de pildă, ce gândeau despre ea tibetanii, hinduşii, egiptenii, lucrările şi experiențele lor. Eu mă voi mulțumi să interpretez numai câteva pasaje din Biblie şi vă voi dovedi că însuşi Iisus cunoştea şi accepta reîncarnarea. Veți spune că ați citit toate Evangheliile şi nicăieri nu ați găsit cuvântul „reîncarnare”. Eu vă voi spune că nu există nimic uimitor în faptul că nu s-a menționat în mod explicit reîncarnarea într-o epocă în care toți credeau în ea. Cum puteau evangheliştii să bănuiască că trebuiau să vorbească în mod special despre ea, gândindu-se la o epocă în care oamenii nu ar mai crede în ea? Ei au povestit atât de puține lucruri în scrierile lor, încât nu aveau să dea nişte explicații despre un aspect ce făcea parte din tradiție. Acest lucru nu este convingător?... Bine, bine, vă veți convinge imediat.

Să studiem în Evanghelii anumite întrebări puse de Iisus sau de discipolii săi şi răspunsurile date. Într-o zi, Iisus îşi întreabă discipolii: „Cine zic oamenii că sunt?” Ce înseamnă această întrebare? Oare ați văzut nişte oameni întrebându-se: „Spune cineva despre mine cine

sunt?” Ei ştiu cine sunt, şi nu se preocupă de părerile altora. Pentru a pune o asemenea întrebare, trebuie să crezi în reîncarnare. Uitați-vă la ceea ce răspund discipolii: „Unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci”. Cum putem spune despre cineva că este o anumită persoană, moartă deja de mult timp, dacă nu subînțelegem ideea de reîncarnare?

Altă dată, Iisus şi discipolii au întâlnit un orb din naştere, iar discipolii l-au întrebat: „învățătorule, cine a păcătuit, acest om sau părinții săi, pentru ca el să se nască orb?” Şi în acest caz, oare se mai pot pune asemenea întrebări atât de absurde, dacă nu credem în reîncarnare? Când ar fi putut păcătui acest om în pântecul mamei sale? Ce bodegă frecventa el, ce discotecă? Ce comerț necinstit făcea? Oare pe cine a asasinat? Sau este o chestiune prostească, sau ea subînțelege credința într-o viață anterioară.

Veți spune: „Da, dar discipolii lui Iisus nu erau educați, se spune că ei erau nişte pescari, atunci ei puteau să pună nişte întrebări cam ciudate”. Dacă ar fi fost cazul, Iisus le-ar fi atras atenția. Vedem în Evanghelii că el nu ezită, în anumite cazuri, să-şi certe discipolii. Or, el nu îi ceartă, ci le răspunde simplu: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui...” Desigur, şi acesta este un aspect important. Iar discipolii au întrebat dacă părinții erau cei care păcătuiseră astfel ca fiul lor să se nască orb, ei au învățat în legea ebraică că fiecare anomalie, fiecare infirmitate, fiecare nefericire se datorează unei încălcări a legilor, dar că o persoană poate plăti deseori pentru o alta, iar când vedem pe cineva nefericit, nu putem şti dacă îşi ispăşeşte propriile păcate sau se sacrifică pentru altcineva.

Aceasta era o credință acceptată de evrei. Tot ceea ce se poate întâmpla negativ este rezultatul unei

încălcări a legilor, iar discipolii au pus întrebarea ştiind că un om nu se poate naşte orb fără motiv... sau numai pentru că îi place lui Dumnezeu să îl facă orb, aşa cum îşi imaginează creştinii! Aşadar, Iisus a răspuns: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să arate în el lucrările lui Dumnezeu”, adică, fiind în această situație, eu să îl vindec şi poporul să creadă în mine. Iar el le-a explicat: „Ați fost învățați că oamenii suferă din două motive: fie că ei au comis unele păcate şi sunt pedepsiți, sau, fără să comită ei înşişi unele păcate, ei preiau karma altora şi se sacrifică ca să evolueze. Mai există şi o a treia categorie care şi-a încheiat evoluția, care este liberă, şi nimic nu o obligă să coboare pe pământ. Deseori, ei coboară pe pământ, acceptând să suporte orice boală, suferință sau infirmitate, chiar să fie martirizați, cu scopul de a ajuta oamenii. Ei bine, acest orb din naştere face parte din a treia categorie. Nici el, nici părinții săi nu au păcătuit, el a coborât pe pământ cu această infirmitate pentru ca eu să îl vindec şi întreaga lume să creadă în mine”. Astfel, acest om a salvat o mulțime de oameni.

Dacă nu sunteți încă convinşi, iată încă câteva argumente. Într-o zi, Iisus a aflat că Ioan Botezătorul tocmai fusese întemnițat, iar textul menționează numai: „Şi Iisus, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în Galileea”. După o vreme, Ioan Botezătorul este decapitat din ordinul lui Irod. După transfigurare, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?” Iar Iisus răspunde: „Ilie va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit”. Iar textul adaugă: „Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul”. Aşadar, este clar că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De

altfel, Evanghelia spune deopotrivă că, atunci când un înger i-a apărut lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-l anunța că soția sa Elisabeta va naşte un fiu, acest înger îi spune: „Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie”.

Să urmărim acum viața profetului Ilie şi să înțelegem ce a făcut el ca să i se taie capul, atunci când s-a reîncarnat în persoana lui Ioan Botezătorul. Este o întreagă poveste foarte interesantă. Ilie trăia în timpul regelui Ahab. Ahab se însurase cu Izabela, fiica regelui Sidonului şi, din cauza ei, închina un cult lui Baal. Ilie s-a înfățişat regelui Ahab pentru a-i reproşa acestuia infidelitatea față de Dumnezeul lui Israel şi i-a spus: „în aceşti ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu”. Apoi, el a plecat la ordinul lui Dumnezeu să se ascundă în munți ca să scape de căutările regelui. După trei ani, seceta făcuse mari ravagii în întreaga țară: poporul suferea de foame, iar Dumnezeu l-a trimis pe Ilie să se prezinte, din nou, în fața lui Ahab. Imediat ce l-a văzut, regele i-a reproşat violent lui Ilie că este cauza acestei secete. „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu şi casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului şi mergeți după Baal. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal...” Toți profeții au fost adunați, iar Ilie a spus: „Dați- ne doi viței, ei să-şi aleagă unul, să-l taie bucăți şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăți pe celălalt vițel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi face, Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu”.

Profeţii începură; de dimineaţă până la amiază, ei au făcut nişte invocaţii: „Baale, auzi-ne!” Dar ei nu au primit nici un răspuns, iar Ilie a început să râdă de ei: „Strigaţi mai tare... Poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletniceşte cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme”. Profeţii au strigat mai tare, şi cum ei practicau magia, şi-au făcut nişte tăieturi pe corp, sperând ca, prin sângele care curgea, să atragă nişte larve şi elementali care ar fi putut să aprindă altarul. Nimic nu s-a întâmplat. Atunci, Ilie a cerut să se aducă douăsprezece pietre, după numărul seminţiilor fiilor lui Iacov. Cu aceste pietre, el a făcut un altar în jurul căruia a pus să se sape o groapă; el pus lemn pe pietre, iar pe lemne, viţelul tăiat în bucăţi. Apoi, el a stropit totul cu apă şi a umplut cu apă şi groapa. Acum, totul era gata, iar Ilie l-a invocat pe Domnul: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel, să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău”. Iar focul a căzut din cer, atât de puternic încât a ars totul: nu au mai rămas nici jertfele, nici lemnele, nici pietrele, nici apa. Întreg poporul îngrozit a recunoscut că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acel moment, Ilie, fără îndoială puţin prea sigur de victoria sa, i-a dus pe cei patru sute cincizeci de profeţi ai lui Baal lângă un pârâu unde le-a tăiat capul.

Iată de ce trebuia să se aştepte să i se taie şi lui capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a enunţat-o în grădina Ghetsemani, adresându-se lui Petru care lovit-o pe sluga arhiereului cu sabia, tăindu-i urechea: „întoarce sabia ta la locul ei, că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”. Or, în aceeaşi existenţă nu se observă mereu veridicitatea acestor cuvinte. Iar Ilie, cum a murit

el? Nu numai că el nu a fost masacrat, dar i s-a trimis un car de foc cu ajutorul căruia el a fost urcat la cer. El şi-a primit însă pedeapsa când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus ştia cine era şi ce destin îl aştepta. Iată, de ce, deşi a spus despre el nişte lucruri minunate: „între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan", Iisus nu a făcut nimic pentru că justiția trebuia să-şi urmeze cursul. Acum înțelegem de ce el a părăsit țara la anunțul întemnițării lui Ioan Botezătorul: pentru că el nu trebuia să îl salveze. Legea este lege.

Să mergem mai departe: eu vă voi arăta acum că nimic nu mai are sens în religie fără reîncarnare, nici chiar în existență. Veți întâlni nişte preoți sau pastori şi îi veți întreba: „Explicați-ne de ce un anumit om este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reuşeşte în tot ce face, iar un altul este bolnav, urât, sărac, mizerabil şi prost". Ei vă vor răspunde că este voința Domnului. Uneori, ei vă vor vorbi despre predestinare şi grație divină, dar aceasta nu vă va explica nimic în plus. În orice caz, este voința Domnului.

Să analizăm acum acest răspuns; din moment ce Dumnezeu ne-a dat ceva creier, să nu-l lăsăm să ruginească! Astfel, Domnul are nişte capricii, face tot ce îi place şi îi convine lui, El dă tot unora şi nimic altora? Bine, eu înțeleg, El este Dumnezeu, este voința Sa, este minunat, eu mă înclin. Dar eu consider atunci de neînțeles că El va fi apoi nemulțumit, furios şi indignat când cei cărora nu le-a dat nimic bun comit nişte greşeli, sunt răi, necredincioşi, criminali. Din moment ce Dumnezeu a dat oamenilor această mentalitate, această lipsă de inteligență sau de inimă, de ce îi mai pedepseşte? El are toate puterile, nu putea să îi facă buni, cinstiți, inteligenți, înțelepți, miloşi, minunați? Nu

numai că este vina Sa dacă ei comit nişte crime, dar îi mai şi pedepseşte din cauza acestor crime! Aici, nu mai este în regulă, El are toate puterile, El face ce vrea, nu îi putem reproşa nimic, dar de ce nu este El mai consecvent, mai logic, mai drept? Cel puţin, trebuia să îi lase liniştiţi pe oameni. Ei bine nu, El îi va arunca pe veşnicie în Infern!

Eu consider că, şi în acest caz, există ceva ce nu mai merge. Eu spun: „Cât timp au păcătuit? Treizeci de ani, patruzeci? Bine, să rămână în Infern patruzeci de ani, nu mai mult. Dar nu o veşnicie!...” Eu nu mai sunt de acord. Judecaţi puţin. Oamenii nu mai îndrăznesc însă să mai judece, atât de întunecaţi sunt de ceea ce au învăţat. Se pare că este ceva criminal să judecăm, iar atunci la ce mai foloseşte inteligenţa? Dacă Dumnezeu ne-a dat-o, ce să facem cu ea?

În timp ce, dacă acceptăm reîncarnarea, dacă o studiem şi o înţelegem, atunci totul se schimbă. Dumnezeu este cu adevărat Stăpânul Universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept, iar noi înţelegem că, dacă suntem săraci, proşti, nefericiţi, este greşeala noastră, pentru că nu am ştiut să folosim tot ceea ce El ne-a dat la origini, noi am vrut să facem nişte experienţe costisitoare; iar El, Domnul, cum este generos, nobil şi tolerant, ne-a lăsat să le facem, spunând: „Ei bine, ei vor suferi, îşi vor sparge capul, dar se vor întoarce la mine cu timpul, fiindcă Eu le voi da din nou bogăţiile mele şi iubirea mea... ei au numeroase reîncarnări în faţa lor...” Aşadar, El ne-a lăsat liberi, şi acum tot ceea ce ni se întâmplă rău este din vina noastră. De ce Biserica a aruncat întreaga responsabilitate a destinului nostru asupra Domnului? Veţi spune: Nu, ea nu a făcut aceasta, ea a suprimat doar credinţa în reîncarnare”. În realitate, dacă ne gândim, este cam acelaşi lucru.

Până în secolul al patrulea, creştinii credeau în reîncarnare, ca şi evreii, egiptenii, hinduşii, tibetanii etc... Fără îndoială, Părinții Bisericii şi-au spus că această credință îi face pe oameni să tergiverseze lucrurile, că oamenii nu mai erau grăbiți să se amelioreze, şi ei au dorit să îi determine să se perfecționeze într-o singură viață, suprimând reîncarnarea. De altfel, încet-încet, Biserica a inventat lucruri atât de înspăimântătoare pentru a-i înfricoşa pe oameni, încât în Evul Mediu nu se mai credea decât în diavol, în Infern şi în pedepsele veşnice. Aşadar, Biserica a suprimat credința în reîncarnare, gândindu-se că îi va obliga astfel pe oameni să se amelioreze mai repede, dar nu numai că ei nu s-au ameliorat, ei au devenit mai răi...şi ignoranți! Iată de ce trebuie reluată această credință, dacă nu, nimic nu va mai fi la punct: viața va fi lipsită de sens, Domnul ne va părea un monstru etc...

Problema reîncarnării a fost studiată foarte serios; eu nu voi insista asupra acestui subiect, există destule cărți care îl tratează... ar mai fi de menționat numai maniera în care preoții tibetani îl aleg pe Dalai-Lama. Eu vă voi povesti numai un caz extraordinar pe care l-am cunoscut în Bulgaria.

Într-o zi, la Fraternitatea din Sofia au venit doi tineri părinți foarte tulburați deoarece copilul lor spunea lucruri de neînțeles. Ei povesteau: „într-o zi, noi l-am dus la plimbare într-un loc pe care nu-l văzuse niciodată, iar el a exclamat: „Oh, dar eu cunosc acest loc, eu am fost deja aici”. El a descris chiar împrejurimile, era adevărat, şi totuşi era un loc în care el nu fusese niciodată. Părinții ştiau că primul lor copil era cel care fusese acolo. „Voi nu vă mai amintiți? Când mergeam la şcoală, eu mă ascundeam aici... iar acolo eu m-am înecat în râu”. Într-adevăr, primul lor copil se

înecase acolo, dar cel de-al doilea nu ştia nimic, nimeni nu îi spusese niciodată nimic. Aşadar, acesta era primul lor copil care revenise să se reîncarneze în aceeaşi familie. Este rar ca acelaşi copil să se reîncarneze de două ori în aceeaşi familie, dar se poate întâmpla. Până la vârsta de şapte ani, îi putem întreba pe copii, ei îşi amintesc despre multe lucruri. Dar, în loc să îi asculte, există unele mame care le dau o câte o palmă, spunând: „Tu spui nişte prostii, taci...” Aşa o dată, de două ori, de trei ori...tot timpul, iar copiii nu mai îndrăznesc să mai povestească nimic.

Eu v-am arătat că, deşi cuvântul „reîncarnare” nu este scris în Evanghelii, unele pagini arată că această credință aparținea tradiției. Eu vă pot oferi, referitor la acest lucru, un alt exemplu. Într-un pasaj, Iisus spunea: „Fiți, dar, voi desăvârşiți, precum Tatăl vostru cel Ceresc desăvârşit este”. Ce să gândim despre această frază? Sau Iisus vorbea fără să gândească, cerând unor oameni atât de imperfecți să ajungă, în câțiva ani, la perfecțiunea Tatălui Ceresc sau nu-şi dă seama de măreția Tatălui Ceresc, închipuindu-şi că este uşor să devii ca El. În ambele cazuri, aceasta nu este în favoarea lui Iisus. În realitate, această frază subînțelege deopotrivă reîncarnarea. Iisus nu se gândea că omul ar putea fi capabil să devină perfect într-o singură existență, nu, dar el ştia că, dorindu-şi mereu această perfecțiune şi lucrând să o obțină, după încarnări şi încarnări, el şi-ar atinge acest scop.

Iar Moise, ce a scris la începutul cărții „Facerea”, în momentul povestirii creației omului? „Apoi a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice... Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut”. Unde

a rămas asemănarea? Fără îndoială, Dumnezeu avusese intenția de a crea omul după asemănarea Sa şi după chipul Său, adică perfect ca El, dar El nu l-a făcut. El l-a creat numai după chipul Său, cu aceleaşi însuşiri, dar fără să îi dea totalitatea acestor însuşiri, asemănarea.

Priviți ghinda unui stejar, ea este făcută după imaginea tatălui său, stejarul, adică are aceleaşi posibilități, dar ea nu îi seamănă, ea nu este încă precum stejarul, ea va deveni numai când va fi plantată. Omul este creat după chipul Domnului, adică el posedă înțelepciunea, iubirea, puterea, dar la un grad atât de minuscul în comparație cu înțelepciunea, iubirea şi puterea Creatorului! Dar, într-o bună zi, când el se va dezvolta - cu timpul - îi va semăna, va poseda pe deplin virtuțile Sale. Aşadar, această dezvoltare, trecerea de la imagine la chip, subînțelege reincarnarea. Dumnezeu a spus: „Să facem pe om după chipul şi asemănarea Noastră", dar El nu l-a făcut. „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; tocmai în absența cuvântului asemănare şi în repetarea cuvântului chip, Moise a ascuns ideea reîncarnării.

Dar oamenii nu ştiu să citească cărțile... cu atât mai puțin marea carte a naturii vii în care este înscrisă, de asemenea, reîncarnarea. Să luăm imaginea arborelui. Numai cabaliştii au înțeles cu adevărat imaginea arborelui din care au făcut un simbol al universului: toate creaturile sunt situate undeva pe acest arbore, fie ca rădăcini, fie ca scoarțe, sau frunze, sau flori, sau fructe. După ştiința lor foarte vastă, toate existențele, toate activitățile, toate regiunile îşi au locul lor pe Pomul Vieții. La diferite perioade din an, frunzele, florile şi fructele cad din arbore; ele se descompun şi devin un îngrăşământ care este absorbit de către rădăcinile sale.

La fel se întâmplă şi cu fiinţele. Când un om moare, el este din nou absorbit de rădăcinile Pomului Cosmic, dar el reapare curând sub o altă formă: ramură, floare, frunză.. .Nimic nu se pierde, fiinţele dispar şi reapar fără încetare pe acest Pom formidabil care este Pomul Vieţii.

Vedeţi voi, reîncarnarea este înscrisă peste tot. Unde mai este? În fenomenul evaporării apei. Apa oceanului se evaporă şi urcă în aer; ea cade din nou, mai departe, sub formă de zăpadă sau ploaie şi se întoarce în ocean. Picătura de apă nu dispare, ea face o întreagă călătorie pentru a explora lumea: ea urcă spre cer, cade peste munţi, coboară în văi şi se infiltrează în straturile subterane unde ea se colorează, când în galben, când în roşu, când în verde.. .Apa care urcă şi coboară, iată încă un fenomen în care este înscrisă legea reîncarnării: ca şi picătura de apă, fiecare spirit călătoreşte pentru a se perfecţiona şi a se instrui.

Vreţi acum un alt argument? Bine. Seara, vă dezbrăcaţi la culcare. Vă scoateţi hainele, unele după altele: vesta, cămaşa, tricoul... Seara, când vă culcaţi, este simbolul morţii; toate aceste veşminte pe care le scoateţi reprezintă diferitele corpuri de care trebuie să vă eliberaţi, unul după altul: întâi corpul fizic, apoi, după un timp, o săptămână sau două, corpul eteric; apoi corpul astral, acolo rămânând mai mult, pentru că în planul astral sunt îngrămădite pasiunile, poftele, toate sentimentele inferioare. Acesta este Infernul: planul astral şi planul mental inferior unde trebuie să rămâneţi câtva timp pentru a vă purifica... Apoi, vă eliberaţi de corpul mental, şi aici începe Paradisul cu primul cer, al doilea cer, al treilea cer... Tradiţia spune că există şapte. Numai după ce ne-am dezbrăcat complet intrăm goi în al şaptelea cer; „complet goi”, adică purificaţi, fără oprelişti.

Iar dimineața este întoarcerea omului pe pământ, a copilului. Ne punem din nou hainele: tricoul, cămaşa etc... Când copilul vine pe pământ, el se îmbracă mai întâi în corpurile sale subtile (atmic, budic, cauzal), apoi în corpurile mental, astral, eteric şi, în sfârşit, în corpul fizic. Vedeți voi, în fiecare seară ne dezbrăcăm, în fiecare dimineață ne îmbrăcăm din nou, facem aceste gesturi de ani de zile, dar nu ne-am oprit niciodată să reflectăm asupra acestor gesturi şi să vedem că ele corespund proceselor încarnării şi ale dezîncarnării, ale naşterii şi ale morții. Totuşi, dacă am şti să interpretăm toate aceste fapte cotidiene, aceste gesturi, aceste lucrări, aceste comportamente, mecanismele nutriției, ale respirației etc... am face nişte descoperiri imense. Fiindcă toate misterele universului se găsesc acolo, reflectate în gesturile noastre, în cuvintele noastre, în toate faptele vieții noastre, dar pentru a le descifra trebuie să fi studiat într-o Şcoală Inițiatică.

Pentru a crede în reîncarnare, unii aşteaptă ca Biserica să se pronunțe în mod oficial. Când o va face? Eu am avut adesea ocazia să vorbesc cu membrii clerului, şi am văzut că mulți credeau în reîncarnare, dar ei nu îndrăznesc să o spună de frică să nu-şi atrage unele probleme. În orice caz, eu vă spun, dacă nu acceptați reîncarnarea, nu veți avea niciodată o lumină asupra situației voastre, asupra evenimentelor existenței voastre (de ce sunteți mereu urmăriți, maltratați, sau de ce sunteți mereu ajutați, susținuți), nici cum puteți lucra pentru o viitoare viață. Unde ajungem când nu cunoaştem adevărul?

Videlinata (Elveția), 11 decembrie 1966

II.

Conferință improvizată

Citind viața a numeroşi sfinți, profeți şi Inițiați, unii îşi spun: „Ei au suferit, au fost martirizați. Cum se face aceasta? Ei nu o meritaseră, fără îndoială...” Ba da, şi putem găsi motivul în viața lor trecută, fiindcă, şi atunci când ajungem să stabilim o ordine divină în noi înşine, nu înseamnă că am plătit totul şi că trecutul este lichidat. Nu, trecutul este mereu acolo şi nu lasă încă un câmp de activitate complet liber. Trebuie să ne plătim datoria până la ultimul bănuț.

Uitați-vă ce s-a întâmplat cu discipolii lui Iisus: ei îl însoțeau, ei urmau un învățământ divin, ei trăiau în lumină, ei nu făceau nici un rău... atunci de ce au fost ei masacrați sau dați animalelor sălbatice? De ce Iisus nu i-a ajutat? Aceasta se întâmpla pentru că ei nu-şi lichidaseră încă datoriile din trecut: în celelalte încarnări, ei au comis câteva greşeli pe care nu au ştiut să le îndrepte înainte de a pleca în lumea cealaltă. De aceea s-a spus (dar oamenii nu au înțeles sensul acestor sfaturi): „Să nu apună soarele peste mânia ta”, sau chiar: „Du-te să te împaci cu fratele tău înainte de apusul soarelui”. Dacă luăm această expresie în sens literal, răgazul de timp este foarte scurt... mai ales dacă acest răgaz este iama când soarele apune foarte devreme! în realitate, nu este vorba despre apusul soarelui în planul fizic. În limbajul simbolic al Inițiaților, apusul soarelui reprezintă moartea omului, plecarea lui în lumea cealaltă. Aşadar, i se dă un răgaz suficient de lung, numeroşi ani, dar, de îndată ce acest timp s-a scurs, dacă el nu s-a gândit să-şi plătească datoriile, sau dacă nu a ştiut să o facă de îndată ce „soarele a apus”, se aplică legea karmică. Totul este înscris, pentru că totul lasă o amprentă ce se întăreşte şi se cristalizează şi, într-o bună zi, trebuie plătit, este imposibil să ne

aranjăm „prieteneşte”, aşa cum se spune; dacă nu am reglat problema înainte de „apusul soarelui”, va trebui să plătim până la ultimul bănuț.

Iar vouă, care vă aflați într-un învățământ Spiritual, care trăiți în lumină, vi se pot deopotrivă întâmpla, din când în când, câteva accidente sau necazuri. Nu suntem la adăpost de orice fiindcă suntem într-o Şcoală Inițiatică. Pentru ca să nu vi se mai întâmple nimic rău, trebuie să vă fi lichidat toate datoriile trecutului. Dacă le duceți încă după voi, fie că urmați sau nu învățământul, fie că sunteți sau nu în lumină, nu este nimic de făcut, trebuie plătit. Problema se lămureşte, vedeți voi: sunteți într-un Învățământ, este de la sine înțeles, trăiți în această lumină, faceți de acum încolo numai bine, este de înțeles, dar trebuie ştiut că acest bine va da nişte rezultate în viitor, şi nu imediat. Astfel, când vă confruntați cu nişte dificultăți, trebuie să le acceptați şi să spuneți: „Doamne Dumnezeule, aceasta nu poate distruge lucrurile bune ce le-am făcut. Cu atât mai bine dacă mi se întâmplă aceste necazuri, înseamnă că mă eliberez şi este foarte bine. Acum, ştiind de ce mi se întâmplă aceste lucruri, eu nu mă voi mai revolta, eu nu voi mai cere să fiu scutit de ele”.

Veți spune: „Oare Iisus mai avea şi el o karmă de plătit, din moment ce a fost crucificat?” Nu, cazul său este cu totul diferit. Noi atingem aici problema esențială a sacrificiului. Există unele ființe care acceptă să-şi sacrifice viața şi să treacă prin mari suferințe, deşi ele nu mai au nimic de plătit. Sunt nişte excepții. Când nu cunoaştem în detaliu această problemă a reîncarnărilor, riscăm să ne pronunțăm într-o manieră greşită.

Din punct de vedere al reîncarnării, putem clasifica ființele în patru categorii. Prima categorie este compusă din nişte creaturi pe care lipsa de lumină, de

cunoaştere, de conştiinţă, de moralitate, le împinge adesea să comită crime. Astfel, ele încalcă legile, se încarcă cu nişte datorii grele, iar când se reîncarnează, ele vin pe pământ în condiţii ce le obligă să sufere pentru a plăti şi a îndrepta lucrurile; iată de ce viaţa lor nu este atât de fericită.

A doua categorie conţine fiinţe mai evoluate care încearcă să dezvolte anumite calităţi şi virtuţi pentru a se putea elibera. Dar, pe parcursul unei singure reîncarnări, ele nu reuşesc să restabilească totul, iar ele trebuie să revină pentru a-şi putea încheia cu bine lucrarea. Astfel, ele vor fi plasate în condiţii mai bune ce le vor permite să aibă nişte activităţi mai utile, mai elevate. Ele vor trebui totuşi să revină pentru a-şi mai lichida anumite sarcini, nişte datorii ale trecutului, până la eliberarea lor totală.

În a treia categorie întâlnim nişte fiinţe şi mai evoluate care au revenit pe pământ numai pentru a-şi lichida anumite sarcini. Ele mai aveau foarte puţine probleme de aranjat şi se disting în această viaţă prin mari virtuţi, o conştiinţă foarte deschisă, şi îşi consacră timpul ca să facă bine. Când aceste fiinţe părăsesc pământul, ele şi-au încheiat misiunea şi nu mai se reîntorc.

Totuşi, unele dintre ele, în loc să rămână în această stare de fericire, de bucurie, de libertate infinită de care se bucură în sânul Veşniciei, cuprinse de milă şi compasiune pentru fiinţele umane, părăsesc această stare minunată pentru a coborî, în mod voluntar, ca să le ajute, şi ele acceptă, chiar cu preţul morţii. Câteva care vor să continue o lucrare spirituală deja începută pot, fără să se reîncarneze, să pătrundă într-o fiinţă foarte evoluată pentru a se manifesta prin ea. De altfel, Iisus a menţionat această posibilitate, când el a spus:

„Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el". Aşadar, aceste fiinţe nu sunt obligate să se reîncarneze: fără să-şi ia un corp fizic separat, ele pot pătrunde într-un om viu, străbătând cu el toate etapele: perioada de sarcină, copilăria, tinereţea, maturitatea, pentru a lucra cu el şi în el.

Mulţi oameni doresc să se elibereze, dar ei înţeleg în mod greşit problema, făcând tot posibilul să scape de obligaţiile lor, să fugă de datoriile lor, rupându-şi toate legăturile, crezându-se astfel liberi. Ah, nu, ei nu se eliberează în acest fel, adevărata eliberare începe prin plata tuturor datoriilor lor. Câţi oameni vor să se elibereze de soţia lor, de copiii lor, de patronul lor, de societate, sau chiar de viaţă, sinucigându-se! Nu există eliberare posibilă, dragii mei fraţi şi surori, atât timp cât nu v-aţi plătit toate datoriile voastre, atât tip cât nu v-aţi şters întreaga karmă.

Trebuie să vrei să te eliberezi, da, dar după regulile divine, şi întâlnim foarte rar nişte fiinţe care să ştie să o facă aşa cum trebuie. Chiar şi aici, în Fraternitate, unii nu-şi pun întrebarea astfel: ei vor cu orice preţ să fie independenţi, scăpând de datoriile lor. Este ca şi cum, după ce s-ar fi îndestulat bine într-un restaurant, ar vrea să plece fără să plătească. Este ceva necinstit, o lipsă de nobleţe, iar spiritele luminoase din lumea de dincolo nu acceptă o asemenea atitudine. Vă imaginaţi adesea că v-aţi eliberat pentru că aţi reuşit să vă părăsiţi fostul patron sau fosta soţie, dar chiar atunci vă aşteaptă noi necazuri, noi piedici, pentru a vă arăta că vă înşelaţi; este ceea ce se numeşte să cazi din Caribda în Scila.

Cea mai bună cale, cea mai bună metodă de a te elibera este iubirea; şi cea mai puţin bună este egoismul,

lăcomia, viclenia, calculele. În generozitate, în sacrificiu, în bunătate, în toate gesturile ce le facem pentru a da, noi lucram mereu pentru eliberarea noastră. Iată, de ce, în loc să vă agăţaţi de ceea ce posedaţi, tergiversând, calculând, mai bine dăruiţi!... Priviţi cum acţionează oamenii în momentul unei separări, al unui divorţ!... Ah, da, dar ei nu ştiu că, din cauza acestei atitudini, vor trebui să se mai întâlnească şi să se suporte în încarnările viitoare.

Tocmai iubirea, generozitatea, bunătatea, blândeţea, mila îl îndrumă pe discipol pe calea eliberării. Bineînţeles, dacă veţi vorbi despre bunătate şi sacrificiu oamenilor obişnuiţi, veţi fi consideraţi nişte proşti, pentru că ei nu au această lumină şi nu cunosc valoarea generozităţii. În timp ce, un Iniţiat ştie că tocmai acest lucru merită cu adevărat osteneala: să dăruieşti, să ajuţi, să fii deschis şi generos, pentru că astfel ne eliberăm. Aşadar, dăruiţi, dăruiţi, chiar mai mult decât o cere dreptatea, fiindcă astfel vă veţi elibera mult mai repede.

Bonfin, 29 septembrie 1963

III.

Conferinţă improvizată

Există naţiuni, ţări, popoare, care, ca şi fiecare fiinţă umană sau fiecare lucru, se nasc, cresc, apoi îmbătrânesc şi trebuie să lase locul altora: ele dau ce trebuie să dea, apoi se sting: s-ar putea spune că se odihnesc pentru a putea, într-o bună zi, să se trezească şi sa dea din nou nişte comori şi bogăţii. S-a văzut aceasta cu toate civilizaţiile şi este chiar destinul religiilor: fiecare îşi ia avântul, îşi întinde încet influenţa, ajunge la un punct culminant, apoi înţepeneşte, se rigidizează, se sclerozează, şi pierde marile chei ale vieţii.

Ce a mai rămas acum din Mistere, chiar din templele vechiului Egipt care posedau cheile, cunoaşterea, puterea? Unde sunt toate acele hierofante? Unde se află toate acele ştiințe? Toate au urmat legile neschimbătoare ale vieții: fiecare lucru sau fiecare ființă care se naşte trebuie să moară şi să-şi cedeze locul. Numai ceea ce nu are un început nu are un sfârşit.

Uitați-vă ce a reprezentat în trecut Grecia, toți acei creatori extraordinari pe care ea i-a dat lumii: poeți, dramaturgi, pictori, sculptori, arhitecți, filosofi...Iar acum... O țară se compară cu un râu: albia este mereu aceeaşi, dar apa care curge este mereu diferită, mereu nouă. Locuitorii apei, picăturile de apă sosesc, trec, şi, în timp ce vin altele pentru a le lua locul, primele se îndreaptă spre mare. Ajunse la mare, ele sunt încălzite de soare, se evaporă, devin uşoare, subtile, urcă în atmosferă, până în ziua când vor recădea sub formă de ploaie sau de zăpadă, coborând din nou spre văi, în torente şi râuri. Acesta este un întreg ciclu neîntrerupt.

Ce este o tară? O tară nu este nimic altceva decât un râu unde se reîncarnează pe rând nişte ființe mereu diferite, venite din alte locuri. Sau mai este ca o casă al cărei destin este să fie locuită cam un deceniu, de exemplu, de către anumiți locatari, apoi în următorii cinci ani de alte persoane. Timp de zece ani, există muzică, cântece, armonie, apoi locuitorii se schimbă şi domneşte o altă atmosferă, prozaică sau agitată; şi totuşi, casa rămâne mereu aceeaşi. Tocmai în acest fel se explică destinul a numeroase țări: Grecia este mereu aceeaşi țară, dar locuitorii ei nu mai sunt cei de acum două sau trei mii de ani. Deopotrivă, acest lucru este valabil şi pentru celelalte țări.

Poate că veți spune: „Atunci, cum se face că tibetanii, de exemplu, au păstrat aproape aceleaşi

concepții, aceleaşi idei, aceleaşi obiceiuri, de mii de ani?” Studiați organismul uman: celulele care îl locuiesc se reînnoiesc, nu mai sunt aceleaşi, dar ele fac mereu aceeaşi muncă. Când se reînnoieşte personalul unei uzine, se demit anumite persoane şi se angajează altele, unele lucrând la un anumit calculator, altele la un anumit aparat optic sau circuit electric; dar personalul nou care îl înlocuieşte pe cel vechi posedă aceleaşi cunoştințe şi s-a exersat deja să facă aceleaşi lucrări, ca să îndeplinească aceleaşi funcții. Spiritele care se vor reîncarna în Tibet sunt cele care au afinități cu tibetanii şi sunt pregătite să meargă acolo. Iar tibetanii care s-au pregătit să fie ca francezii, vin să se reîncarneze în Franța. Iată de ce există mulți foşti tibetani în Franța, chiar şi printre copiii Fraternității.

Veți spune: „Dar evreii care au fost mereu persecutați de secole?” Evreii care au fost martirizați erau nişte ființe venite din alte popoare din întreaga lume şi reîncarnate în familii evreieşti, pentru că, după karma lor, ei trebuiau să fie persecutați sau omorâți; dar ei înşişi nu erau din veşnicie evrei. La un moment al evoluției lor, Cerul i-a determinat să se nască în nişte familii evreieşti pentru a plăti anumite datorii... De asemenea, şi grecii actuali sunt alte suflete venite să se reîncarneze din altă parte... poate din Bulgaria, pentru a fi acolo recompensate sau pedepsite, nu se ştie. Pentru că mulți oameni se reîncarnează lângă foştii lor duşmani.

Când urâți pe cineva, este ca şi cum l-ați iubi: voi contractați deja o legătură cu el. Ura este la fel de puternică ca iubirea. Dacă vreți să vă eliberați de cineva, să nu îl mai revedeți niciodată, să nu îl urâți, nici să nu îl iubiți, fiți indiferenți. Dacă îl urâți, vă legați de el prin nişte lanțuri de care nimeni nu va putea să vă dezlege,

veți fi tot timpul cu el şi veți continua să aveți de-a face cu el timp de secole. Da, este ceea ce voi nu ştiți. Oamenii îşi imaginează că ura rupe legăturile. Din contră, ura este o forță care vă leagă de persoana pe care o urâți. Ca şi iubirea. Evident, legătura este însă diferită: iubirea vă va aduce anumite evenimente, iar ura vă va aduce altele, dar tot la fel de sigure şi la fel de puternice ca iubirea. Iată nişte adevăruri pe care toate popoarele trebuie să le învețe, ele vor înțelege cât de ridicol este să se urască.

Acum, să nu vă mirați, să nu vă simțiți jigniți, dacă eu vă spun că Franța va începe să-şi piardă geniile pe care încă le posedă. Artiştii săi, scriitorii săi, filosofii săi au dat lumii întregi nişte bogății extraordinare, dar dacă ea continuă să se îndepărteze, să se separe de Cerul de unde vin tocmai aceste bogății, toate geniile sale se vor reîncarna în altă parte. Pentru că marile spirite nu țin în mod deosebit la o anumită naționalitate, ele sunt nişte cetățeni ai universului. Popoarele lor sunt cele care cer, pretind gloria să le fi văzut născându-se, dar dacă le cereți părerea, ele răspund: „Noi ne simțim bine peste tot în univers: patria noastră este universul”. De altfel, când ajungem în lumea de dincolo, problemele de naționalitate nu mai contează. Dacă i-ați fi putut vedea pe soldații francezi şi germani morți în luptele din cel de-al doilea război mondial regăsindu-se în înalt! Ei beau, ei râdeau împreună, considerând că a fost o prostie să se omoare între ei, fiind toți nişte fii ai Domnului!

Este atât de uşor pentru lumea invizibilă să debusoleze o țară şi să pună o alta pe primul plan! De ce face ea aceasta?... Este afacerea ei. De exemplu, priviți ce reprezenta Bulgaria acum câteva secole: absolut nimic, o țară mereu săracă, mizerabilă, călcată în picioare; ea nu producea nici gânditori, nici artişti, nici

savanți. Acum, această situație începe să se schimbe, fiindcă nici măreția unei țări, nici decadența ei nu durează veşnic. Dar China? Câte secole a rămas ea adormită, înapoiată, cloroformizată? Ea se trezeşte acum şi face să tremure lumea întreagă. Cum se explica aceasta? Cine dirijează toate acestea? Din ce motiv?

Totul este dirijat din înalt: Ierarhiile Celeste sunt cele care decid, iar pentru ele totul este uşor. La fel ca în cazul ajutorului acordat unor țări sărace. Să luăm ca exemplu o țară extrem de săracă, subdezvoltată din toate punctele de vedere...O altă țară, mai avansată şi mai bogată, îi trimite însă o întreagă echipă de ingineri, de economişti, de tehnicieni: în câțiva ani, ei sunt capabili să refacă țara. La fel procedează şi lumea invizibilă: ea trimite nişte ingineri, nişte savanți, nişte artişti, adică o întreagă echipă de suflete de elită, şi ea reuşeşte să restabilească o întreagă cultură. Uneori, chiar un singur om politic deosebit poate redresa o țară în câțiva ani.

Se poate ca unii dintre voi să fie jigniți şi nemulțumiți când mă aud vorbind că tara lor adoarme, dar aceasta nu depinde de mine, eu constat numai. Eu nu sunt şovin, eu nu am nici idei preconcepute, eu nu sunt nici bulgar, nici francez, eu sunt un cetățean al universului, eu sunt un fiu al soarelui. Da, eu nu aparțin nici măcar pământului. Atunci, de ce să mă cert cu privire la Bulgaria, Grecia sau Franța? Eu sunt deasupra frontierelor. Dar, eu constat că tocmai în țările slave savanții au mers, la ora actuală, mai departe în descoperirile parapsihice: telepatia, psihometria, clarviziunea, radiestezia. Chiar dacă, în aparență, situația nu evoluează deloc în acest sens, Rusia va părăsi într-o zi filosofia marxistă şi comuniştii vor deveni nişte frați ai marii Fraternități Albe Universale.

Totuşi, chiar dacă este un mare progres, ceea ce ruşii au descoperit, pentru moment, în domeniul parapsihic, nu este decât a suta parte din ceea ce eu v-am revelat de ani de zile. Dar, într-o zi, Ştiinţa Iniţiatică va fi răspândită în lumea întreagă. Desigur, nu în gradele sale cele mai elevate, fiindcă va exista o limită, o interdicţie, oamenii nu vor avea acces la ultimele secrete, ei nu sunt încă suficient de pregătiţi pentru a le primi, deoarece, prin natura lor, ei sunt mereu dispuşi să utilizeze toate descoperirile pentru a domina, a profita, a absorbi. Dar, în curând, anumite realităţi vor fi cunoscute şi puse în lumină în lumea întreagă, iar aceasta va însemna venirea culturii solare.

Bonfin, 11 august 1974

IV.

Conferinţă improvizată

Lectura gândului zilei:

„Cea mai mică floare ce apare pe pământ este legată de întregul univers. Dacă ea apare prea devreme, natura, care nu este de acord cu ea, o lipseşte de sprijinul ei şi ea moare.

De asemenea, ca să puteţi veni pe pământ a trebuit ca întreaga creaţie să consimtă. Voi spuneţi: „Dar eu nu sunt nimic, cum a putut natura să se preocupe de naşterea mea?” Aceasta este situaţia. Bugetul cosmic a fost studiat, s-a decis că puteaţi veni, şi a fost prevăzut undeva cât veţi mânca şi cât veţi bea. Totul este legat. Fiecare apariţie sau existenţă este legată de cosmos. Nimic nu se poate întâmpla pe pământ şi în cer fără acordul întregii creaţii”.

Eu ştiu că, ascultând acest gând, mulţi vor fi miraţi, şocaţi, deoarece oamenii sunt departe să considere astfel

lucrurile. După părerea lor, tot ce se întâmplă se datorează hazardului, nimic nu este dorit, nimic nu este prevăzut, nici o inteligență nu guvernează fenomenelor vieții pe pământ, şi tocmai din cauza acestei filosofii greşite ei nu înțeleg nimic din evenimentele ce se produc în lume.

Să luăm ca exemplu un arbore. Pentru ca acest arbore să poată creşte, înflori şi da nişte roade, trebuie ca toată natura să îi acorde întreaga sa participare. Trebuie ca pământul să îi asigure hrana necesară, dacă nu, el moare. Iar dacă îi lipseşte apa, aerul, soarele, căldura, sau câteodată şi îngrijirile oamenilor, el nu poate deopotrivă trăi. Aşadar, arborele are nevoie de întreaga creație, dar aceasta nu se vede, pentru că sunt nişte procese imperceptibile, iar noi ne închipuim că arborele se află acolo din întâmplare. Dar omul? El trăieşte, el respiră, el se deplasează.. .întreaga creație participă şi consimte ca el să poată continua să existe. Dacă ea îi refuză numai câteva elemente, aerul, apa sau câteva vitamine, câțiva hormoni, el moare. De unde îi vin toate aceste elemente necesare? Întreg universul este cel care acceptă să i le dea.

Priviți cum se petrec lucrurile în lume, într-un stat, într-o administrație, într-o familie. „Da, veți spune, dar acolo există nişte oameni care judecă, care calculează bugetul, fixează cheltuielile: cât să consacre hranei, încălzirii, întreținerii etc... care decid ce economii trebuie făcute, ce persoane trebuie demise, care trebuie păstrate sau angajate... “ Atunci, când este vorba despre sosirea unei ființe pe pământ, credeți că nimeni nu a prevăzut-o şi aprobat-o? Într-o familie, într-o țară, într-un stat, toate se fac după nişte calcule, nişte planuri, nişte bugete, iar voi vă închipuiți că în univers nimic nu este calculat, totul se produce datorită hazardului? Cu

adevărat, ignoranța umană este insondabilă! Dar, acolo sus există deopotrivă nişte ființe inteligente care numără câți oameni trebuie să coboare pe pământ, numărul de ani pe care trebuie să îi petreacă aici. Aceasta reprezintă, deopotrivă, o întreagă economie!

Toate nevoile oamenilor sunt prevăzute, totul este pregătit pentru existența lor, iar ei îşi imaginează că lucrurile se petrec astfel, prin hazard, oricum, şi chiar atunci când a fost trimisă, de exemplu, o ființă ca Iisus, nimeni nu s-a preocupat să găsească momentul astrologie, perioada favorabilă... Aşadar, Iisus a apărut din întâmplare, nici nu se ştie bine chiar de ce...Ah, nu, venirea sa fusese decisă în înalt de entitățile celeste. Nimic nu este lăsat hazardului. Chiar şi venirea lui Hitler a fost calculată şi decisă dinainte, pentru ca el să poată da nişte lecții unora, şi, desigur, să primească şi el, deopotrivă, câteva.

Veți spune: „Dar cum procedează ei, în înalt, pentru a prevedea atâtea lucruri?” Iar dacă eu vă spun că totul se face automat, că ei au nişte calculatoare.. .Fiindcă nu oamenii sunt cei care au inventat calculatoarele, ele există deja de mult timp în natură. Maşina cosmică, care posedă toate informațiile necesare asupra trecutului unei ființe, decide că ea se va naşte într-o anumită țară, într-un anumit an, cu un anumit corp, anumite însuşiri...şi există alte spirite care sunt însărcinate cu supravegherea executării acestor decizii. Totul se produce, în mod exact, la data fixată; dacă ea trebuie să aibă un accident, ele supraveghează, aşteaptă momentul, şi la ora stabilită, ele provoacă accidentul ce se derulează de o manieră infailibilă. Oamenii îşi imaginează că este hazardul; ah, nu, totul era determinat într-un mod matematic. Dacă un anumit copil trebuie să se nască într-o anumită epocă, maşina

electronică determină cu precizie pe zodiac semnul său, ascendentul sau poziția planetelor cu diferitele lor aspecte, iar copilul ajunge exact în acel moment; chiar şi concepția sa era prevăzută şi fixată. În tema sa astrală, totul corespunde exact cu faptele sale din celelalte reîncarnări: dacă va trebui să fie fericit sau să sufere, să aibă nişte accidente… totul se decide automat.

Veți spune: „Atunci, unde este libertatea?” Ei bine, libertatea se găseşte în spirit, ea este acolo de fiecare dată când spiritul se manifestă şi decide să amelioreze, să schimbe sau să accelereze anumite procese. Dar, viața este deja declanşată în ansamblu, ca şi un aparat pe care îl porneşti, ca acele mici trenuri mecanice pentru copii: la un moment dat, ele se opresc pentru că nu au putut fi reîncărcate. Omul este asemănător unui aparat pe care îl reîncărcăm ca să trăiască o vreme, într-un anumit loc, şi ca un mic tren, el trebuie să întâlnească mici tuneluri, mici obstacole; toate acestea sunt calculate dinainte, chiar şi întâlnirile „întâmplătoare”. Când întâlniți un om care vă tulbură existența, era deja prevăzut de mult timp. Chiar şi iubirea fulgerătoare era prevăzută şi decisă cu mult timp înaintea naşterii voastre. Când vedeți un bebeluş, totul este deja fixat în el, legăturile, circuitele, instalațiile. Este o uzină, este un stat, este o constelație, este un univers!

Să nu vă mirați auzind că, pentru ca o floare să poată trăi şi dezvolta, universul trebuie să consimtă şi să ajungă să îi împlinească nevoile, dacă nu, ea moare. Este ceea ce se petrece, de asemenea, cu voi. Dacă beneficiați de nişte condiții spirituale, mentale şi fizice favorabile, veți putea creşte şi înflori, în timp ce alte condiții vi se împotrivesc şi vă împiedică să vă dezvoltați. Uneori, nişte condiții favorabile altora sunt dezavantajoase pentru voi, şi invers. Aşadar, puteți fi

dotați cu tot felul de calități şi capacități, dar să fiți lipsiți de unele, de exemplu sănătatea, deoarece anumite forțe, anumiți curenți ai universului nu au fost de acord cu venirea voastră pe lume şi provoacă unele tulburări.

De aceea trebuie să lucrați asupra armoniei, să reuşiți să introduceți în voi armonia întregii lumi, a stelelor, a universului, dacă nu, va exista mereu ceva sau cineva care vă va tulbura. De exemplu, familia voastră este în armonie cu voi, vecinul vostru, de asemenea; da, dar dacă alte persoane vă vor undeva răul, veți avea câteva neplăceri. Astfel, lucrurile bune sunt adesea amestecate cu unele rele. De aceea eu insist mereu ca să reuşiți să obțineți această armonie cu întreg cosmosul, pentru ca totul în voi să fie frumos, luminos, ideal.

Încă un exemplu: să presupunem că aveți un prieten care vă iubeşte şi vă ajută cu adevărat, iar, pe de altă parte, un duşman care nu caută decât să vă facă rău. Din nefericire, unul nu poate exista fără celălalt: în timp ce petreceți nişte clipe minunate cu prietenul vostru (sau cu iubita voastră), duşmanul vostru vă provoacă mereu inconveniente, discuții, necazuri. Aşadar, fie că vreți sau nu, acest duşman joacă deopotrivă un rol în viața voastră şi vă aduce unele prejudicii. Iată de ce trebuie să fiți în armonie cu întreaga lume.

Evident, este un lucru dificil, dar, cel puțin, trebuie să încercăm să ne armonizăm cu entitățile care se găsesc deasupra noastră, care ne coordonează şi ne comandă existența, iar apoi să lucrați deopotrivă să vă aranjați afacerile cu oamenii. De aceea a fost spus: „împacă-te cu fratele tău înainte de apusul soarelui”. Înainte de apusul soarelui, adică înainte de sfârşitul acestei încarnări, pentru că apoi va fi foarte dificil de

îndreptat. Tocmai în această viață trebuie să găsiți persoanele pe care le-ați jignit, să vă împăcați cu ele, să le dați satisfacție şi să trăiți în pace. Fiecare gând, sentiment sau faptă negativă aduce mereu nişte daune; chiar dacă nu vedem nimic, acestea sunt nişte entități vii care se deplasează, îşi găsesc mereu destinatarul şi încep să îi facă rău. Iar într-o bună zi, voi sunteți cei care veți plăti pentru răul pe care ele l-au făcut.

Să ne oprim acum asupra acestei idei, că destinul nostru este determinat dinainte. Aşa cum vă spuneam într- o altă conferință, înainte de a coborî pe pământ, avem posibilitățile de a ameliora anumite lucruri cu consimțământul Ierarhiilor Celeste. Dar, după naştere nu mai avem aceste posibilități, totul trebuie să se deruleze după un plan prestabilit. Sistemele osos, muscular, circulator, nervos, sănătatea, inteligența, totul este determinat, aşadar destinul este trasat în întregime. Să ne imaginăm o ființă care se naşte urâtă, strâmbă, deformată, ei bine, destinul ei este deja fixat: ea nu va avea multă bucurie, fericire, nici succes. Din contră, o fată care se naşte drăguță, încântătoare, foarte seducătoare: deopotrivă, destinul ei este deja complet trasat. Ea este aleasă Miss Monde, şi apar imediat recepțiile, fotografii, multimiliardarul care o cere în căsătorie.

De aceea, eu vă spuneam adesea: nu vă puteți schimba prea mult destinul pentru această încarnare, dar pentru următoarea aveți toate posibilitățile, prin munca voastră, prin gândurile voastre, prin rugăciunile voastre, în această încarnare sunteți limitați, dar în următoarea veți avea tot ceea ce cereți acum. Iată ce trebuie ştiut, altminteri nu veți putea ameliora nimic pentru următoarea voastră încarnare. De ce unii se află într-o situație atât de jalnică? Pentru că ei nu au ştiut,

în încarnarea precedentă, ceea ce trebuiau să ceară, asupra a ce trebuiau să lucreze pentru a avea astăzi o anumită posibilitate sau virtute. Ei nu ştiau, iar acum, dacă vor continua în ignoranță, viitoarea lor încarnare va fi şi ea ratată.

Iată de ce, dragii mei frați şi surori, ascultați-mă bine, profitați, folosiți cum trebuie toți anii ce vă mai rămân de trăit, meditați, rugați-vă, sperați, cereți cele mai bune lucruri, pentru că lansați deja nişte proiecte care se vor materializa, se vor cristaliza în viitor. Cristalizarea actuală rezistă şi refuză să fie schimbată; este normal, atât timp cât ea nu este uzată, ea nu poate fi înlocuită. Totuşi, când omul moare, ceea ce el a creat bun prin gând se cristalizează în planul fizic şi el revine ca frumusețe, inteligență, sănătate, bunătate, deoarece gândurile şi dorințele pe care le-a proiectat în acest sens s-au materializat într-o nouă structură. Această structură este, la rândul ei, tenace şi rezistentă, ea se opune forțelor negative şi distructive. Lucrarea ce o înfăptuim noi acum nu este prea mult pentru această încarnare, de aceea mulți frați şi surori îmi spun: „Maestre, eu nu observ nici un rezultat, eu lucrez de ani de zile, nimic nu s-a schimbat, eu sunt tot la fel”. Eu le răspund: „Nu ați înțeles nimic; ați schimbat cu adevărat ceva, dar trebuie să aşteptați: când actuala formă va dispare, o veți vedea pe cea nouă, cea asupra căreia ați lucrat şi veți fi stupefiați de splendoarea ei”.

Eu vă spuneam adineauri că libertatea se găseşte în spirit. Trebuie să mai adaug totuşi câteva explicații.

Observați comportamentul animalului sau al copilului. Animalul ascultă de legile naturale, el nu are libertatea să schimbe cursul lucrurilor sau să se opună lor; nu îi este dat. Aşadar, el ascultă, este supus, este fidel legilor naturale, de aceea el este inocent. Chiar şi

când el distruge sau se aruncă asupra unei prăzi, nu este vina sa, este natura sa, Natura este cea care îl îndeamnă. De asemenea, şi copilul ascultă de instinctele sale, de impulsurile care sunt în el, el nu posedă nici inteligență, nici voință, este ca un mic animal. Numai după câțiva ani, el dobândeşte o posibilitate să se opună naturii şi legilor ei: el poate alege, fie să meargă în armonie cu aceste legi, fie să le încalce.

Acum, când omul este preocupat numai să mănânce, să doarmă, să se distreze, să aducă copii pe lume, să lucreze pentru a-şi câştiga hrana, orice ar gândi, el duce numai o viață animală, instinctivă sau pur vegetativă. Fiindcă animalele şi plantele fac la fel. Este o viață pe care o trăieşte aproape independent de el, de voința sa, de conştiința sa; el creşte, el slăbeşte, el dispare; el nu are nici o putere pentru ceva.

Dar când omul, cu conştiința şi inteligența sa, începe să se ocupe de această viață instinctivă, să o controleze, să o purifice, să îi adauge un element spiritual, el devine un factor formidabil, capabil să-şi schimbe destinul. Ce este destinul? Este o înlănțuire implacabilă de cauze şi consecințe căruia numai viața animală, biologică, instinctivă, i se supune neapărat. De exemplu, care este destinul unei găini? Ea nu poate deveni nici rege, nici poet, nici muzician; ea este predestinată cratiței. Destinul găinii este cratița! Astfel, toate creaturile îşi au propriul destin. Destinul lupului este să fie vânat, capturat, masacrat, sau dus într-o grădină zoologică. Chiar mieii, chiar şi porumbeii au destinul lor, care este absolut conform cu ceea ce ei reprezintă, în funcție de activitatea lor şi elementele din care ei sunt formați.

Ca să puteți scăpa de destin, nu trebuie să mai fiți sclavi, slabi, aserviți acestei vieți inferioare în care nimic

nu depinde de voi: să respiraţi, să procreaţi, să mâncaţi, să beţi, să dormiţi. Aceasta este o viaţă departe de a fi divină. Ea este divină în măsura în care vine de la Dumnezeu, deoarece totul vine de la Dumnezeu, dar în sensul spiritual ea nu este, încă, o viaţă divină. Viaţa divină începe când fiinţa umană îşi dă seama că ea nu este numai un stomac, o burtă, un sex, o fiinţă făcută din came, din oase, din muşchi, ci şi un spirit, şi când începe, în calitate de spirit, să vrea să acţioneze în domeniul său pentru a crea nişte opere sublime, luminoase, măreţe. În acel moment, da, ea scapă de destin, fiindcă destinul înseamnă să te îmbolnăveşti, să mori, să fii dus într-un cimitir şi să putrezeşti acolo. Iată, acest destin este deja fixat - eu vorbesc despre planul fizic - el este deja decis, nu putem scăpa de el.

Viaţa spirituală oferă însă posibilitatea să adăugăm ceva vieţii vegetative, instinctive, pătrunzând, astfel, într- un plan superior celui al destinului. Pentru aceasta, trebuie ca spiritul să înceapă să apară, să se manifeste, să lucreze, să-şi lase semnătura, semnul, pecetea sa asupra tuturor lucrurilor, să intervină în toate faptele voastre şi să le dirijeze. Astfel, veţi ieşi din destinul vostru pentru a pătrunde în lumea Divinităţii. Toate corpurile sunt predestinate să se transforme în ţărână; corpurile, da, dar nu şi spiritul: spiritul nu are destin, el este coordonat de legile Divinităţii.

Acum, cum să ajungem la Divinitate? Ei bine, trebuie să ştim că, între aceste două regiuni, cea a destinului şi cea a Divinităţii, se găseşte voinţa liberă, iar întreaga problema a discipolului este, deci, să reuşească să-şi facă voinţa atât de liberă încât ea să se poată mişca, acţiona, lucra în lumea spirituală. În acel moment, el intră sub influenţa Divinităţii şi i se prezintă o infinitate de alegeri şi drumuri. El poate alege tot ce va

dori, iar alegerea sa este mereu minunată. În timp ce, în lumea destinului nu există alegere, nu există decât un drum: distrugerea, dislocarea, dispariția. Care este destinul boului? Să fie legat şi să tragă căruța, săracul, până la sfârşitul zilelor sale; sau, dacă nu, de a fi făcut bucățele şi a sfârşi într-o măcelărie. Boul nu îşi poate schimba destinul, nici celelalte animale.

Toți oamenii care nu au lumina Ştiinței Inițiatice trăiesc cufundați în destinul lor şi sunt fără încetare tulburați, oprimați, frământați. Lumea destinului este implacabilă. Când omul îi este supus, chiar dacă este el rege sau împărat, acest destin este inflexibil, el se îndeplineşte, iar capul cade sub ghilotină. Este foarte dificil să scapi de destin, pentru că în numeroasele încarnări anterioare noi ne-am creat deseori o karmă grea. Or, legile cauzelor şi ale consecințelor sunt absolute, iar destinul, care nu este conştient şi crud, se aplică la fel de infailibil ca o lege fizică: loviți un pahar, el se face bucățele. Destinul înseamnă nişte legi exacte şi adevărate!

În această încarnare, noi avem posibilitatea să ne creăm nişte condiții bune pentru viitoarea: este suficient să fim conştienți şi să o ştim. Iar dacă nu lucrăm acum, următoarea încarnare ne va putea fi şi mai nefavorabilă. Atunci când Biserica împiedică oamenii să creadă în reîncarnare, ea îi împiedică să-şi amelioreze viitorul. Creştinii nu-şi cunosc adevăratele posibilități. Li se spune că, după moarte, ei se vor aşeza la dreapta Domnului pentru că au mers la slujbă în fiecare duminică sau că vor rămâne o veşnicie în Infern, ca să fiarbă într-un cazan, fiindcă nu au participat la slujbă. De parcă ar fi atât de uşor să te aşezi la dreapta Domnului! De ce să înşelăm astfel oamenii? Pentru a-i

consola?...Ei nu mai trebuie consolați, trebuie să li se explice adevărul.

Deci, eu rezum: toate creaturile, şi ele sunt numeroase pe pământ, care se lasă conduse numai de instinctele lor, de nevoile lor fiziologice, fără să înfăptuiască vreo lucrare spirituală, nu-şi pot schimba destinul: tot ce este decretat se va realiza. În timp ce, acelea care lucrează cu mare ardoare pentru a se apropia de această lume spirituală de lumină şi iubire, vor putea să scape. Destinul este crud şi implacabil, dar ele nu vor mai fi în întregime sub puterea lui: de acum înainte, ele vor trăi într-o regiune mai subtilă unde vor primi nişte elemente care vor neutraliza influențele nocive. Dacă vreți, este vorba, de asemenea, de un destin, Divinitatea este un destin, dar de o altă specie: în ea, totul este deopotrivă determinat, dar determinat în mod divin!

Ceea ce eu v-am spus acum este foarte important. De acum înainte, veți şti că, dacă vă veți mulțumi să trăiți ca întreaga lume, fără să faceți nimic în planurile superioare, nu veți putea schimba mare lucru în destinul vostru, nu vă veți mai putea crea viitorul vostru, pentru că vă supuneți deja la ceea ce există. De altfel, puteți avea „un destin bun". De exemplu, există unele destine care sunt, în aparență, foarte favorabile: destinul oamenilor care trăiesc în bogăție, în opulență, în linişte: nimeni nu îi deranjează, ei mănâncă, ei beau, ei călătoresc, ei se căsătoresc, ei au copii... o viață splendidă! Dar, în ochii Inițiaților aceasta nu reprezintă cea mai bună viață. Există alte ființe care lucrează, care luptă, care suferă, care se lovesc de nişte obstacole, care nu mai au nimic...Iar Inițiații văd că, în realitate, viața lor este mult mai fructuoasă decât a acestor oameni, aparent atât de favorizați.

Oamenii îşi fac o idee prea materialistă despre fericire, chiar şi astrologii s-au lăsat câştigaţi de această mentalitate. Când trebuie să prezică un destin, ei spun: „Oh, este formidabil, îl aveţi pe Jupiter în casa a II-a, pe Soare în casa a X-a, pe Venus în casa a VII-a; deci, veţi fi puternic, bogat, fericit în iubire, veţi avea totul”. În timp ce, dacă aveţi nişte careuri şi nişte opoziţii, ei vă prezic toate nefericirile şi vă compătimesc. Ei nu au înţeles însă nimic! Niciodată un Iniţiat nu vă va da o interpretare asemănătoare: el va privi în horoscopul vostru dacă veţi reuşi să îndepliniţi anumite sarcini, să împliniţi voia Domnului, să înfăptuiţi nişte realizări divine. Apoi, el nu se mai ocupă nici de careuri, nici de opoziţii, nici de planete în exil sau în cădere.

Puţini astrologi contemporani sunt capabili să înţeleagă această lumină, această opinie diferită, această interpretare diferită: ei rămân sclavii mentalităţii obişnuite, ei judecă lucrurile ca toţi materialiştii care consideră că sensul vieţii depinde numai de bani şi de succese. Toate acestea sunt trecătoare şi dispar foarte repede, iar apoi?... Nu este dat tuturor să discearnă valoarea spirituală a unei teme astrale. Acolo unde alţii scot nişte strigăte de admiraţie, eu privesc şi văd că aceşti oameni nu vor face nimic pentru Cer, nimic. Totuşi ei au „o temă bună”, nişte înzestrări, nişte bogăţii, o poziţie înaltă în societate, dar, în realitate, în ochii Cerului, acestea sunt fiinţele cele mai obişnuite şi mai neînsemnate. Eu nu aş vrea să mă aflu niciodată în locul lor, nici să am „un horoscop bun” ca al lor. Există alte criterii, necunoscute de astrologii obişnuiţi, pentru a judeca un horoscop.

Eu m-aş mai putea opri asupra multor puncte de vedere ca să vă arăt că astrologii nu înţeleg bine aceste lucruri. În loc să vă spună că aveţi o datorie de plătit

într-un anumit domeniu şi să vă explice cum să o plătiţi ca să vă eliberaţi, ei vă vor da nişte sfaturi ca să scăpaţi de un accident ce trebuie să se producă la o anumită dată. Aceste sfaturi nu vă vor salva însă: accidentul se va produce totuşi, nu în ziua în care ei v-au spus să nu ieşiţi din casă, ci a doua zi sau în ajun! Deoarece karma, căreia nu îi plac fraudele şi înşelăciunile, îi determină să facă nişte greşeli în calculele lor.

Veţi spune: „Atunci, la ce foloseşte astrologia, dacă ea nu ne permite să ne ameliorăm destinul?” Ba da, ea permite să ne ameliorăm destinul, dar nu prin fugă. Este mult de explicat, dar eu vă voi da, totuşi, un exemplu. Să presupunem că ştiţi că veţi avea o anumită sumă de plătit la o anumită dată, dacă nu, vor veni nişte oameni să vă ia mobila, să vă alunge din casă, şi veţi fi expuşi ploii, frigului, bolii. Pentru a evita aceste necazuri, în loc să aşteptaţi evenimentul, fără să faceţi nimic, vă pregătiţi, lucraţi, economisiţi, iar când vine ziua respectivă, plătiţi suma şi nu mai sunteţi alungaţi din casă. Această imagine poate fi transpusă în toate domeniile existenţei: printr-o lucrare spirituală puteţi evita un accident, o boală sau o pierdere financiară ce vă aşteaptă.

Atunci, dragii mei fraţi şi surori, eu v-am prezentat astăzi nişte adevăruri absolute. Studiaţi, verificaţi, şi veţi vedea că eu nu vă înşel. Aveţi mari posibilităţi, pentru că învăţământul vă ajută, vă pregăteşte şi vă explică cum vă puteţi crea un viitor cu adevărat sublim.

Bonfin, 25 iulie 1974

Cap. 9 - Să nu vă opriți la jumătatea drumului!

Conferință improvizată

Majoritatea oamenilor caută plăcerea şi se agață de plăcere ca şi cum nu ar mai exista nimic superior ei. Ei se înşeală în acest caz. Eu vă voi arăta, dându-vă un mic exemplu pe care nimeni nu l-ar mai căuta, pentru că el se pierde în preistoria omenirii.

Chibriturile şi brichetele sunt o invenție recentă, iar pentru a aprinde focul, strămoşii noştri aveau mai multe metode. Una dintre ele consta în folosirea a două bucăți de lemn pe care le frecau una de cealaltă; această frecare producea mai întâi căldură, apoi, după ceva timp, țâşnea deodată o flăcără: lumina. Toată lumea cunoaşte acest fenomen, dar s-a gândit oare cineva să îl aprofundeze, spunându-şi că, din moment ce acesta este un fenomen fizic, mecanic, trebuie să existe aici unele mari adevăruri psihologice de descoperit? Nu, constatăm lucrurile şi le lăsăm unde sunt, fără să căutăm să le aprofundăm ca să le interpretăm.

Să vedem acum ce putem extrage din această experiență. Aşadar, luăm două bucăți de lemn şi le frecăm una de cealaltă. Această frecare este o mişcare, această mişcare produce căldură, iar căldura se transformă în lumină. Mişcarea, căldura şi lumina sunt cele trei laturi ale triunghiului pe care îl cunoaşteți bine şi care reprezintă ființa umană. Mişcării îi putem asocia voința, activitatea, forța; căldurii îi corespund inima, sentimentul, iubirea; luminii îi corespund inteligența, gândul şi înțelepciunea. La fel cum omul reuşeşte să producă lumină în planul fizic, el poate, deopotrivă, să ajungă să producă lumină în el însuşi. Prin faptele sale,

prin unele exerciții, el produce o anumită căldură, el începe să trăiască nişte sentimente; iar dacă el nu se opreşte aici, dacă el ştie să meargă mai departe, el poate ajunge, în sfârşit, până la înțelegere, până la lumină.

Vom studia acum acest proces în domeniul iubirii. Ce fac oamenii în iubirea fizică? În mod simbolic, putem spune că, precum cele două bucăți de lemn, ei se freacă unul de celălalt pentru a produce căldură, adică o senzație de plăcere. Este foarte bine, dar de ce rămân la acest stadiu? De ce nu apare şi lumina? De ce nu sunt ei iluminați? Trebuia ca iubirea să le aducă lumina, ei trebuiau să înțeleagă toate misterele creației, să devină lucizi şi clarvăzători. Ah, nu, mai degrabă ei se abrutizează. Mişcare şi căldură, iată ceea ce înțeleg oamenii din iubire, doar atât; ei se opresc la jumătatea drumului, ei nu merg până la lumină. Pentru a produce lumina, nu trebuie căutată numai plăcerea, pentru că plăcerea absoarbe toate energiile şi împiedică lumina să țâşnească. Este simplu, este clar: trebuie să mergem până în vârf, până la lumină, nu trebuie să ne oprim în drum. Evident, există multe alte lucruri de văzut pe drum, şi lucruri foarte seducătoare, da, oglinda cu ciocârlii...dar, dacă ne oprim acolo, nu ne mai atingem scopul. Iată de ce eu spun îndrăgostiților: ați declanşat mişcarea şi ați rămas în căldură, dar trebuie să mergeți până la lumină, fiindcă lumina este finalul, țelul oricărei activități.

Aproape toți se opresc la jumătatea drumului, pentru că, acolo, totul este atrăgător, seducător... Tot acolo întâlnim sirenele şi suntem deşirați, sfâşiați. Priviți-l pe Ulise: el era înțelept; el ştia că va întâlni sirenele, care vor încerca să îl atragă prin cântecul lor, pentru a putea apoi să îl distrugă. De aceea, el şi-a luat nişte măsuri de prevedere: el a astupat urechile

însoțitorilor săi cu ceară, pentru ca ei să nu audă vocea sirenelor; altfel, ei nu ar fi putut rezista atracției lor...El nu şi-a astupat însă urechile, pentru că dorea să le audă, dar le-a spus însoțitorilor: „Legați-mă de catarg, iar dacă vă cer să mă dezlegați, strângeți şi mai tare legăturile!" Vaporul se apropia de insula sirenelor şi, auzindu-le vocile, Ulise şi-a pierdut mințile, el dorea să le întâlnească şi striga: „Dezlegați-mă!... Eliberați-mă!...", amenințându-şi chiar însoțitorii că îi va omorî dacă nu îl vor asculta. Dar ei, fideli consemnului, strângeau şi mai tare legăturile. Înțelegeți bine, sirenele reprezentau jumătatea drumului (*Să fie o simplă coincidență? În „Odiseea", episodul sirenelor se află în partea a XII-a. Este exact jumătatea povestirii (Iliada şi Odiseea sunt compuse fiecare din douăzeci şi patru de părți) relatând întoarcerea lui Ulise în patria sa, Itaca (nota editorului)*), şi nu trebuie să ne oprim la jumătatea drumului.. Bineînțeles, toate plăcerile şi toate seducțiile sunt acolo, dar nu trebuie, totuşi, să ne oprim.

Cunoaşteți, de asemenea, „Parsifal", opera lui Wagner. Eroul ajunge într-o câmpie unde se găsesc nişte tinere femei, fetele-flori, care încearcă să îl seducă, dar, în spatele acestor femei, acestor flori, se ascund nişte şerpi...

Aceste povestiri, şi există multe altele în literatura mondială, conțin nişte mari adevăruri oculte. Ulise, Parsifal sunt nişte simboluri ale Inițiatului care întâlneşte unele tentații pe drumul său. El nu trebuie să se oprească, altfel îşi va pierde viața. El trebuie să continue până în vârf, fiindcă, ajuns acolo, el primeşte totul, i se dă totul: odihna, hrana, frumusețea, iubirea.

Putem prezenta această aventură într-un mod puțin diferit. Aveți de îndeplinit o misiune şi trebuie să străbateți o pădure, plină cu tot felul de flori şi fructe,

da, mai ales cu mici fragi... Atunci, începeți să vă învârtiți prin jur, fără să vă dați seama că pierdeți mult timp căutând fragii... evident, ei sunt atât de frumoşi! Iată că apare şi noaptea: nu mai vedeți nimic ca să vă orientați şi vă rătăciți; începeți să auziți urletele animalelor, trosnetul arborilor şi vă înspăimântați... Ah, da, aşa se întâmplă cu discipolii care se opresc din drum din cauza frumoşilor fragi!... Spuneți că nu ați cules niciodată fragi? Este posibil, dar aceşti fragi, pot fi, deopotrivă, câteva fete drăguțe... sau câteva pahare la cârciumă. Înțelegeți voi, fragii sunt ceva simbolic. Micii fragi pot fi, de asemenea, nişte fragi mari!

Iar plăcerea reprezintă tocmai fragii, sirenele, fetele-flori, iar dacă le cădeți în capcană, sunteți distruşi. De cine? De elementali, de indezirabili, de spiritele subterane. Ele văd că sunteți pe cale să dați un ospăț şi apar, în trecut (sau chiar în zilele noastre, în anumite țări din Orient) când se sărbătorea o căsătorie regală sau naşterea unui copil princiar se organizau petreceri, ospețe şi toată lumea venea să mănânce şi să bea; chiar şi cerşetorii şi vagabonzii, toată lumea era invitată. Când doi îndrăgostiți chefuiesc, se întâmplă la fel: ei produc o cantitate de hrană pe gustul spiritelor inferioare, iar aceste spirite apar, pentru că aşa este obiceiul. Cine se desfată atunci, cine ia totul? În orice caz, nu cei doi îndrăgostiți. Ei cheltuie, se consumă, şi ceilalți fac prostiile!

Oare toate acestea nu se pot petrece altfel? Ba da, şi este o întreagă ştiință. Dacă bărbatul şi femeia ştiu să se pregătească, în mod conştient, cu scopul de a purifica totul, de a spiritualiza totul şi de a consacra totul în ei, prin iubirea lor, ei hrănesc îngerii şi, în acel moment, ei nu mai sunt săraciți, din contră, ei sunt îmbogățiți, înfrumusețați, au o sănătate mai bună. De ce ignoranța

trebuie să guverneze peste tot? Cea mai mare ignoranță a oamenilor este că ei nu cunosc consecințele cuvântului şi a situației numită „plăcere”; ei nu ştiu că, dorindu-şi numai plăcerea, ei invită la ospăț tot felul de entități care se hrănesc pe seama lor, în timp ce ei înşişi sunt într-un permanent pericol.

Ar fi multe lucruri de spus despre petreceri. Când un om foarte bogat dă o recepție, este nevoie de multe feluri de mâncare variate, vinuri, flori... şi apoi vesela, argintăria, fețele de masă etc... Toate acestea costă foarte mult, şi unii chiar se ruinează, uneori, după recepțiile lor somptuoase. Ei bine, acelaşi fenomen se produce la îndrăgostiți, când nu sunt luminați: ei cheltuie enorm din rezervele lor. Ei nu observă, ei nu-şi dau seama niciodată că risipesc nişte forte şi energii fluidice, şi ei nu ştiu, de asemenea, unde s-au risipit aceste energii. După câtva timp, îi vedeți ruinați, umiliți.

Iar când se dau aceste mari recepții, despre care eu tocmai v-am vorbit, se strecoară deseori nişte vagabonzi şi escroci printre invitați şi profită de prezența acestei întregi mulțimi pentru a lua bani, bijuterii, obiecte de artă. Acelaşi lucru se întâmplă cu îndrăgostiții. În cursul ospețelor lor, nişte hoți pătrund în ei, dar nişte hoți de cea mai joasă speță, fiindcă ei nu fură obiecte, ci tot ce se găseşte în inima şi în mintea „stăpânilor casei”. Ei le fură inspirațiile, ideile, proiectele; de îndată ce sunt astfel dezveliți, aceşti doi bieți nefericiți nu mai au aceleaşi elanuri, aceeaşi dorință de a cunoaşte secretele universului; nu, ei au acum alte dorințe cu totul prozaice. Ah, da, trebuie să studiați, trebuie să observați şi, prin legea analogiei, să ştiți să interpretați tot ce se întâmplă în existență.

Dragii mei frați şi surori, eu vă îndrept spre marile adevăruri pe care Ştiința Inițiatică mi le-a revelat. Eu am

studiat şi am observat oamenii, eu am văzut că este absolut ceea ce eu vă spun aici. Când se află numai sub influența plăcerii, a dorinței, bărbatul şi femeia introduc nişte hoți în ei. Trebuie ca ei să meargă mai departe ca să facă lumina să țâşnească în ei. Lumina le poate recomanda aceleaşi petreceri, aceleaşi invitații, dar, în loc să adune toți nepoftiții din planul astral, ei vor invita îngerii şi divinitățile să se bucure alături de ei. Când aceste entități celeste vor pleca, ele le vor lăsa nişte cadouri şi vor primi astfel de o sută de ori mai mult decât au dat. În cazul acesta, nu vor fi pierderi, dimpotrivă: vor exista nişte revelații, nişte încântări, nişte elanuri…iar ei vor întineri, vor învia… Trebuie să ştim pe cine să invităm, dar trebuie să înțelegem totodată că nu trebuie să ne lăsăm opriți de plăcere.

La ora actuală, întreaga lume se îndoapă şi se îmbată cu plăcerea, dar aceasta nu este o soluție la problema sexuală. Trebuie explicat oamenilor că plăcerea reprezintă numai jumătate de drum, şi că, dacă rămân aici, ei vor fi invadați de prezența nepoftiților şi vor trăi nişte experiențe extrem de costisitoare: ei vor fi îngrădiți, legați, şi îşi vor pierde întreaga libertate. Un fluture nu mai poate zbura dacă are aripile ude. Atunci, iată plăcerea, aceasta este umiditatea. Când eu văd un om pe care aripile sale nu îl mai pot susține (simbolic vorbind), eu nu mai am nevoie să îl întreb pe unde a fost, eu ştiu că el şi-a expus aripile la umezeală. Acest lucru este foarte clar pentru mine: umezeala te împiedică să zbori. Iar ca să te usuci la lumină, este nevoie de mult timp. De aceea, dragii mei frați şi surori, credeți-mă, nu vă lăsați înşelați de plăcerea care vă va opri din drum… Mergeți până la lumină!

Fără îndoială, eu sunt sigur că mulți din cei care vor citi sau asculta aceste explicații în privința plăcerii vor fi

uimiți şi chiar nemulțumiți în fața unei asemenea monstruozități. S-au scris foarte multe cărți despre plăcere şi plăceri, iar întreaga lume consideră plăcerea ca pe ceva esențial, indispensabil, aproape scopul existenței. Ah, nu, nu este scopul, este numai jumătate din drum. Veți spune: „Atunci, nu trebuie să simțim niciodată plăcerea?” Ba da, dar trebuie să căutați o plăcere mult mai subtilă, mult mai spirituală. Aşa cum este înțeleasă acum, plăcerea se transformă mereu în otravă sau necaz. Când tăiem o bucată de plumb, ea străluceşte câteva clipe, apoi se înnegreşte. Plăcerea se aseamănă cu plumbul. Pentru ca plăcerea voastră să rămână la fel de strălucitoare şi rezistentă ca aurul, trebuie să o înnobilați, adică să îi adăugați un alt element: gândul, dar pentru aceasta trebuie să înlocuiți ideea de plăcere cu ideea de muncă.

Există muncă atunci când omul se decide să nu-şi mai risipească forțele şi energiile în căutarea plăcerii, ci să le folosească pentru a pune în mişcare alți centri, în înalt, în creierul său. Da, în loc să lase să se dezlănțuie în el toate vârtejurile şi erupțiile vulcanice, omul trebuie să le canalizeze, să le dirijeze, pentru a trezi noi însuşiri ce vor face din el un geniu, un Inițiat, o divinitate. Iată cum transformă el căldura în lumină: înlocuind plăcerea cu munca, şi în acel moment adevărata plăcere începe să îl invadeze: o plăcere care, de această dată, nu îl mai înjoseşte, ci îl înalță şi îl înnobilează.

Bonfin, 24 iulie 1969

Cap. 10 - Să ştim să ne folosim energiile

Conferință improvizată

Dragii mei frați şi surori, puteți citi în marea carte a naturii vii că este de o importanță absolută pentru evoluția fiecărei creaturi să ştie cum să-şi cheltuiască energiile, în ce domeniu, în ce activitate să le utilizeze. Nici în acest caz nu întâlnim nişte ființe atât de luminate să-şi dea seama de aceste reguli; toate îşi cheltuie energiile oriunde, oricum...Aceasta este cea mai jalnică atitudine pentru evoluție, să nu ştii cum să-ți foloseşti energiile. Pentru că suntem responsabili; Cerul nu ni le-a dat ca să le cheltuim; iar ceea ce facem cu ele este notat, înscris. Aşadar, în cartea naturii vii puteți citi aceste cuvinte: „Fericiți cei care îşi consacră şi îşi folosesc toate energiile fizice, afective şi mentale pentru binele omenirii, pentru împărăția lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa”.

Dacă studiați oamenii, veți vedea că ei nu se gândesc niciodată la această energie ce le-a fost dată ca să trăiască, cât este ea de prețioasă, cât de mult o apreciază Domnul, care este originea sa şi ce lucrare a înfăptuit natura pentru a o pregăti şi a ne-o dărui. Aici vedem că omul nu este evoluat, deoarece el îşi cheltuie toate forțele în furie, în nişte excese de senzualitate, în nişte activități egoiste şi criminale... Iată cum aceste forțe atât de prețioase merg şi alimentează Infernul. Dacă eu v-aş spune ca oamenii sunt cei care susțin Infernul, ați rămâne stupefiați... Totuşi, acesta este adevărul; prin ignoranța lor, cei mai mulți oameni nu fac decât să susțină, să mențină şi să hrănească Infernul; ei sunt extraordinar de instruiți în toate ştiințele, dar ei nu

au auzit niciodată vorbindu-se despre responsabilitatea lor în utilizarea propriilor energii, iar toate acestea nu li se vor arăta în universități.

Una dintre primele sarcini ale discipolului este să devină conştient de felul în care îşi cheltuie energiile, pentru că ele i-au fost numărate, cântărite, măsurate. Când Cerul vede că omul îşi risipeşte energiile în nişte activități dăunătoare, el îi închide robinetul. El spune: „Acest om este foarte periculos, el trebuie legat”. Nu ştiți de ce unii oameni au devenit bețivi? Pentru că lumea invizibilă a vrut să îi lege. Dacă ei şi-ar fi folosit toate capacitățile lor, ei ar fi distrus întreaga lume, utilizându-şi energiile în nişte lucrări de distrugere. Acum, alcoolul îi cloroformizează însă, îi abrutizează, şi ei nu mai pot face rău. Evident, nu este valabil pentru toți alcoolicii; pentru alții există alte explicații.

Trebuie să aveți mereu prezentă în conştiință maniera în care va folosiți energiile, întrebându-vă în ce direcție le utilizați, în ce scop. Este cel mai important lucru. Fiindcă Cerul vă observă din înalt şi priveşte ce faceți cu toate aceste bogății pe care vi le-a dat, dacă le întrebuințați într-un scop pur egoist sau într-un scop divin. Totul se află aici. Dacă vă puneți limpede această problemă în fiecare zi, veți putea ameliora multe lucruri în voi înşivă! Bineînțeles, nu veți putea ajunge la aceste rezultate bune imediat dar, cel puțin, veți învăța să fiți conştienți, dacă nu, veți rămâne la discreția karmei. Să nu uitați niciodată aceste adevăruri.

Atât timp cât nu vă veți lua, în mod conştient, viața în mâini, ca să reuşiți să vă acordați toate particulele ființei voastre cu vibrațiile divine, veți fi expuşi forțelor oarbe ale naturii. Cei mai mulți oameni se află în această situație, fiindcă nu li s-a arătat încă importanța acestei lucrări interioare. Să ştiți că, dacă vă opuneți

Inteligenței Cosmice ducând o viață contrară planurilor sale, vă veți distruge şi veți dispare. „Inteligența Cosmică este foarte crudă, veți spune, dacă ea distruge creaturile care i se opun”. Nu, ea nu se ocupă de ele; ea nu a vrut să distrugă niciodată pe nimeni, dar dacă, din prostie, intrăm în conflict cu imensitatea, forțele împotriva cărora luptăm sunt atât de puternice încât suntem distruşi, este normal. Dacă un prostănac vrea să se opună unei întregi armate, el va fi repede anihilat. Dacă o insectă moare, lovindu-se de o fereastră, este oare vina ferestrei? Omul acționează ca insecta: el se exersează să lupte împotriva legilor divine, împotriva splendorilor universului, îi face plăcere să se certe; dar îl aşteaptă distrugerea. Nu Dumnezeu îl va distruge, ci el însuşi.

Mai întâi, discipolul trebuie să încerce să fie în acord cu Inteligența Cosmică; în fiecare zi, el trebuie să încerce să vibreze la unison cu ea, să se topească în ea, să se deschidă imensității, să se lase purtat de curenții ei. El poate ajunge la aceste lucruri numai prin iubire, pentru că numai iubirea ne permite să fuzionăm cu o ființă. De aceea Iisus a spus: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău”. Dumnezeu nu are nevoie de iubirea noastră, El se poate lipsi foarte bine de ea, dar noi suntem cei care avem nevoie să Îl iubim, este interesul nostru. Iisus nu a spus: „Gândiți-vă la Domnul, uniți-vă cu El, înfăptuiți proiectele Sale”, ci pur şi simplu: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău”, pentru că numai creaturile care se iubesc pot să fie în acord.

Este ceea ce vă spun şi eu, deopotrivă, cerându-vă să vă gândiți zilnic să vă acordați cu aceasta Inteligență, să acționați după voința sa, fără să ştiți chiar ce vă cere. Adesea, nu cunoaştem voința Domnului, dar trebuie neapărat să o îndeplinim. Aceasta este adevărata iubire;

când iubim pe cineva, suntem mereu de acord cu el, fără să ştim chiar ceea ce el cere, îi acordăm încredere şi ne folosim toate forțele ca să îl satisfacem.

În tot ceea ce eu vă spun, există nişte aspecte asupra cărora trebuie să vă opriți în fiecare zi, şi altele numai atunci când vă permit împrejurările. Trebuie să notați ceea ce tocmai eu v-am spus în privința utilizării energiilor voastre, fiindcă trebuie să le aveți zilnic prezente în mintea voastră, eu nu voi fi aici tot timpul să vi le reamintesc. Puteți lăsa multe alte aspecte la o parte, dar nu şi pe acesta. În fiecare zi vi se cere să fiți conştienți, să vă dați seama cum vă folosiți energiile în toate împrejurările, cu atât mai mult că puteți face aceasta oriunde. Pe stradă, în metrou, la dentist, la voi în bucătărie, puteți arunca o privire în voi înşivă, întrebându-vă: „Hai să vedem, dacă eu mă angajez în acea activitate, ce voi cheltui în ea?... Oh, la, la, eu voi fi obligat să pierd tot ce am pur şi divin ca să hrănesc nişte porci. Atunci, nu, eu voi renunța, energiile mele nu sunt destinate să învie morții”. Ca Iisus care spunea: „Lăsați morții să-şi îngroape morții lor, iar tu mergi de vesteşte împărăția lui Dumnezeu”.

Vedeți voi, lucrarea căreia trebuie să îi consacrăm toate energiile noastre reprezintă un aspect esențial, eu nu voi insista niciodată îndeajuns asupra ei.

Sevres, 11 aprilie 1966

Cap. 11 - Cum să obţinem chintesenţa

Conferinţă improvizată

Eu aş dori să mă opresc astăzi asupra lucrării pe care o puteţi face cu ajutorul gândului. Eu ştiu bine că foarte mulţi oameni au lăsat la o parte această activitate, ei nu se mai exersează să se concentreze, să mediteze, considerând că este ceva inutil. De ce să folosim un timp ce ar fi mult mai bine întrebuinţat în alte ocupaţii mult mai importante? Oamenii s-au obişnuit să lucreze atât de mult la suprafaţa lucrurilor, încât va fi dificil acum să îi orientăm spre o altă concepţie. Ei nu au habar că în lucrarea cu ajutorul gândului se găsesc nişte posibilităţi nemaipomenite pe care nici o altă activitate nu le va putea aduce vreodată.

Eu vă voi oferi câteva imagini pentru a vă arăta diferenţa dintre munca aşa cum o înţelegem în general şi lucrarea cu ajutorul gândului. Când extragem minereu de fier, de cupru etc, sunt necesare tone şi tone din acest minereu pentru a obţine o anumită cantitate de metal. Restul este zgură, pământ ce trebuie aruncat... De asemenea, pentru a obţine câţiva litri de esenţă de trandafir de Bulgaria trebuie vagoane de petale. Iar un litru din această esenţă de trandafir costă o avere, atât este ea de preţioasă! Ştiţi cât valorează câteva grame de radiu sau de uraniu?... Aşadar, este nevoie mereu de o enormă cantitate de materiale brute pentru a obţine din ele o foarte mică cantitate din ceea ce au ele mai preţios: chintesenţa lor.

Atunci, iată acum ceea ce eu vreau să vă fac să înţelegeţi: că în general, toate lucrările oamenilor constau, într-un fel, în a frământa tone de zgură,

materia cea mai grosieră, în timp ce lucrarea cu ajutorul gândului permite de a-i extrage acesteia chintesenţa. Dacă nu ştiţi să lucraţi cu ajutorul gândului ca să vă concentraţi, să vă controlaţi, să vă dominaţi, să vă orientaţi energiile şi să le îndreptaţi spre regiunile superioare, tot ceea ce puteţi obţine va semăna cu nişte vagoane de mineral ce vă vor copleşi şi din care nu veţi putea face nimic atât timp cât nu aţi învăţat să extrageţi din el chintesenţa.

Iniţiaţii înfăptuiesc atâtea lucrări tocmai pentru a extrage chintesenţa. Această chintesenţă este ceva subtil, imponderabil, care dă un gust şi un sens lucrurilor. Chiar dacă posedaţi toate bogăţiile pământului, dacă nu aveţi această chintesenţă, care este în planul gândului, vă veţi simţi goi, săraci, neliniştiţi, nesatisfăcuţi. Nu cantitatea materiei este cea care dă un sens vieţii, ci acea calitate a ei, chintesenţa ei. Din nefericire, toate activităţile oamenilor constau în a sparge nişte pietre, în acumularea de mineral, simbolic vorbind, fără să reuşească să extragă din ele chintesenţa, fiindcă, pentru a o obţine, este necesară o altă activitate.

Uitaţi-vă la oameni, ei lucrează, ei câştigă bani, dar, orice ar face, ei se plâng mereu că le lipseşte ceva. Ceea ce le lipseşte este tocmai această chintesenţă, acest ceva infinitezimal ce dă un sens vieţii. Ei se avântă numai asupra cantităţii, dar chintesenţa presupune calitatea. Întreaga lume se orientează acum spre cantitate: producţia, consumul, fără să se preocupe de calitate. Cantitatea înseamnă lumea fizică, pietrele, pământul. Calitatea este lumea spirituală, lumea divină.

Numai Şcolile Iniţiatice îi învaţă pe discipoli să caute chintesenţa. O Şcoală Iniţiatică este ca o fabrică de distilare. Ce se distilează aici? Tot ceea ce omul a trăit,

tot ce el a acumulat ca gânduri, sentimente, senzații; toate experiențele pe care le-a făcut, chiar toate prostiile şi toate suferințele sale. Într-o Şcoală Inițiatică, discipolul învață să extragă chintesența existenței sale, adică să învețe nişte lecții, să dobândească o înțelepciune, să înțeleagă cum acționează legile şi de ce el a putut obține nişte succese într-un anumit domeniu, în timp ce, în altul a suferit numai eşecuri.

Un Inițiat este o ființă care a reuşit să obțină chintesența propriei vieți. Este ca o sticluță ce emană un parfum inepuizabil. Când un Inițiat a găsit chintesența vieții sale, a ființei sale, el a găsit tot ce exista mai prețios şi mai pur: chintesența întregii creații, care este Dumnezeu.

Chintesența este tot ce putem găsi perfect în tot ce există. Este un parfum, ceva prețios, ce emană, ce iradiază de o manieră inepuizabilă. Un gram numai din această materie prețioasă, şi multe particule scapă în spațiu fără ca ea însăşi să se poată diminua. Chintesența omului este spiritul său.

Savanții sunt încântați de tot ce descoperă, dar ei nu sunt niciodată încântați de ei înşişi, ce reprezintă o chintesență mai prețioasă decât o bucată de uraniu sau de plutoniu. Trebuie să fim uimiți şi încântați de noi înşine, ştiind că suntem deja de mult timp plutoniu sau radiu, un element inestimabil ce iradiază de miliarde de ani şi va mai iradia încă alte milioane de ani! Lumea exterioară este cea care îi impresionează mereu pe oameni, precum copiii care nu-şi conştientizează lumea interioară şi sunt pregătiți mereu să exploreze terenul din jurul lor.

Dacă omul renunță la meditație, la lucrarea cu ajutorul gândului, numai ele singure îi pot ordona şi orienta viața, el coboară, încet-încet, în Infern, fiindcă

Infernul se află deopotrivă şi în el. Omul conține Infernul şi Cerul, depinde de el să se îndrepte spre unul sau altul. Deseori, dorind să fie independent, liber, pentru că vrea să-şi „trăiască viața”, omul se îndreaptă însă spre Infern, spre dezordine, spre haos. Aşadar, să nu vă lăsați influențați de toți ignoranții care vor să vă îndepărteze de viața spirituală, convingându-vă că veți fi astfel fericiți. Este imposibil! Mai degrabă, ascultați-i pe Inițiații care vă sfătuiesc să vă rugați şi să meditați zilnic. Bineînțeles, trebuie să continuați să lucrați deopotrivă şi în lume, să vă faceți meseria, să câştigați bani, dar să nu respingeți total singurul mijloc ce vă poate îndrepta spre o viață mai plină de sens şi mai bogată. Eu constat că oamenii lucrează fără încetare împotriva propriului interes, pentru că ei au suprimat tot ceea ce le era esențial şi îi putea conduce spre o viață minunată, dându-le stăpânirea de sine, cunoaşterea: lucrarea cu ajutorul gândului. Trebuie să începeți din fragedă tinerețe să lucrați în acest sens, cu răbdare şi tenacitate, fiindcă numai astfel veți obține nişte rezultate importante.

Când se sapă în măruntaiele pământului, se adună mii de tone de pietre şi pământ; este cel mai uşor lucru. Cel mai dificil este să extragem ceea ce ele conțin. Deopotrivă, lucrarea cu ajutorul gândului este dificilă. Majoritatea oamenilor îşi imaginează că meditațiile lor vor da imediat nişte rezultate, şi fiindcă nu observă nişte rezultate imediate, ei renunță la această practică. De ce sunt ei atât de grăbiți? Este nevoie de timp pentru a extrage tot ceea ce este cel mai prețios, trebuie mult timp. Aşadar, înțelegeți-mă bine; plecând din momentul în care ați început această lucrare, nu trebuie să vă mai opriți, ci să consacrați zilnic cel puțin câteva minute pentru meditație... o oră sau chiar două, dacă puteți. În

realitate, ar trebui să îi puteți consacra zile întregi. Câteva minute înseamnă foarte puțin. Ce chintesență putem extrage numai în câteva minute?

Uitați-vă la toate aceste țări sărace, deşertice chiar, în care s-au descoperit nişte bogății subterane fantastice: petrol, gaz natural, aur, diamante... La fel, dacă omul cel mai sărac cel mai nefericit poate înțelege aceste adevăruri şi începe să introducă în viața sa acest proces de selecție, de distilare, el va extrage din eşecurile sale, din nefericirile sale, din prostiile sale, şi chiar din reuşitele sale, o chintesență, adică o înțelepciune: el va descoperi nişte legi, el va înțelege proiectele Divinității şi îşi va găsi calea pentru viitor.

Atunci, dragii mei frați şi surori, credeți-mă, dacă reuşiți să extrageți chintesența vieții voastre, veți putea deveni prețioşi, foarte prețioşi! Ca şi țara cea mai săracă care descoperă într-o bună zi o mină de diamante şi se îmbogățeşte datorită acestor diamante. Chiar şi ființele cele mai părăsite, cele mai disprețuite, pot deveni astfel multimiliardare, cu o anumită înțelepciune, o anumită virtute.

Gândul este cel mai eficient mijloc existent ca să trăim viața divină dar, evident, cu o condiție, cea de a-ți concentra gândul numai asupra unor lucruri frumoase, corecte şi bune. Fiindcă toată lumea gândeşte, dar cum? Vă îndreptați spre o grămadă de gunoaie, începeți să o scormoniți şi din ea iese un miros dezgustător. Aşa gândesc deseori oamenii: ei scormonesc gunoiul înăuntrul lor şi încep să miroasă! Toți gândesc, nu există nici un om care să nu gândească. Chiar când el nu se concentrează, el este mereu pe cale să gândească, numai că el gândeşte prost. Eu nu susțin că ființele trebuie să se străduiască să gândească, nu, ele gândesc deja, deoarece gândul se află înaintea oricărui lucru şi

dirijează orice lucru. Chiar şi leneşii gândesc, dar gândul lor pluteşte ca o frunză în vânt. Alții se gândesc cum să fure, să înşele, să jefuiască, să asasineze. Dar nu aceasta înseamnă, cu adevărat, să gândeşti.

Să gândeşti cu adevărat înseamnă, mai întâi, să ştii asupra a ce să gândeşti şi cum să gândeşti. Când eu mă refer la gând, eu vorbesc despre un instrument de care noi trebuie să ne folosim pentru a ne apropia de lumea divină: o lume de lumină, de siguranță, de pace. Dacă gândul nu ne apropie de lumea divină, el ne va apropia de Infern. În realitate, gândul este la fel de bine legat de ambele. Aşadar, trebuie să vă exersați pentru a-l smulge tuturor puterilor inferioare cărora le este aservit, dându-i o orientare celestă. Dacă nu, veți trăi în Infern, iar acolo, chiar dacă sunteți bine îmbrăcați şi primiți la nişte recepții somptuoase, unde cele mai mari somități vă felicită, în realitate vă aflați încă în Infern. În timp ce, dacă ştiți să vă orientați gândul spre lumea divină, chiar dacă sunteți singuri într-un colț, simțiți o bucurie enormă, cerul şi pământul se găsesc în voi, vă aparțin. Bineînțeles, cei care vă observă ar putea spune: „Cu adevărat, el este nebun, nici nu ştim măcar pentru ce se bucură”. Dar ce vă interesează ce spun ceilalți?...

Omul a fost zămislit în atelierele Domnului pentru a putea vibra în acord cu Cerul sau cu Infernul. Domnul nu l-a limitat. Iar când vin unii oameni care îmi spun: „Dacă Dumnezeu ar exista, ar trebui să îi împiedice pe oameni să comită nişte crime”, eu le răspund că sunt neştiutori, fiindcă măreția lui Dumnezeu constă tocmai că a dat oamenilor chiar libertatea de a deveni nişte răufăcători. Dacă El i-ar fi împiedicat, toți ar fi devenit nişte roboți, nişte automate. Care ar fi măreția lui Dumnezeu dacă noi nu am fi avut nici o libertate? Toți ar fi cântat exact acelaşi cântec şi nu ar mai fi fost

interesant. Iată de ce Dumnezeu a spus: „Ar fi atât de plictisitor dacă oamenii fac toți şi mereu acelaşi lucru. Să îi facem puțin liberi!” Iar acum, El asistă la spectacol...da, un fel de teatru!

Bineînțeles, veți riposta: „Dar vă contraziceți, de mai multe ori ne-ați spus că Domnul nu se uită nici măcar la ceea ce fac oamenii”. Desigur, El nu îi priveşte, pentru că El ştie dinainte de ce sunt ei capabili. Atunci, de ce să îi mai privească? El ştie atât de mult ce poate ieşi din ei, încât El nici măcar nu se mai miră. Nu putem niciodată să îl uimim. El ştie dinainte ce se poate întâmpla, de aceea El şi-a făcut bagajul şi s-a urcat foarte sus, iar acolo El se ocupă de alte probleme, lăsându-i pe oameni liberi să-şi spargă capul.

Bine, să lăsam deocamdată această problemă la o parte, pentru că ea este prea complicată. Eu doream să vă fac să înțelegeți îndeosebi importanța acestui obicei, de a nu lăsa niciodată să treacă nici măcar o singură zi fără să vă concentrați asupra unor subiecte înalte, deoarece în acel moment sunteți pe cale să declanşați nişte forțe de un nivel superior, vă aflați în comunicare cu regiunile cele mai pure de la care atrageți un ajutor, o susținere. Veți spune: „Dar avantajele sunt atât de mari?” Ele sunt imense. Mai întâi, sănătatea voastră se ameliorează, fiindcă nu mai pierdeți atâtea energii în nişte dispute exterioare şi interioare; apoi, vă curățați de elementele impure şi vă îmbogățiți cu nişte elemente noi, mai spirituale. În sfârşit, sunteți din ce în ce mai cunoscuți de entitățile care locuiesc în planurile superioare, pentru că sunteți pe cale să proiectați nişte fascicule luminoase de o asemenea anvergură, încât aceste entități vor începe să zărească, printre tenebrele pământului, această ființă care face nişte semne, iar ele sunt obligate să se intereseze de ea.

Da, dragii mei fraţi şi surori, obişnuiţi-vă cu această practică a meditaţiei, este un lucru foarte important. Bineînţeles, eu nu vă sfătuiesc să trăiţi ca yoghinii care meditează întreaga zi; dar nu este nici recomandat să tăiaţi toate legăturile cu Cerul pentru a câştiga doar bani, sau să faceţi unele afaceri. Vedeţi, sfaturile pe care vi le dau sunt cele mai bune. Puteţi câştiga bani, nişte cunoştinţe şi tot ce vă doriţi, dar consacraţi şi un timp pentru obţinerea chintesenţei. Admiţând că posedaţi întreaga lume, dacă nu aveţi această chintesenţă, veţi spune: „Ce pot să fac cu toate acestea? Eu mă simt zdrobit!” şi veţi fi nefericiţi. Dacă nu aveţi chintesenţa, nu vă va folosi la nimic să posedaţi întreaga lume.

Amintiţi-vă că această chintesenţă se obţine numai cu ajutorul gândului. De exemplu, când aveţi nişte greutăţi, nişte necazuri, când aţi pierdut ceea ce aţi avut, vă rămâne gândul: lucraţi cu gândul, îl concentraţi, îl îndreptaţi spre Cer pentru a intra în contact cu entităţile superioare, şi vor exista mereu nişte ameliorări. Cu ajutorul rugăciunii, al meditaţiei, putem regăsi ceea ce am pierdut. Unele fiinţe erau atât de nefericite încât au dorit să dispară, să se sinucidă, dar ele au intrat în contact prin gând în legătură cu acele lumi extraordinare, ca şi cum nu ar fi pierdut nimic, ca şi cum nu li s-ar fi făcut vreun rău...şi s-au simţit din nou bogate şi fericite. Aceasta este chintesenţa.

Ar mai fi multe lucruri de spus despre chintesenţă... Chintesenţa nu este nimic altceva decât a cincea esenţă: în limba latină „quinta esentia”. Veţi întreba: „Care sunt celelalte patru?” Există o esenţă a pământului, o esenţă a apei, o esenţă a aerului, o esenţă a focului. Iar esenţa acestor patru esenţe este chintesenţa, a cincea esenţă care este extrasă din celelalte patru, chintesenţa eterică. Da, pentru că eterul se află deasupra focului şi chiar a

luminii. Focul aparţine încă domeniului fizic, material, putem să îl vedem, să îl atingem, să îl măsurăm, iar lumina, deopotrivă. Lumina atinge domeniul eteric, dar ea este încă materială. În realitate, eterul aparţine şi planului fizic, este partea sa cea mai subtilă, chintesenţa celor patru elemente fizice. Nu s-a descoperit încă întreaga bogăţie a planului fizic, partea sa subtilă, eterică. Dar planul eteric nu este încă planul spiritual.

Cristalele, pietrele preţioase sunt făcute din chintesenţa pământului. Toate elementele cele mai pure şi mai luminoase ale pământului au dat pietrele preţioase. Florile, cele mai frumoase flori sunt chintesenţa apei. Păsările sunt chintesenţa aerului. În sfârşit, chintesenţa focului este reprezentată de Iniţiaţi, care sunt pe pământ reprezentanţii Divinităţii. Sunteţi miraţi... niciodată nu aţi fi bănuit un asemenea lucru, nu-i aşa? De altfel, nu este spus nicăieri. Iar chintesenţa eterului, adică chintesenţa acestor chintesenţe, este lumea angelică până la Dumnezeu: acea scară, de-a lungul căreia Iacob a văzut în vis nişte fiinţe luminoase care urcau şi coborau.

Veţi spune: „Dar animalele cu patru picioare care merg pe pământ?” Ele nu sunt încă de o esenţă la fel de perfectă ca păsările. Plantele şi vegetaţiile grosiere sunt deopotrivă nişte grade imperfecte ale esenţei apei. Cât despre pietrele preţioase care nu sunt încă de o puritate perfectă, ele nu au ajuns la chintesenţa pământului, ele se află numai pe acest drum.

De ce florile sunt copiii îngerilor? De ce gnomii lucrează asupra pietrelor preţioase? Este o întreagă ştiinţă... În Cărţile Sfinte se spune că omul trebuie să devină o piatră preţioasă pe coroana Creatorului. Da, este un simbol. Piatra preţioasă este legată de pământ şi se hrăneşte cu pământ. Florile nu pot trăi fără apă,

păsările trăiesc în aer, iar oamenii mor dacă nu sunt în contact cu focul. Focul este hrana Inițiaților. Când Zarathustra l-a întrebat pe zeul Ahura-Mazda cum trăia primul om, Ahura-Mazda i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumină”.

Gândiți-vă mai bine şi veți înțelege multe lucruri.

Sevres, 23 ianuarie 1966

Cap. 12 - Morala izvorului

Conferință improvizată

O idee nouă aduce mereu unele dificultăți, acest lucru este atât de cunoscut! Avem o idee bună, dar această idee ne tulbură vechile obiceiuri, şi apare revoluția în organe, în celule. Oamenii sunt atât de mirați uneori, văzând toate tulburările produse în ei de o nouă idee, încât renunță la ea. Ei îşi spun: „Era mult mai bine înainte, eram mai liniştiți, iar acum, ce harababură!”

De exemplu, aveți unele idei noi privind nutriția: înainte mâncați came, iar acum vreți să deveniți vegetarieni. Ce o să vă aştepte! Totul va fi tulburat în voi, dacă nu în voi, în familie, în anturaj; nimeni nu va înțelege hotărârea voastră şi sunteți criticați, sunteți hărțuiți, se face totul să fiți obligați să reveniți la... „carnivorism”.

Eu vă pot da atâtea exemple! Atunci când deplasați brusc o foaie de hârtie, agitați tot praful; iar când începeți să săpați pământul pentru a planta sau a construi, câte frământări! Insectele, viermii, şoarecii, cârtițele, şi chiar ciupercile, bacteriile...totul este tulburat. Este ceva normal, este natural, trebuie acceptat.

Cei care nu au acceptat niciodată ideile noi, pentru că le este frică de schimbări şi de perturbările pe care ele le pot produce în ei, nu vor ajunge la nimic. Mai ales, ceea ce ei nu ştiu, este că, mai târziu, dificultățile lor vor fi mai mari şi mai grele. Care vor fi aceste dificultăți? Oh, de toate felurile. Să presupunem că lumea invizibilă a decis să trimită pe pământ noi curenți, noi influențe

pentru a transforma omenirea: cei care se opun se vor găsi în nişte împrejurări foarte defavorabile. Este ceea ce s-a întâmplat deja în trecut. De fiecare dată când, în cursul evoluției lor, creaturile nu au vrut să accepte noile condiții pe care viața le aducea în mod periodic, ele rămâneau foarte mult în urmă.

Eu v-am spus deja, în alte conferințe, cum o parte a animalelor târâtoare a reuşit să zboare în atmosferă, devenind păsări, în timp ce altele au rămas reptile. Deopotrivă, omul a trebuit să depună mari eforturi în trecut pentru a deveni ceea ce este acum, iar toate creaturile care nu au făcut aceleaşi eforturi au rămas la un stadiu inferior al evoluției. Atunci, cei care judecă, cei care vor să evolueze, îşi spun: „Ah, Cerul ne oferă condiții mai bune pentru a primi nişte virtuți şi calități noi, de ce să stagnăm, de ce să rămânem în vizuinele noastre?” Şi ei se pregătesc pentru un viitor măreț.

Dacă studiați istoria speciei umane, desigur, nu în nişte cărți în care istoria nu trece mai departe de câteva mii de ani, ci în bibliotecile naturii, veți vedea că, de mai multe ori în trecut, s-au produs unele separări, unele divizări, între cei care avansau şi cei care nu avansau. Această sciziune era obligatorie, dacă nu, evoluția nu s-ar fi putut face, fiindcă cei întârziați îngrădeau mersul celor deschizători de drumuri. Cei care nu avansează sunt retraşi, operați, respinşi, este o lege. De aceea Iisus, care cunoştea această lege, a spus: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toți sfinții îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărți pe unii de alți, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga”.

Veți spune: „Dar, ce cruzime la Domnul, El nu are nici milă, nici generozitate?” în realitate, Domnul vroia

cu adevărat să fie ceva diferit, ca toți să fie la dreapta sa, adică în fericire, în împlinire. Da, dar El a creat-o pe Mama Natură, iar Mama Natură nu cunoaşte mila, ea este dreaptă, implacabilă, ea spune: „Eu nu pot să fac nimic cu aceste materiale întunecate şi strâmbe. Haideți, aruncați-le!, să fie retrimise la uzină ca să fie retopite!” Iar după selecție, ea face din ceea ce rămâne nişte creații formidabile: nişte statui, nişte coroane, nişte stele, nişte lumi întregi. Ea nu poartă în sine nici o răutate.

Ce face bijutierul? Înarmat cu o lupă şi alte instrumente, el examinează pietrele prețioase şi spune:

„Acest diamant este perfect...Acesta are câteva mici pete mici, nu este de o primă calitate” şi el îl pune la o parte. Da, el face o selecție, şi este acelaşi lucru pentru rubine, smaralde, topaze, safire: o triere, o selecție. Oamenii fac nişte selecții peste tot, în toate domeniile, atunci de ce natura nu ar proceda la fel cu oamenii?

Să mergem mai departe şi să luăm o imagine foarte simplă, chiar prozaică. Exista unele restaurante unde găsim tot ce este mai proaspăt, mai scump, mai rar, şi acolo mănâncă cei bogați, miliardarii. Mai jos de aceste mari restaurante există alte restaurante care vor lua ceea ce rămâne, pentru a pregăti nişte meniuri de mâna a doua, şi, bineînțeles, alte persoane, cu mult mai puțin privilegiate, sunt cele care se hrănesc cu aceste resturi. Referitor la acest subiect, amintiți-vă, de asemenea, ceea ce eu v-am spus cu privire la apă. Câte mai putem învăța numai studiind apa! întreaga morală se găseşte aici, dar adevărata morală, nu cea pe care oamenii au inventat-o şi care se schimbă după țări, după epoci. Uitați-vă numai la îmbrăcăminte. Acum cincizeci sau şasezeci de ani, oamenii şi femeile purtau nişte costume de baie neverosimile, ar fi fost imoral să nu-ți ascunzi întreg corpul. Acum, iată ce schimbare, şi nimeni nu

este şocat. Toate acestea nu sunt valabile numai pentru haine, există atâtea alte domenii.

Eu v-am spus aceasta, există o morală neschimbătoare: aceasta este morala naturii. Apa ne poate arăta un aspect al acestei morale. Veți spune: „Cum aşa? Apa nu se ocupă de această problemă, teologii sunt cei care se ocupă de ea”. Da, teologii s-au ocupat de anumite probleme... de exemplu, câți diavoli pot trece printr-un vârf de ac. Ei se gândeau zile întregi şi luni, ei săpau...şi la alte chestiuni mult mai respingătoare. Apa ne arată însă adevărata morală.

Luați exemplul izvorului care țâşneşte din vârful muntelui. Când beți din această apă, considerați că ea are un gust plăcut şi simțiți că ea vă comunică un element ce vă întăreşte, vă face mai lucizi, mai fericiți. Da, pentru că această apă nu este poluată, ea este pură, limpede, cristalină... Totuşi, apa coboară din munți şi imaginați-vă că o urmați: ea devine un torent, apoi un râu, şi vedeți cum oamenii care locuiesc pe malurile lui vin să-şi spele în el rufele, să-şi adape în el turmele şi să arunce tot felul de murdării. În acel moment, apa este atât de murdară încât, dacă vreți să beți din ea, riscați să vă otrăviți.

Veți spune: „Noi ştim toate acestea, dar nu înțelegem unde este morala?” Aceasta este morala: dacă vreți să fiți sănătoşi, puternici şi fericiți, trebuie să căutați viața la izvor. Râul reprezintă o întreagă ierarhie de la izvor la mare.. Noi înşine putem fi această ierarhie, de la vârf, Eul nostru Divin, corpurile cele mai subtile, până la planurile astral, eteric, fizic. Pentru a ne putea alimenta cu viața pură, noi trebuie să căutăm foarte sus apa, pe munți, în sens simbolic. Cel care s-a obişnuit să bea orice apă se îmbolnăveşte, mai întâi în planul psihic, apoi în planul fizic. Toate necazurile sunt posibile numai

pentru că oamenii s-au obişnuit să bea apă poluată. Deopotrivă, această apă poate fi un învățământ, o filosofie, o activitate, o modalitate de a acționa. Este aceeaşi idee, pe care tocmai v-am prezentat-o cu imaginea celor două categorii de restaurante. Pentru a avea o hrană curată, bogată, substanțială, trebuie să frecventați cele mai bune restaurante - simbolic vorbind.

Această ierarhie poate reprezenta şi o ierarhie de ființe, cu Inițiații la vârf, iar în partea de jos a ierarhiei, mulțimea neştiutorilor şi a oamenilor obişnuiți. Prin meditație, prin contemplare, prin identificare, Inițiații urcă spre izvoare pentru a-şi potoli setea cu apă limpede, vie, proaspătă, această puritate reflectându-se asupra sănătății lor, a inteligenței lor, a frumuseții lor... În timp ce, cei mai mulți oameni care nu se străduiesc, rămân în lumea de jos să bea apa poluată în care toți ceilalți şi-au proiectat gândurile şi dorințele lor inferioare. Atunci, cum vreți să se simtă?

Inițiații sunt bogați, ei au aur fiindcă au lucrat să obțină acest aur, având posibilitatea să fie primiți în cele mai bune restaurante în înalt, restaurantele divine, unde li se dă cea mai buna hrană. Iar ceilalți, care nu lucrează să câştige acest aur, trebuie să se mulțumească cu alte restaurante, şi uneori chiar cu restaurantele Infernului. Trebuie să ştim că în natură există o ierarhie, iar pentru a obține un anumit lucru trebuie să cunoaştem la ce nivel se situează şi modalitatea de a ajunge la el. De aceea Inițiații le oferă discipolilor lor nişte metode ce le vor permite acestora să-şi caute hrana pe culmi.

Hristos spunea: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața". Pentru a înțelege aceste cuvinte, trebuie pur şi simplu să înțelegem imaginea râului, cu izvorul şi apa care curge. Iisus dorea să spună: „Eu sunt izvorul râului, adică

adevărul de unde decurge totul... Eu sunt drumul râului şi eu sunt viaţa, adică apa, fiindcă apa este viaţa". Aşadar, iată sensul: eu sunt izvorul de apă pură ce coboară din înălţimile montane, adevărul; iar acestei ape care este viaţa, îi trebuie un drum; acest drum este înţelepciunea, deoarece numai înţelepciunea poate indica vieţii, iubirii, drumul pentru a urca până la adevăr. Astfel, spunând: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa", este exact ca şi cum Hristos ar fi spus: „Eu sunt iubirea, înţelepciunea şi adevărul". Oh, cât este de clar, Dumnezeul meu, cât este de clar şi adevărat! Eu am o cheie pentru a deschide toate aceste fraze care sunt încă misterioase.

De asemenea, putem interpreta într-o manieră puţin diferită această frază în legătură cu Sfânta Treime. Tatăl este izvorul, adevărul; Fiul, Hristos, este calea, înţelepciunea; iar Sfântul Duh este apa, iubirea. Cum cele trei persoane ale Trinităţii nu sunt decât una, Hristos, Fiul se poate exprima, de asemenea, în numele Tatălui şi al Sfântului Duh. Întreaga morală spirituală este conţinută în această imagine a râului ce coboară din vârful muntelui.

Acum, dacă cineva întreabă: „De ce să ne străduim să primim nişte idei noi? De ce să studiem? De ce să ne rugăm? Este atât de plictisitor! - Pur si simplu, prietene, ca să fii sănătos, să ai un creier limpede, să te simţi hrănit, potolindu-ţi setea, fericit. Dacă tu nu te rogi, dacă nu meditezi, dacă nu trăieşti viaţa spirituală, vei rămâne mereu prea jos şi vei fi obligat să mănânci şi să bei o hrană nocivă ce te va otrăvi". Iată ceea ce au înţeles Iniţiaţii, iar ei sunt cei care ne-au adus această morală, morala apei, morala izvorului.

Eu ştiu bine că nu aţi fost niciodată instruiri astfel, de altfel, nici eu; aşadar, eu cunosc foarte bine situaţia.

Doar ceva mai târziu eu am avut revelația că există o morală veşnică, imuabilă, care este însăşi morala naturii. Atunci, fie că voi credeți sau nu, nu puteți schimba nimic din aceste legi. Trebuie să acceptați, trebuie să vă supuneți şi să vă spuneți, o dată pentru totdeauna: „Iată, eu voi urca, eu voi face o excursie". Desigur, veți transpira, vă veți dezbrăca, veți asuda, veți scoate nişte strigăte, veți geme, veți tuşi sau nu mai ştiu ce, vă veți lăsa la pământ, veți striga după ajutor, dar trebuie mereu să încercați să faceți aceste excursii pentru a merge spre înaltele culmi, ca să beți apă proaspătă.

Veți spune: „Ah, noi am înțeles, am înțeles". Veți invada magazinele de sport, iar vânzătoarele vor spune: „Oare ce se întâmplă, totul este devalizat, totul pleacă spre escalade, toate ghetele, toți pantofii, toți pantalonii, toți sacii, toți pioleții, toate corzile, totul dispare!" Mergeți să escaladați munții, dacă vreți, dar nu este exact ceea ce eu vă sfătuiesc. Este minunat dacă o faceți, şi eu o fac, deopotrivă, dar faceți aceste escalade îndeosebi în mod simbolic. Înălțimile montane se află înăuntrul nostru, şi noi trebuie mereu să ne cățărăm, să urcăm ca să respirăm aerul pur al acestor munți spirituali şi să ne hrănim cu alimentele acestor înălțimi.

Dragii mei, să ştiți că soarele este cel mai bun restaurant. De aceea noi mergem acolo în fiecare dimineață. Da, dar pentru a primi hrană trebuie să ai aur; nu aur în buzunare, acesta nu serveşte la nimic, ci aur în creier. Iar când patronul restaurantului, spiritul solar vede că posedați acest aur, el vă trimite imediat cele mai gustoase feluri de mâncare. Altfel, veți rămâne în restaurant ca să căscați, să vă scărpinări, suspinând: „Nu mi se dă nimic, nu merită osteneala să revin în acest restaurant". Veți aştepta să fiți serviți, dar alții vor

fi vor serviți, nu voi. Vouă vi se va spune să reveniți când veți avea aur.

Este scris undeva în Biblie că, pentru a avea bani, trebuie să aduni aur, dar nu s-a înțeles sensul acestui precept. A aduna aur, înseamnă că trebuie să acumulăm aur spiritual, adică culoarea galben-auriu, pe care toți adevărații Inițiați o posedă în aura lor. A avea aur înseamnă să înțelegem înțelepciunea divină, să o apreciem, să o iubim, să o căutăm, să o respectăm. Când soarele vede că posedați acest aur, el se ocupă în mod special de voi. Iar ceilalți? Ei bine, ceilalți sunt desigur prin jur, primesc puțină căldură, puțină lumină, doar atât.

Trebuie să acceptăm noile idei, ideile spirituale, divine. Suntem neînțeleşi, criticați, prost tratați, dar nu este un motiv pentru să ne oprim să căutăm apa şi hrana pe înălțimi. Fraternitatea Albă Universală şi-a trimis mereu nişte mesageri pe pământ pentru a-i invita pe oameni să atingă nişte etape faze noi, şi a existat mereu o diviziune: unii care avansau şi alții care se opreau. O vreme, ei continuau să trăiască împreună, deoarece Inițiații acceptau să fie zdrobiți, îngrădiți; trebuie să avem răbdare când vrem să ajutăm creaturile. Natura a pus, totuşi, nişte limite: toți cei care nu sunt capabili să urmeze ființele desemnate să îi orienteze, să îi ghideze, sunt lăsați la o parte, sunt respinşi. Este o selecție făcută de natură.

De asemenea, şi Iisus a vorbit despre această selecție: „Zic vouă: în noaptea aceea vor fi doi într-un pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat. Două vor măcina împreună; una va fi luată şi alta va fi lăsată. Doi vor fi în ogor; unul se va lua şi altul se va lăsa”. Însuşi Iisus o spune! Ar fi de neînțeles, dacă el nu cunoştea acele legi. Altminteri, am putea spune că totul este

arbitrar. De ce unul trebuie să fie luat şi celălalt lăsat? Chiar şi într-o familie, problema se pune altfel. Nu putem obţine nimic prin nişte favoruri: pentru că acesta este fratele meu, pentru că aceea este mama mea, pentru că acela este tatăl meu etc...Nu, pentru ca o fiinţă să fie „luată”, trebuie ca ea să aibă credinţă, încredere şi iubire. Iisus ne dă numai o imagine, dar puteţi întâlni această lege peste tot în existenţă. Observaţi că peste tot există o selecţie. Natura este cea care se pronunţă, şi când ea vede că o fiinţă se comportă fără bunătate, fără inteligenţă, fără respect, ea o lipseşte de anumite avantaje, de anumite binecuvântări. „Dar dacă există intervenţia fiinţelor superioare?” Nu, când aparatele de selecţie se pronunţă, nimeni nu mai poate interveni.

Desigur, există şi unele cazuri excepţionale, precum cel al tâlharului care a fost crucificat cu Iisus. El se opunea batjocoririlor celuilalt tâlhar care îi spunea lui Iisus: „Nu eşti tu Hristos? Salvează-te, şi salvează-ne şi pe noi”. El îşi recunoştea faptele şi inocenţa lui Iisus, căruia i-a cerut: „Aminteşte-ţi de mine, când vei fi în împărăţia ta”. Iar Iisus i-a răspuns: „Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în rai”. Acesta este însă un caz cu adevărat excepţional. Este nevoie de un Maestru la fel de mare ca Iisus ca să poată pleda astfel pentru un om.

Reţineţi, astăzi, că această imagine a apei care coboară din înălţimi vă poate conduce spre înţelegerea adevăratei morale. Da, dar, în mod evident, trebuie să ştii să citeşti în marea carte a naturii pentru a descoperi acolo afinităţile şi corespondenţele dintre lucruri. Aşadar, în apa care coboară din înălţimi eu văd întreaga morală şi nu sunt singurul care o poate vedea acolo.

Dacă ar trebui să vă interpretez acum întreg ciclul apei în natură: evaporarea, formarea norilor, căderile de

zăpadă şi ploaie, eu aş putea să vă arăt toate legile reîncarnării. Da, toate legile reîncarnării se află acolo, înscrise în ocean, în nori, în ploaie, în zăpadă: apa care urcă şi coboară... Numai Inițiații au descoperit că, în spatele acestor fenomene naturale, se găseşte ascuns un întreg învățământ. De aceea, eu mă străduiesc de ani de zile să vă învăț să descifrați această mare carte a naturii care se găseşte în fața voastră. De ani de zile eu fac numai aşa ceva. Dar voi vă încăpățânați să nu vedeți nimic. Natura îmi dă toate învățăturile, toate explicațiile, de ce nu ar face-o şi cu voi? Ar putea fi la fel şi pentru voi, dar, ca şi mine, să îi acordați încredere ca singurei cărți care nu vă va înşela niciodată. Toate celelalte cărți în care aveți încredere, Dumnezeu ştie numai în ce proporție sunt ele adevărate!...

Sevres, 5 ianuarie 1964

Cap. 13 - De ce să căutăm nişte modele în înalt

Conferință improvizată

Omul nu poate ameliora nimic pe pământ dacă el nu a ştiut, mai întâi, să se înalțe cu ajutorul gândului pentru a contempla alte imagini, alte existențe care îl depăşesc şi îi pot servi ca modele sau ghizi.

Iisus spunea: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ”. Pentru a exprima o asemenea dorință, înseamnă că el a putut contempla cerul, că a putut compara cerul şi pământul, şi să vadă...că nu există nici o comparație! în înalt, în cer, totul este de o asemenea perfecțiune, de o asemenea splendoare, încât, atunci când vedem diferența cu pământul, nu ne putem dori decât ceea ce Iisus şi-a dorit în rugăciunea sa. Dar, pentru a realiza cerul pe pământ, aceasta subînțelege, în mod obligatoriu, ca omul să poată evada din realitățile terestre atât de mediocre, teme, dezordonate, pentru a contempla regiunile celeste, apoi să revină să îndrepte lucrurile, să le organizeze după modelele pe care le-a contemplat. Tocmai aceasta este lucrarea Inițiaților: în meditațiile lor, în contemplările lor, ei reuşesc să sesizeze, să capteze această perfecțiune care se află în înalt, iar apoi ei se străduiesc să o reproducă aici, pe pământ.

Exceptând cazul Şcolilor Inițiatice, oamenii, care nu cunosc această metodă, nu sunt obişnuiți să părăsească pământul, ei nu ştiu să se înalțe pentru a contempla o lume superioară, de aceea ei au ajuns să facă din pământ un loc îngrozitor. Numai natura este cu adevărat frumoasă, cu lacurile ei, cu munții ei, cu florile sale, în timp ce, ceea ce oamenii au instalat în interior este,

adesea, atât de urât! Dar, datorită tuturor ființelor care coboară pe pământ pentru a aduce nişte noțiuni noi, mai apropiate de cer, lucrarea de ameliorare a omenirii continuă de secole, în ciuda obstacolelor. Meditația, contemplarea au ca scop să permită omului să atingă un nivel de conştiință superior care va influența apoi gusturile sale, judecățile sale, atitudinile sale. Numai că, trebuie să ştim cum să medităm, cum să contemplăm, şi asupra căror subiecte. Mulți oameni meditează, dar asupra subiectelor celor mai prozaice: cum să-şi aranjeze afacerile, cum să câştige bani, cum să îmbrățişeze o anumită femeie...„Ce faci tu? - Eu meditez". La ce meditează el, numai Dumnezeu însuşi poate şti...! Şi pisica meditează, ea meditează cum să prindă şoareci. Există meditații şi meditații...Din moment ce, cu toate meditațiile lor, oamenii continuă să se cufunde în aceleaşi slăbiciuni, în aceleaşi vicii, în aceleaşi grosolănii, înseamnă că ei nu cunosc, încă, secretul adevăratei meditații.

Adevărata meditație înseamnă, în primul rând, să vă înălțați până la o lume care vă depăşeşte, încântându-vă în fața ei şi reflectând apoi acea stare de încântare. Dacă, după o meditație rămâneți reci, închişi, lipsiți de inspirație, este ceva ratat. O meditație trebuie să vă schimbe cel puțin privirea, surâsul, gesturile, mersul, adăugând ceva nou, mai subtil...cel puțin o particulă ce vibrează în armonie cu lumea divină. Iată criteriile pentru a şti dacă ați meditat bine sau nu.

Meditația reprezintă, în primul rând, o alegere cu ajutorul intelectului a unui subiect elevat asupra căruia vă concentrați. După un timp, puteți renunța la acea concentrare pentru a contempla numai frumusețea ce ați reuşit să o atingeți, lăsându-vă impregnat de ea. În sfârşit, dacă puteți, vă identificați cu acea frumusețe.

Aşadar, prima etapă constă în concentrare şi meditație; apoi vine contemplarea: v-ați oprit asupra unei imagini perfecte, vă alimentați din acea imagine, vă bucurați de ea, sunteți fericiți. În sfârşit, vă identificați cu ea, şi vine împlinirea. Iată nişte metode folositoare, minunate, când le cunoaşteți puteți obține mari rezultate. Altminteri, întreaga voastră viață se va scurge inutil; vă închipuiți că ați realizat deja ceva, în timp ce, în realitate, nu ați făcut nimic.

Marile genii ale trecutului au lucrat după aceste metode: pictorii, sculptorii, filosofii, poeții…De aceea, ei au dat nişte capodopere omenirii. Din nefericire, artiştii au uitat acum aceste practici atât de salvatoare, ei rămân în proză, prea aproape de zgomot, prea aproape de urâțenie, şi acolo ei creează. De aceea creațiile lor nu vă pot duce spre acea lume de frumusețe şi perfecțiune. În timp ce, contemplând capodoperele trecutului, vă legați deja de existențele care vă depăşesc, începeți să simțiți şi să trăiți ce au trăit creatorii lor; şi sunteți aproape obligați să parcurgeți după ei, chiar fără să vreți, drumul ce l-au străbătut: ei vă antrenează în regiunile pe care le-au gustat şi contemplat.

Iată utilitatea artei, latura educativă a artei, nu arta contemporană care, deseori, în loc să reflecteze regiunile sublime ale supraconştiinței, reflectează regiunile infernale ale subconştientului. Artiştii care creează aceste opere antrenează omenirea spre pierire. La fel se întâmplă cu gânditorii şi scriitorii care nu au meditat niciodată, şi nici nu au trăit nişte extaze, care nu s-au înălțat niciodată până la regiunile celeste pentru a contempla structura universului: ei scriu nişte cărți ce îi distrug complet pe cei care le citesc, inspirându-le îndoiala, revolta, gustul dezordinii şi al anarhiei. Multe opere actuale sunt produse de nişte scriitori care nu s-

au străduit niciodată să se înalțe până la regiunile superioare ale spiritului. Veți spune: „Dar cum să o ştim?” Prin stările ce le provoacă în voi. Dacă un scriitor nu reuşeşte să trezească natura superioară în voi, este dovada că el nu a vizitat niciodată cerul. Atunci când omul se înalță spre regiunile superioare, el primeşte din aceste regiuni nişte particule care continuă să lucreze, să vibreze prin el. Ele vibrează astfel încât pot produce nişte transformări în întreaga lume. Acesta este idealul unui adevărat artist, idealul unui Inițiat.

Pe scurt, Inițiații, misticii şi artiştii se aseamănă prin faptul că ei acționează în mod favorabil asupra omenirii; artiştii, prin capodoperele lor, misticii, prin emoțiile lor spirituale, prin virtuțile lor, iar Inițiații, Marii Maeştri (pe care eu îi situez şi mai sus fiindcă ei ating cerul aproape în mod direct), prin puterea lor de a propaga lumina. Artiştii lucrează să prezinte nişte forme ce se apropie cât mai mult posibil de frumusețea ideală; misticii, credincioşii lucrează la ameliorarea domeniului psihic, moral, adică al conținutului; iar Inițiații, Marii Maeştri lucrează în domeniul sensului, adică al ideilor, al principiilor. Aceste trei categorii de creatori se apropie în dorința lor de a ameliora, a perfecționa fără încetare omenirea. Numai că o fac într-o manieră diferită, în funcție de înzestrările şi capacitățile lor, unii în formă, alții în conținut, iar ultimii în sens. Artiştii, misticii, Inițiații, fiecare categorie are nişte capacități şi mijloace de expresie diferite, o misiune diferită. Este vorba despre aceeaşi realitate, aceeaşi chintesență, doar exprimarea fiind diferită.

Aceste trei categorii corespund celor trei principii esențiale din care este constituit omul: spiritul, sufletul şi corpul; intelectul, inima, voința; gândul, sentimentul, acțiunea. În realitate, cele trei sunt necesare, dar cu

prioritate inteligența, înțelegerea; apoi morala, sensul mistic, o inimă imensă şi sensibilă; în sfârşit, acțiunea, lucrarea pentru ameliorarea întregii lumi. Omul complet este cel capabil să îmbrățişeze aceste trei lumi: filosofie, religia (care cuprinde şi morala) şi arta.

Întâia dorință a unui adevărat Inițiat este să împlinească rugăciunea lui Iisus: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ”. Nici chiar preoții nu au descifrat sensul acestei fraze. Ea conține întreaga filosofie inițiatică, întregul program al discipolului, al adevăratului creştin. Nu este vorba să ne mulțumim să pronunțăm formula, cerându-i Domnului să trimită pe alții să o realizeze, nu, noi trebuie să o împlinim, noi trebuie să ne angajăm la lucru pentru a face ca pământul să fie precum cerul, şi nu alții.

Aşadar, trebuie să ştiți: dacă nu acordați destul timp, strădanie şi iubire pentru a ajunge foarte sus să contemplați şi să sesizați realitățile celeste, nu veți reuşi niciodată să realizați cerul, sub orice formă ar exista el. Pentru că lucrurile nu se fac oricum. Este imposibil să exprimi frumusețea fără să ai vreun contact cu ea. Totuşi, mulți artişti îşi închipuie că, trăind o viață prostească şi dezordonată, vor crea nişte opere sublime. Nu, ei vor crea nişte chiorăituri, nişte sperietori ce vor exprima exact gradul de evoluție la care au ajuns.

Omul este ceea ce este şi el nu poate da ceea ce nu are. De altfel, voi spuneți în Franța că fata cea mai frumoasă din lume oferă numai ce are. Pentru a da, trebuie să ai, iar ca să creezi trebuie, cu atât mai mult, să porți în sine elementele acestei creații; dacă cineva vă arată o operă monstruoasă, înseamnă că poartă nişte monştri în el, nu trebuie căutat mai departe. Nu putem produce nimic divin dacă nu suntem locuiți de Cer, iar pentru a da mai mult decât suntem, trebuie să ieşim din

noi înşine, să ne depăşim, să pătrundem în regiunile superioare, să captăm de acolo elementele pe care le vom putea apoi distribui. Iată secretul artei divine.

Trebuie mereu să ne depăşim pentru a putea oferi oamenilor ceva mai bun. Dacă eu nu aş fi avut această ambiție, nu v-aş fi adus nici eu ceva mai mult ca filosofia obişnuită. Dacă eu vă prezint zilnic nişte adevăruri necunoscute, pe care nici o persoană nu le-a întâlnit, nici nu le-a trăit, este pentru că eu am avut mereu ambiția de a crea ceva nou şi superior celor existente. Oamenii aşteaptă mereu ceva nou, mai bun, mai frumos, iar acest „mai bun" îl vor căuta la teatru, la cinema, la concert, la music-hall, în expoziții, în muzee... Ei au toți instinctul ascuns în ființa lor de a găsi ceva mai bun, dar nu ştiu, sărmanii, că în loc să caute acest „mai bun" la concert, la teatru, în biblioteci sau în baruri, ei ar trebui, prin meditație şi contemplare, să se înalțe către înălțimile sufletului şi ale spiritului.

Inteligența Cosmică a pus în noi un instinct ce ne îndeamnă mereu să mergem mai departe, ca să existe o evoluție, un progres în specia umană. Uitați-vă la plante şi la animale: după mai multe mii de ani, ele sunt la fel, ele evoluează foarte lent, în timp ce oamenii au posibilitatea să înainteze foarte repede. Dar dacă ei nu au nişte Inițiați şi Maeştri să îi orienteze şi instruiască, ei sunt atât de mult atraşi de latura exterioară, obiectivă, superficială a existenței, încât îi devin nişte sclavi, nişte victime. Ei caută mereu cele mai mari bucurii, cele mai mari satisfacții la periferie, în jurul lor, în nişte creații umane. Ah, nu, pentru a găsi ceea ce ei caută, trebuie să caute în înălțimi - sau în profunzime, ceea ce este în realitate acelaşi lucru exprimat într-un fel diferit; pentru că tot ce au reuşit să creeze oamenii nu este decât o reflectare îndepărtată a lumii divine.

Chiar cei mai mari artişti sunt limitați în modalitățile de exprimare, ei nu au posibilitatea să transcrie cu exactitate tot ce văd, ascultă sau simt în momentele lor de inspirație. Chiar Beethoven, Mozart, Leonardo da Vinci, Michelangelo sau Rembrandt nu au reuşit să transcrie tot ce vedeau sau ascultau. Aşadar, să nu vă închipuiți că vizitarea unor expoziții sau muzee constituie cel mai bun mijloc de a evolua. Evident, este bine, este folositor, şi eu am vizitat muzee, expoziții, temple, biserici în întreaga lume; eu am fost şi la concerte, la teatru…Dar este foarte puțin în comparație cu vizitele pe care am încercat să le fac în alte regiuni, şi în acele regiuni eu am învățat, eu am simțit, eu am contemplat nişte splendori ce depăşesc toate capodoperele lumii. De aceea, eu nu sunt mereu respectuos, nici admirativ, în fața anumitor „creații". Nu este greşeala mea, mi s-au arătat nişte realități atât de frumoase, de perfecte!

Aşadar, dragii mei frați şi surori, pentru că ați putut verifica până acum că toate sfaturile şi metodele ce vi le-am oferit sunt adevărate, au un sens, sunt benefice, eu vă cer să luați în considerare acest sfat pe care vi-l dau astăzi, de a vă depăşi, de a vă autodepăşi, pentru a putea deveni adevărați creatori. Aceasta poate începe chiar şi printr-o ameliorare în conceperea propriilor copii. Copiii trebuie să-şi depăşească părinții, să nu aibă aceleaşi defecte, aceleaşi slăbiciuni ca ei. Sunt rari părinții care sunt instruiri să aducă pe lume nişte copii care să le fie superiori, de aceea ei nu trebuie să-şi închipuie că sunt deja nişte creatori impecabili". Chiar şi în acest caz, dragii mei, există încă multe lucruri de învățat.

Bonfin, 17 septembrie 1973

Cap. 14 - Omul este un creator în lumea invizibilă prin gândurile şi sentimentele sale

Conferință improvizată

Lectura gândului zilei:

„Toate sentimentele şi gândurile pe care oamenii le formează, în mod conştient sau inconştient, sunt nişte ființe vii. Zilnic, ei le hrănesc în invizibil cu propriile lor emanații. În momentul morții lor, unii le văd apărând şi sunt obligați să recunoască că sunt copiii lor. Chiar dacă ei vor să fugă, aceşti copii îi urmăresc şi nu îi mai lasă în pace. De aceea, trebuie să învățăm să ne concentrăm zilnic asupra luminii, să ne legăm cât mai des de Creator, fiindcă tocmai această legătură ne va putea elibera de nişte creaturi monstruoase pe care ignoranța noastră ne-a antrenat să le creăm".

Desigur, în situația actuală, oamenii, care nu cunosc natura şi puterea gândurilor şi a sentimentelor, sunt departe să bănuiască şi să accepte aşa ceva. Ei sunt atât de materializați, de anchilozați, încât această lume subtilă, vie, le scapă: ei nu o simt, nu cred în ea...dar totuşi o construiesc! Oamenii emit fără încetare nişte gânduri şi sentimente, bune sau rele, fără să ştie că ele sunt nişte mici creaturi, aduse de ei pe lume, şi care se hrănesc cu însăşi substanța creatorului lor. Dacă ele sunt rele, îl epuizează, iar dacă ele sunt bune, îi aduc o mulțime de cadouri (*A se citi deopotrivă despre acest subiect: „Creşteți şi înmulțiți-vă" (vol. IV), „Gândurile sunt nişte entități vii" şi „Nepoftiții" (vol. V)*).

Dacă eu aş fi fost singurul care să povestească asemenea lucruri, poate că nu m-ați fi crezut, dar Maeştrii, Inițiații, clarvăzătorii au oferit mereu aceleaşi

învăţături privind acest subiect, iar aceste învăţături constituie o mare parte din Ştiinţa Iniţiatică. Iar dacă cineva are spiritul atât de întunecat ca să nege aceste realităţi, el poate rămâne în ignoranţa sa, dar îl vor aştepta multe distrugeri, pierderi şi încercări! De altfel, problema nu constă în a crede sau, ci în a studia, a observa, a verifica; iar pentru a putea verifica, trebuie totuşi să acceptăm o disciplină, nişte exerciţii. Ce pretind ei că ştiu, aceşti oameni care neagă realitatea planului astral? Când, într-o bună zi, ei vor fi asaltaţi de proprii copii, progeniturile lor monstruoase, atunci ei nu vor mai nega nimic şi vor înţelege, fiindcă aceşti copii sunt teribili.

Priviţi în planul fizic. Daca aveţi nişte copii răutăcioşi, violenţi, nedisciplinaţi care produc zgomot şi distrugeri în întregul cartier, trecătorii, vecinii, şi chiar poliţia vă caută ca să se plângă. Deoarece tatăl şi mama sunt cei care sunt responsabili de prostiile şi de distrugerile copiilor lor, voi sunteţi cei care sunteţi obligaţi să îndreptaţi aceste daune, să plătiţi oalele sparte. Ei bine, acelaşi lucru se reproduce în forul nostru interior care este plin cu propriile noastre creaţii, copiii noştri care produc nişte daune cam peste tot, fiindcă ei au fost creaţi de nişte scopuri sau intenţii malefice, tenebroase; aceşti copii provoacă nişte distrugeri, nişte pagube pe care legea cosmică ne cere apoi să le îndreptăm. Şi în acest caz, tatăl este cel care trebuie să plătească pentru copiii săi: el nu trebuia să îi creeze răutăcioşi şi distrugători.

Atât timp cât oamenii vor fi instruiţi de nişte ignoranţi, aceste domenii subtile, secrete, misterioase, le vor rămâne închise. Apoi, ei se vor întreba: „De ce sunt eu mereu hărţuit, tulburat, nefericit? - Pur şi simplu, copiii tăi sunt cei care te martirizează! Tu i-ai creat prin

ura ta, prin mânia ta, prin dorința ta de răzbunare, pentru că tu eşti un creator pentru bine, ca şi Domnul, şi nu numai în planul fizic, ci în toate planurile”. Aşa cum omul crează nişte copii în planul fizic, el îi creează, de asemenea, în planul astral şi în planul mental, dar acolo ei sunt făcuți dintr-o altă materie. Toată lumea poate vedea copiii pe care îi creați în planul fizic, să îi atingă şi să aibă o părere despre ei; în timp ce, în planul astral şi în planul mental ei rămân invizibili. Numai clarvăzătorii îi pot vedea ieşind din capul cuiva şi, după caz, ei sunt nişte monştri sau nişte creaturi luminoase şi înaripate.

Aşadar, credeți sau nu, este acelaşi lucru: evenimentele fericite sau nefericite vă vor veni prin proprii copii. Ca şi în viață: dacă aveți nişte copii activi, inteligenți, există multe brațe şi picioare să vă ajute în munca voastră; pentru unii părinți, totul se rezolvă repede în casă, fiindcă ei au nişte copii buni. Dacă ei au însă nişte puşlamale, ei sunt chemați mereu undeva ca să răspundă plângerilor, să plătească daunele. Totul se petrece în planul astral şi în planul mental ca şi în planul fizic, dovezile sunt acolo. De ce un anumit om este tot timpul măcinat, distrus interior? În aparență, el nu a făcut totuşi nimic rău şi nimeni nu îl invidiază. Ei bine, dacă ați şti ce zgomot există în interior, ce vacarm! Copiii săi cer, urlă, şi este mult mai rău ca în planul fizic. În planul fizic, cel puțin ne putem trimite copiii să se joace afară sau să se culce. Dar, încercați să vă descotorosiți de stările voastre interioare!

Iată, dragii mei frați şi surori, adevărata morală se găseşte în această conştiință că suntem responsabili de tot ceea ce facem, nu numai în planul fizic, fiindcă ar fi prea puțin, ci, deopotrivă, în toate celelalte planuri. În planul fizic, toți sunt minunați, înțelepți, cumpătați în

fapte - sau aproape! - ei aplică regulile, respectă legile; dar, în interior ei îşi permit toate încălcările de lege. Adevărata morală înseamnă să cunoaştem tocmai aceste adevăruri ale lumii interioare pentru a deveni nişte creatori conştienţi, fără încetare, zi şi noapte. Un adevărat Maestru este foarte prolific, el creează nişte copii înaripaţi, nenumăraţi îngeri mici care se duc în toate direcţiile spaţiului să facă bine întregii lumi. Un adevărat Maestru are mulţi copii.

Aşadar, înţelegeţi că morala nu înseamnă să ne conformăm în exterior unor reguli, ci să ne obişnuim interior să creăm fără încetare nişte gânduri şi nişte sentimente binefăcătoare, luminoase... să trimitem zi şi noapte din inima noastră şi din sufletul nostru aceste mici fiinţe invizibile, dar reale, care să acţioneze în mod favorabil asupra tuturor creaturilor. Întrebaţi-i însă pe oameni ce fac cu gândurile şi sentimentele lor! Ei creează nişte fiinţe răufăcătoare, nişte monştri, iar apoi nu mai înţeleg nici măcar de ce sunt nefericiţi, slabi, bolnavi. Dacă s-ar opri un moment să judece, oamenii de bună credinţă ar fi obligaţi să recunoască că, într-un anumit moment, ei şi-au permis să aibă unele gânduri şi sentimente cu adevărat diabolice, iar aceste gânduri şi sentimente nu rămân fără efect. Nu numai cuvintele, gesturile, faptele sunt cele care produc nişte rezultate, tot ceea ce se petrece în forul lor interior produce de asemenea nişte rezultate, fiindcă şi acolo noi declanşăm, noi punem în mişcare, noi provocăm, noi proiectam, noi deplasăm anumite lucruri, şi apar neapărat unele consecinţe.

Ignoranţa, ignoranţa, ignoranţa, iată cauza tuturor necazurilor! Cum să îi luminăm pe oameni? Chiar dacă vrem să le prezentăm realitatea, ei se încăpăţânează şi spun: „După părerea mea, nu este aşa...Eu nu cred în

aşa ceva". În loc să spună: „Eu nu cunosc mare lucru, dar voi studia, voi observa, voi experimenta", ah nu: „Eu nu cred aşa ceva!" Drept cine se cred ei? Oare au studiat şi au aprofundat toate secretele universului? Oare au atât de multe calităţi şi puteri? Nu, ei sunt zero şi se consideră buricul pământului. Un discipol nu spune niciodată:, „Eu cred" sau „Eu nu cred". Atunci când am atins, am verificat, am experimentat lucrurile, ne putem permite să spunem: „Nu, vă înşelaţi, eu ştiu că nu aceasta este situaţia". Dacă rămânem însă mereu la nivelul credinţei, înseamnă că nu ştim absolut nimic. Toţi oamenii care cred, care cred, care cred…Dumnezeu ştie în ce cred! Ei cred toate imbecilităţile, toate monstruozităţile; ei cred tot ce nu este adevărat. Iar când este vorba despre adevăr, ei nu îl cred.

Măcar o dată, ei şi-ar putea spune: „Ce sunt eu să mă pronunţ? Absolut nimic. Aşadar, eu voi studia, eu mă voi aşeza în bancă, ca la şcoală, şi voi scrie cu un creion, scoţând limba: a, b, b, a…" Iată umilinţa, apoi ei vor putea să se pronunţe. Dar ei nu au studiat nimic, au rămas nişte dinozauri, nişte pachiderme, nişte monştri…şi apoi se pronunţă! Dacă vrem să evoluăm, trebuie să renunţăm la această atitudine, dacă nu, ne blocăm calea; eu cunosc legile, eu ştiu ce îi face pe oameni să avanseze sau să dea înapoi. Ei bine, cu această atitudine încăpăţânată, s-a terminat totul, întreaga viaţă vom trăi fără să înţelegem nimic din realităţile spirituale, iar la sfârşit, dacă suntem oneşti, vom spune: „Eu am venit ca un viţel şi plec ca un bou". Nici o schimbare, eu am rămas în familia bovinelor!

Sunteţi miraţi să mă auziţi vorbind într-o manieră atât de severă, atât de dură, dar dacă v-aţi fi aflat în locul meu şi aţi fi văzut aşa cum văd eu aberaţiile

oamenilor, voi m-ați depăşi, ați sparge, ați distruge totul! Eu sunt încă drăguț, eu nu am distrus nimic...

Acum, chiar dacă credeți sau nu, trebuie să ştiți că gândurile şi sentimentele ce le proiectați parcurg un traseu determinat în funcție de natura lor, de calitatea lor, de intensitatea lor şi de forța ce le-ați dat-o, apoi ele revin spre centrul care le-a proiectat: voi. Dacă au fost bune, binecuvântările vor ploua asupra voastră, iar dacă au fost rele, otrăvite de un venin ieşit din mintea şi inima voastră, atunci veți vedea când vor reveni spre voi! Aceasta este legea reculului, o lege care acționează pentru bine, ca şi pentru rău. Discipolul care se străduieşte să fie din ce în mai conştient în fiecare zi de importanța acestei chestiuni devine, în curând, stăpân al gândurilor şi al sentimentelor sale. Chiar când unele sentimente stranii şi nocive încearcă să se instaleze în el, el este capabil să le respingă şi să le înlocuiască prin copiii săi buni.

Eu ştiu bine că nu veți reuşi imediat să vă controlați gândurile şi sentimentele după ceea ce v-am spus. Dar, cunoscând toate acestea, cel puțin veți şti unde vă aflați, existând un aspect pozitiv. Cât dacă veți reuşi să alungați şi să înlocuiți toate sentimentele şi gândurile nedorite, aceasta depinde de gradul vostru de evoluție, de idealul vostru, de inteligența voastră, de tenacitatea voastră şi mai ales de iubirea voastră. Dacă iubiți acest ideal, dacă doriți cu adevărat să deveniți o ființă bună, luminoasă, strălucitoare, veți reuşi mult mai repede şi mai bine ca oricine. Dar dacă sunteți atât de mândri şi încântați de voi înşivă, gândindu-vă că nu aveți de făcut nici un progres, nu veți avansa mult.

Aşadar, totul depinde de voi; eu sunt obligat, aceasta făcând parte din programul meu, să vă revelez aceste mari adevăruri. Dacă le lăsați la o parte, veți

vedea într-o zi că veți plăti foarte scump. Dar dacă deveniți conştienți de necesitatea de a le aplica, veți fi primii care vor beneficia, fiindcă veți avea nişte bucurii, nişte revelații formidabile. Eu vă explic nişte legi adevărate despre realitatea şi puterea gândurilor şi a sentimentelor. Este un aspect prea important să îl las la o parte, eu sunt obligat să vă vorbesc despre el. De altfel, în curând se va reuşi chiar fotografierea gândurilor şi a sentimentelor, a culorilor lor, a formelor lor, a dimensiunilor lor, a intensității lor. Totul va fi revelat până la sfârşitul secolului. Numai să nu fie prea târziu!

Trebuie să ştiți că gândurile şi sentimentele haotice, întunecate, vă lasă nişte urme pe întreg corpul, nişte urme ireparabile. Deseori observăm, după chipul cuiva, cum a trăit ani de zile: el a devenit nesuferit, antipatic; nu se ştie nici măcar de ce, dar suntem jenați de prezența sa, simțim că trebuie să ne descotorosim de el, nu îl iubim. Se întâmplă pur şi simplu pentru că, prin ignoranța sa, el a lăsat să pătrundă orice în forul său interior şi a creat astfel nişte copii răi care au început să spargă totul şi să murdărească totul. Din contră, alte persoane, care ştiu să- şi supravegheze gândurile şi sentimentele avansează, progresează, strălucesc, toată lumea le iubeşte!

Dacă nu simțiți veridicitatea a tot ceea ce eu v-am revelat, înseamnă că nu aveți loc într-o Şcoală Inițiatică. Aceste lucruri, trebuia să le cunoaşteți deja de mult timp şi, în timp ce eu le revelez, trebuie să vă spuneți: „Dar nu mă învață nimic; eu ştiu toate acestea. Nu mai ştiu când, dar eu am trăit toate aceste lucruri, acesta este purul adevăr”. Ar trebui să spuneți că eu nu reuşesc să vă învăț aproape nimic, atât de mult ar trebui să fiți impregnați de aceste cunoştințe...Eu nu voi fi jignit. Dar

dacă nu există nici un ecou în voi când eu vă vorbesc, dacă respingeți totul gândindu-vă că ştiți voi mai bine decât mine, atunci este inutil să mai veniți la Şcoala noastră, vă pierdeți timpul. Poate ați fi mai buni, mai utili în altă parte, spărgând nişte pietre, tăind lemne sau mergând cu gâştele la păscut.

Bulgarii au acest proverb: „Inteligența este cea care domneşte, inteligența este cea care devine sclavă, şi inteligenta duce gâştele la păscut". Iată, oriunde am fi, este opera inteligentei. De altfel, în orice împrejurare, sau suntem regi sau suntem sclavi, sau paştem gâştele, iar când ajungem aici, trebuie să ne spunem: „Bătrânul meu, ce mai vrei? Tot inteligența ta este cea care ți-a jucat această farsă". Da, în loc să îi acuzăm mereu pe ceilalți, trebuie să ne acuzăm puțin pe noi înşine. Este ceea ce fac eu, şi ceea ce-mi permite să avansez. Atât timp cât ne aruncăm necazurile asupra altora, suntem blocați, nu putem progresa, şi continuăm să ignorăm adevăratele cauze. Dar, imediat ce ne spunem: „Dacă eu aş fi fost mai înțelept, mai cumpătat, mai inteligent, nu mi s-ar fi întâmplat aşa ceva", suntem pe cale să avansăm. Există nişte formule cu adevărat formidabile!

Bonfin, 23 august 1974

Cap. 15 - Să nu tăiaţi legătura

Conferinţă improvizată

Dragii mei, să nu credeţi că eu îmi fac un titlu de glorie din a distruge prestigiul şi gloria savanţilor, dimpotrivă. Eu îi critic numai asupra unui singur aspect: ei au tăiat legătura dintre lumea exterioară, lumea materiei de care ei se ocupă, şi lumea interioară a sufletului şi a conştiinţei; tocmai aici sunt ei vinovaţi şi eu mă cert cu ei. Când legătura dintre lumea spirituală şi lumea fizică, mecanică, materială, va fi restabilită, adevăratul progres va fi posibil. Veţi spune: „Dar, de ce acordaţi o asemenea importanţă acestei probleme a legăturii? Aceasta nu va schimba mare lucru”. Tristeţea mea constă tocmai în faptul că nu se observă importanţa acestei legături. Dacă nu ar avea o importanţă capitală, esenţială, eu nu mi-aş cheltui timpul şi energiile în mod inutil. Eu insist, pentru că, atât timp cât această legătură va fi tăiată, nimic nu va putea să se lumineze în viaţă.

Hermes Trismegistul a spus: „Ceea ce este deasupra este ca şi ceea ce este dedesubt”, iar acest precept m-a orientat mereu în căutările mele. Vă voi da un exemplu. Un medic consultă un bolnav; el vede că un anumit organ care funcţionează prost este pe cale să limiteze echilibrul organismului, şi el caută toate mijloacele pentru a restabili acest echilibru. Problema este acum să mergem mai departe şi să ne luăm nişte lecţii de la acest organism pentru a rezolva toate problemele omenirii. Un organ este compus din celule; celulele sunt compuse din particule, iar aceste particule, din alte particule şi mai mici... la ora actuală, nici nu mai ştim până unde vom

putea merge în analiza infinitului mic. Aşadar, toate aceste celule formează un organ; la rândul său, şi corpul reprezintă o mică particulă față de univers. Toată lumea ştie acest lucru.

Pentru ca această unitate să se simtă şi să se comporte bine, să mănânce, să meargă, să vorbească, să gândească, trebuie ca toate organele să funcționeze corect, dar ele nu pot funcționa corect dacă nu lucrează unele pentru altele. Stomacul digeră hrana şi nu o păstrează doar pentru el singur, el o distribuie în întreg organismul. Inima nu păstrează sângele pentru ea, îl trimite în întreg organismul prin toate vasele sanguine. Iar ochii nu văd şi urechile nu aud numai pentru ele înseşi. Toate organele există ca să servească întreg organismul, pentru a-l proteja, a-l avertiza, a-l orienta, a-l transporta. Nici unul nu lucrează exclusiv pentru sine, doar pentru a-şi asigura existența, bogăția, superioritatea sau autoritatea sa, toate ascultă de legea sacrificiului, a renunțării, a dezinteresului, a fraternității... numiți-le cum doriți. Iar când omul este bolnav, înseamnă că există un organ pe care unii viruşi, microbi, sau materiale impure îl împiedică să-şi îndeplinească lucrarea sa divină de renunțare.

Aşadar, putem concluziona că există o Inteligență Superioară care a stabilit nişte legi, şi orice îngrădire a acestor legi, adică orice manifestare de egoism şi de dezordine provoacă boala, chiar şi moartea. Oamenii cunosc aceasta de mii de ani, de ce nu au tras ei o concluzie din aceste fapte? Din moment ce s-a spus că tot ceea ce se află în lumea de jos este ca şi ceea ce se află în lumea din înalt, adică, de asemenea, că tot ceea ce este mic este ca şi ceea ce este mare, ce este valabil pentru individ este, deopotrivă, valabil şi pentru colectivitate. Omenirea este un organism în care fiecare

țară este ca un organ format din nişte celule: indivizii care trăiesc şi locuiesc în el. Dar aceste organe ale omenirii nu sunt inspirate de aceeaşi inteligență, de acelaşi dezinteres, de aceeaşi iubire ca organele corpului uman; fiecare se gândeşte numai la el însuşi, lucrează numai pentru el însuşi, în detrimentul vecinului.

Funcționarea organismului a fost decisă de o Inteligență Sublimă, în timp ce, acela al omenirii este opera unei inteligențe umane, de aceea lucrurile nu merg bine, acest organism este bolnav, atât de bolnav încât este amenințat de moarte. Pentru a-l restabili, trebuie să luăm exemplul ființei umane construită de natură, să îi studiem funcționarea, când este sănătos sau nu, şi să înțelegem că există aceleaşi reguli pentru întreaga omenire.

Bineînțeles, eu cunosc obiecțiile. Mi se va spune că acest lucru este imposibil, pentru că oamenii sunt încă precum animalele, limitați, încăpățânați, egoişti, cruzi. Eu cunosc mai bine ca voi starea de fapt a lucrurilor la ora actuală, dar problema nu este aici. Elita, cei care se află în vârf pot interveni pentru a schimba ordinea lucrurilor. Ei bine, ei nu fac nimic. Toți lucrează numai pentru un organ. Or, organele trebuie să lucreze tocmai unele pentru altele cu scopul ca întreaga omenire să se găsească în belşug şi pace.

Când organismul este sănătos, toate celulele profită. Când creierul este lucid sau când inima este dilatată, chiar şi picioarele se simt bine; da, simțiți că picioarele voastre se bucură, chiar şi degetele de la picioare participă la această bucurie. Nu ați remarcat-o niciodată? În timp ce, dacă vă este frig la picioare, nasul strănută. Aveți nevoie să vă mai dau şi alte exemple?... Aşadar, când un organ este sănătos, toate celelalte o simt, se bucură, iar când un organ este hărțuit,

celelalte, săracele, se simt şi ele hărţuite. Numai oamenii se bucură când o altă ţară se află la strâmtoare; ei se bucură fiindcă au tăiat legătura.

Oamenii au tăiat legătura unii cu alţii, iar această tăiere se numeşte ură, ostilitate, răzbunare, ranchiună. Uitaţi-vă la ţările arabe şi la Israel, sau la Statele Unite şi Vietnam. Veţi spune: „Dar legătura nu este încă tăiată, din moment ce ei se luptă fără încetare!” Este adevărat în planul fizic, legătura nu este tăiată, ei se distrug tot timpul unii pe alţii, dar eu mă refer la legătură din punct de vedere spiritual. Tocmai această legătură este tăiată, iar tăierea acestei legături se numeşte război. Desigur, şi în acest caz există o legătură. Uitaţi-vă la două persoane care se urăsc: ele s-au înjunghiat; legătura nu este tăiată, din contră, ele nu au fost niciodată atât de aproape ca să se... strângă de gât! Iar între altele, separate de mii de kilometri, există o legătură formidabilă! Eu înţeleg legătura precum mecanicii, precum electricienii. Există un aparat ce nu funcţionează, pentru că lipseşte numai un centimetru de fir; atunci, eu sosesc, pun acest mic fir şi curentul se restabileşte, aparatul porneşte. Totul se găseşte acolo, în legătură.

De îndată ce am înţeles că tot ceea se află jos este la fel ca şi ceea ce se găseşte în înalt, aşa stând lucrurile, împărăţia lui Dumnezeu poate veni. Totul se află în înţelegerea că între cer şi pământ există o legătură. Pentru moment, această legătură este tăiată, din moment ce înşişi savanţii şi gânditorii pretind că natura nu posedă nici inteligenţă, nici conştiinţă. Dar dacă ei vor continua să cerceteze materia, ei vor descoperi o inteligenţă care dirijează particulele. Iar eu vă voi spune chiar că particulele sunt de trei feluri, ca şi oamenii.

Există oameni care trăiesc fără să-şi dorească vreo schimbare în legile stabilite: ei se conformează normelor societăţii, sunt nişte oameni „convenabili”. Există o a doua categorie de fiinţe care nu este satisfăcută de ordinea stabilită, ea vrea să ducă omenirea spre un ordin superior, ordinul angelic, divin; aceştia sunt Marii Iniţiaţi care au venit pe pământ şi au lucrat mereu să îi determine pe oameni să iasă din starea lor de animale pentru a-i îndrepta spre un ordin superior unde domneşte mai multă dreptate şi mai multă iubire. În sfârşit, există o a treia categorie: distructivii, anarhiştii, care au apărut în istorie pentru a provoca nişte distrugeri şi a introduce nişte filosofii dăunătoare. Aşadar, iată trei categorii: o categorie care respectă ordinea stabilită, şi alte două categorii care încearcă să schimbe această ordine stabilită, prima, pentru o ordine divină, cealaltă, pentru o ordine diabolică. Aceste trei categorii se regăsesc în atomi. Atunci, de care inteligenţă ascultă aceste particule, aceste categorii de particule?

Savanţii nu au acceptat însă niciodată acest sistem de corespondenţe ce le-ar fi permis să facă o apropiere între viaţa oamenilor în societate, în familie, şi viaţa atomilor. Când ei au descoperit că atomul era constituit după imaginea sistemului solar, era ceva împotriva lor, ei nu o doreau, fiind chiar puţin tulburaţi, fiindcă le dădea peste cap unele teorii. Deşi nu le-a plăcut, ei au fost obligaţi să o admită, pentru că era ceva evident. Iar acum, ei vor vedea apărând în atomi nişte particule venite din exterior şi vor spune: „Dar de unde vin ele? Ele nu făceau parte totuşi din sistem!” Ei da, acestea sunt nişte „comete”. Aşadar, ei vor avea atâtea surprize încât vor fi obligaţi să capituleze într-un final şi să admită această lege a corespondenţelor. Până atunci, ei au rătăcit omenirea deoarece, atunci când ai suprimat

legătura dintre cer şi pământ, adevărata morala începe să se clatine.

Când oamenii nu mai cred în existența unei Inteligențe care guvernează orice lucru, viața nu mai are nici un sens pentru ei. De îndată ce credința este zdruncinată, iubirea începe şi ea să se clatine, credința şi iubirea fiind legate. Aşa cum eu v-am spus: credeți în cineva şi el vă va iubi, iubiți-l şi el va crede în voi. Din moment ce nu mai credem în nimic, de ce să ne mai iubim aproapele? De ce să facem bine?... Dimpotrivă, trebuie să profităm de el, şi chiar să acționăm în detrimentul altora, să îi asasinăm, dacă trebuie, pentru a-i învinge.

Iată cum, simplul fapt de a tăia legătura dintre cer şi pământ, dintre mare şi mic, dintre conştiință şi lumea exterioară, a antrenat o derută în obiceiuri, în atitudini. Situația actuală provine din această tăiere la care savanții şi filosofii au contribuit. Ei nu s-au gândit că, distrugând aceşti doi stâlpi, credința şi iubirea, ce susțineau edificiul, tot restul se va prăbuşi. Acum, situația este catastrofală, nu se ştie cum mai poate fi îndreptată. Veți spune: „Acei oameni erau totuşi sinceri!” Desigur, dar ei nu aveau lumina, erau orbi. De aceea, în ciuda descoperirilor lor, a invențiilor lor, eu îi critic. Ar fi trebuit ca ei să prevadă catastrofele pe care teoriile lor puteau să le provoace; ar fi trebuit să ştie că există o legătură între ceea ce omul crede şi ceea ce face. Ei se gândeau că, renunțând chiar la credința în Dumnezeu, în Inteligența Cosmică, omul va fi mereu bun, cinstit, nobil, dezinteresat. Ah, nu, iată încă o legătură tăiată: să nu observi raportul dintre un lucru şi altul. Eu am insistat mereu asupra acestei legături, mereu.

Filosofia şi ştiința i-au distrus omului credința în ceea ce are sens, pentru a-l împinge să creadă în ceva

lipsit de sens, în hazard, în absurd...Este o frumoasă descoperire să-ți închipui că un hazard a putut să aranjeze astfel atomii şi moleculele încât să apară nişte ființe inteligente!... Astfel, inteligența ar fi un rezultat al hazardului, al absurdului? Foarte ciudat raționament! Nu, în realitate totul contrazice în natură această idee, fiindcă o sămânță nu poate produce nimic care să nu corespundă cu natura sa. Chiar şi alchimiştii spuneau că nu putem fabrica aur dacă nu posedăm, cel puțin, o particulă de aur. Dar savanții, filosofii pretind că dintr-un hazard absurd s-a născut o ființă inteligentă, de aceea totul devine apoi ceva monstruos.

Eu insisit asupra legăturii, dragii mei, iar viața îmi va da dreptate, evenimentele îmi vor da dreptate. Eu am văzut ieri, la televizor, un aşa zis gânditor explicând că îi place dezordinea. Ce sunt aceşti oameni care pretind că educă omenirea? Lui îi place dezordinea! Ah, dacă l-aş fi prins, el ar fi petrecut un sfert de oră cumplit cu mine! Eu i-aş fi spus: „Atunci, acceptați să aveți cancer, nu-i aşa? - Ah, nu! - Ei bine, acesta este efectul dezordinii pe care o doriți: cancerul. Din moment ce îl doriți în afara dumneavoastră, trebuie, de asemenea, să îl acceptați şi în interior. În acel moment, veți vedea ce reprezintă această dezordine. Aşadar, sunteți un imbecil, nu ştiți nici măcar ce să cereți şi ce să spuneți!” Iar uşile televiziunii sunt larg deschise tocmai unor astfel de oameni!

Dacă oamenii vor cu adevărat să lucreze pentru bine, ei nu vor obține nişte rezultate atât timp cât fiecare va lucra pentru sine însuşi. Ei vor fi bine o vreme, ei vor fi puternici, ei vor fi bogați, dar ceilalți, care se află în jurul lor, îi vor combate şi, într-o bună zi, ei vor fi distruşi. Nu suntem niciodată în siguranță lucrând doar pentru noi înşine. Adevărata siguranță înseamnă să

lucrăm, mai întâi, pentru ceilalți; în acel moment, da, puteți dormi liniştiți, nimeni nu vă va combate, pentru că ceilalți vor fi plini de iubire față de voi.

Această tendință atât de răspândită la oameni de a lucra numai pentru ei înşişi, pentru starea lor de bine, pentru siguranța lor, nu le va aduce niciodată ceea ce ei speră. Trebuie ca ei să se îndepărteze de aceste idei! Siguranța este când toți membrii colectivității vor fi, în sfârşit, legați pentru a forma o singură conştiință. Mai uitați-vă în organism: organele nu se hrănesc unele cu altele...Eu nu am observat niciodată ca stomacul să se arunce asupra inimii sau asupra ficatului pentru a-l înghiți. Bineînțeles, exista oameni care iau în mână un revolver pentru a-şi zbura creierii, dar acestea sunt nişte cazuri anormale. La toți oamenii normali, nici un organ nu lucrează împotriva altuia. Dimpotrivă, când ei simt o durere într-o regiune a corpului, îşi pun mâna pe acel loc, în mod conştient sau inconştient, ca să o aline, pentru a-i aduce căldură. Vedeți voi, organele se ajută între ele.

Filosofia care îi împinge pe oameni să lucreze numai pentru propria țară nu aduce pe termen lung decât nişte nefericiri. Istoria ne-a dat şi ne dă dovezi în acest sens. Priviți toate aceste regate atât de puternice care au dispărut! Chiar şi alte puteri vor dispare într-o bună zi. Unde se vor afla Anglia, Franța, America sau Rusia, dacă ele păstrează acest spirit de separativitate? Numai filosofia pe care noi o aducem poate duce omenirea spre fericire, spre împlinire. Acum, problema este să se găsească, printre politicieni, nişte oameni inteligenți care o vor înțelege şi se vor decide să o aplice. Nu este dificil să o înțeleagă, dar aplicarea este dificilă, şi ei vor spune: „Pentru moment, acest lucru nu este posibil. Noi suntem reprezentanții unui popor şi trebuie să lucrăm numai

pentru acest popor, suntem obligați. Altfel, noi suntem de acord cu dumneavoastră, cu ce spuneți, este foarte clar pentru noi”. Vedeți voi, nici chiar şefii de stat nu sunt liberi.

Dacă această filosofie ar fi fost acceptată, cu toate mijloacele de care omenirea dispune astăzi, împărăția lui Dumnezeu ar fi venit foarte repede aici. Oamenii au toate posibilitățile, dar există ceva care lipseşte în mintea lor. Vedeți, dragii mei, ar fi suficient ca toți cei care se află la vârf să se decidă şi să declare: „Acum, noi vom forma un guvern mondial ce va asigura pacea pentru toți oamenii”. Cum nu vom mai avea de cheltuit atâtea miliarde pentru apărare şi armament, i-am folosi numai pentru a ameliora viața fiecăruia.

Când mă auziți vorbind împotriva savanților, vă întrebați mereu ce am contra lor. Nimic, eu nu am nimic împotriva lor, dar eu combat felul lor de a gândi şi eu aş vrea să îl distrug şi să îl înlocuiesc; eu nu am nimic personal împotriva lor, ei sunt minunați, eu aş vrea să îi îmbrățişez pe toți. Eu combat o idee; dar eu vreau să îi păstrez pe aceşti oameni atât de prețioşi care lucrează, în timp ce spiritualiştii, misticii şi religioşii nu fac absolut nimic. Dacă ar putea numai să restabilească legătura A dintre lumea fizică şi lumea morală, spirituală! În acel moment, ei ar deveni atât de utili, atât de necesari, atât de minunați, încât i-am îmbrățişa şi le-am cânta nişte serenade... da, sub clar de lună! Aşadar, legătură este importantă, acest mic fir pe care trebuie să îl plasăm pentru a restabili circulația dintre cer şi pământ, dintre lumea de jos şi lumea din înalt.

Vorbind despre această comunicare, despre această circulație dintre lumea divină şi lumea fizică, Hermes Trismegistul spune despre forța Telesma: „Cu mare înțelepciune ea urcă de la pământ la cer. Coboară din

nou la pământ şi recapătă puterea de deasupra şi de dedesubt”. Această forţă este curentul care circulă între cer şi pământ: viaţa. Totul se leagă. În aparenţă, totul este dezlegat, dar, în realitate, totul este legat.

Întreaga magie se află şi în legătură. Priviţi bagheta magică... Nu este nimic altceva decât o tijă ce stabileşte legătura între cele două lumi. Cel care vrea să devină un mag trebuie să posede în el însuşi această mică tijă care face legătura dintre cele două lumi. Dacă nu, cu toate că ţine o baghetă, el nu poate declanşa forţele naturii, nici să înfăptuiască cu adevarăt un ritual magic, neînţelegând că adevărata baghetă magică este o legătură vie ce permite trecerea curentului. Ca atunci când vă legaţi la o priză. Rolul baghetei magice este să permită o legătură pentru ca energiile să circule de la o lume la alta. Există undeva o centrală electrică care dă curent, dar pentru ca lampa să se aprindă, trebuie conectată la o priză. Iar priza este tocmai bagheta magică.

Astfel, când magul posedă această priză în mintea sau în inima sa, şi apoi el ţine în mână bagheta magică care reprezintă această priză în planul fizic, el poate face să treacă forţele lumii divine către lumea fizică. Ei da, acest lucru este nou pentru voi şi chiar eu sunt sigur că majoritatea ocultiştilor nu au clarificat total această problemă. Ei folosesc nişte obiecte fără să le înţeleagă sensul, nici rolul, dar atât timp cât ei nu le-au înţeles, atât timp cât ei nu au acest fir în sinea lor pentru a relega cele două lumi, nici un fenomen magic nu se poate produce. Iată sensul baghetei magice: un fir.

Orice v-aş spune, eu simt că voi nu înţelegeţi importanţa acestui fir. Vă veţi spune: „El ne vorbeşte despre un fir pe care ştiinţa l-a tăiat... Pff... nu avem nevoie de acest fir!” Ei bine, fără acest fir nu veţi avea

nici un rezultat. Eu am acest fir, da, pentru mine, dar trebuie ca toți să îl poată avea. Eu nu pot să vi-l dau, pentru că aceasta nu se face în mod mecanic: „Haideți, legați-mi acest lucru”. Îi revine fiecăruia să înțeleagă, să accepte, să fie de acord pentru a se conecta la priză. Pentru mine, este un lucru deja făcut, dar nu eu sunt problema, ceilalți sunt acum problema. Credeți-mă, dragii mei frați şi surori, toate nefericirile omenirii provin de la ruperea acestei legături. Bineînțeles, fiecare explică lucrurile în felul său: economiştii, prin situația economică; politicienii, prin situația politică; Biserica, pentru că oamenii nu merg la slujbă; şi medicii, fiindcă bolnavii nu vin să îi consulte. Eu vă spun însă că nefericirile lumii se explică prin ruperea acestei legături. Acum, această legătură trebuie să se restabilească, cu înțelepciune, cu inteligență, cu îndemânare.

Hermes Trismegistul mai spune: „Tu vei separa subtilul de grosier cu multă pricepere”. De ce să le separăm? Şi ce să mai facem, după ce le-am separat? Este simplu: să rupem legătura cu ceea ce este grosier, obscur, lipsit de inteligență, şi să ne legăm cu ceea ce este subtil, luminos, inteligent. Când tăiem legătura cu Inteligența Cosmică, aşa cum au făcut-o savanții şi gânditorii, ne legăm de absurditate. Detaşarea de un lucru implică o apropiere de un altul. Dacă vă îndepărtați de Domnul, vă veți apropia de diavoli. Dacă vă îndepărtați de lumina soarelui, vă veți apropia de tenebre. Iată o lărgire a sensului cuvintelor lui Hermes Trismegistul la care nu ne-am gândit. Preceptul: „Tu vei separa subtilul de grosier” presupune, subînțelege ideea că, după separare, se va face o apropiere: detaşându-ne de un obiect, de o ființă, ne legăm, în mod fatal, de un alt obiect, de o altă ființă.

Atunci, dacă eu sunt mereu distant cu privire la filosofi şi savanți, nu înseamnă că eu mă consider mai capabil ca ei. Nu, doar punctul meu de vedere le este superior. Eu sunt ca şi copilul care a urcat într-un copac şi, de acolo de sus, vede tot ceea ce alții nu pot vedea de jos. Când eram foarte tânăr, patru ani, cinci ani, aveam patru pasiuni pe care le-am păstrat de altfel şi astăzi - sub o formă puțin diferită, desigur. Îmi plăcea să mă cațăr în vârful arborilor, să aprind focul, să strâng nişte fire (ah, da, ar putea părea ceva prostesc, dar eram foarte impresionat de fire) şi de apa curgând. În satul din Macedonia unde m-am născut, la picioarele Babunei Pianina (muntele Bunicii), erau foarte mari arbori, îndeosebi plopi, şi îmi plăcea să urc în aceşti plopi, cât mai sus, rămânând acolo timp foarte îndelungat. Când mama mă striga, de altfel ea ştia mereu unde să mă găsească, eu coboram repede, lăsându-mă să alunec de-a lungul trunchiului, şi cum vara nu purtam cămaşă, pielea burții mele devenise ca o piele de animal tăbăcită! Mie îmi plăceau însă arborii, îmi plăcea să rămân agățat astfel, în vârful celor mai mari arbori...

Îmi amintesc că, în cazul firelor, eu am provocat într-o zi o tragedie. Desigur, eu nu eram conştient; eu aveam cinci, şase ani... În familia noastră exista o femeie care era țesătoare, iar într-o bună zi, văzând războiul de țesut cu toate firele sale, bine aranjate, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar fiind atât de impresionat de toate aceste fire, eu le-am tăiat pe toate pentru a le avea. Iată, eu mă confesez în fața voastră, ce distrugere! Evident, eu am fost pedepsit, dar ce tragedie! îi văd şi acum pe toți înnebuniți, alergând în toate direcțiile...Eu îi priveam fără să înțeleg de ce erau în acea stare. Eu tăiasem totul pentru a avea toate acele fire. Ce făceam cu acele fire? Nimic. De ce acele fire? După aceea, eu am început să

înțeleg câte ceva. La fel ca şi în cazurile focului şi ale apei.

Bineînțeles, eu am făcut şi cu focul câteva prostii, îl aprindeam ca să îl privesc, şi într-o zi am dat foc hambarului părinților mei. Eu nu am înțeles nici atunci de ce toți erau înnebuniți şi se grăbeau să îl stingă, eu consideram că acel foc ce ardea era atât de frumos!...Eu eram la fel de încântat să văd apa care țâşnea, atât de transparentă, atât de cristalin! Eu nu am putut niciodată să uit: foarte aproape de locul unde locuiam, exista un mic izvor care țâşnea din pământ şi rămâneam acolo ore întregi să îl privesc. Îl privesc şi astăzi în imaginația mea, atât de limpede, atât de pur! Apoi, eu m-am gândit întreaga viață la foc şi la apă. De aceea, prima conferință ce am ținut-o se referea la foc şi la apă, la legăturile dintre cele două principii masculin (focul) şi feminin (apa). Aşadar, nu era ceva întâmplător, era ceva din mine pe care îl adusesem din trecut şi care mă împingea tocmai spre aceste două elemente, pentru a descoperi în ele o întreagă lume nouă.

Vedeți, şi în cazul firelor este clar. Eu căutam firele, eu nu căutam acele, ele nu-mi spuneau nimic. Pe mine mă interesau firele...Cum să interpretăm aceasta? Înseamnă că eu posedam acele, principiul masculin. Îmi trebuia însă principiul feminin, materia, firele, pentru a putea fabrica țesăturile. În sfârşit, după multă muncă, Dumnezeu mi-a dat aceste fire, şi eu le am acum. Eu văd însă că voi nu ați căutat niciodată nişte fire, nu ați distrus niciodată o întreagă țesătura ca mine! Eu mărturisesc că a fost ceva criminal, dar eu mi-am îndreptat acea greşeală. Când eu m-am întors în satul meu natal, acum câțiva ani (el se află acum în partea Macedoniei care aparține Iugoslaviei), acei oameni mai trăiau încă, erau foarte bătrâni, iar eu le-am dat ceva

pentru necazul ce îl provocasem. Nu trebuie să lăsăm nimic astfel. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne plătim datoriile.

Referitor la această tendință de a urca în vârful copacilor, ea anunța deja la mine dorința de a privi totul de foarte sus, din vârf. Dumnezeu nu mi-a dat însuşirile pe care le observ acum la savanți şi filosofi. Aceste capacități pe care le au ei sunt formidabile! Eu nu le am, dar sunt ca şi un copil căruia îi place să urce foarte sus în copaci. Tatăl său, doctor al mai multor universități, lucrează în camera sa, la parter: el citeşte, el scrie, iar micuțul care este în vârful copacului strigă: „Tată, eu îl văd pe unchiul care vine! - Şi ce mai vezi? - El soseşte cu mătuşa mea. - Şi mai ce? - El are un coş....” Astfel, tatăl se informează alături de fiul său care are posibilitatea să vadă foarte departe, fiind cocoțat foarte sus. Poate că el este un neştiutor, dar, din cauza poziției sale, el vede, în timp ce tatăl, în ciuda capacităților sale, a diplomelor sale, nu vede absolut nimic, pentru că el se află prea jos. Să vă explic: eu nu sunt aşa orgolios şi vanitos pe cât aş putea părea. Eu îmi cunosc capacitățile prea limitate, dar eu ştiu, de asemenea, că am fost situat pe un vârf de unde am un punct de vedere foarte vast pe care toți aceşti oameni care mă depăşesc nu au ajuns să îl aibă.

Nu-i aşa că nu v-ați fi aşteptat ca iubirea pentru fire să mă ducă atât de departe? Ei da, bagheta magică este un fir, o tijă. Chiar şi în corpul nostru, ce reprezintă muşchii, sistemul nervos, vasele sanguine? Nişte fire. Dar o plantă, un arbore? Nişte fire. De asemenea, şi razele soarelui care ajung până la noi sunt nişte fire, astfel ca noi să ne putem lega de soare. Vedeți voi, cât de departe ajung lucrurile! La fel, şi viața este o împletire de fire, o țesătură. Natura lucrează cu nişte fire, iar lumea întreagă lucrează, de asemenea, cu nişte fire, îndeosebi

femeile, când ele cos, brodează, tricotează. Iar acum, chiar în industrie, în materiile plastice, nu vedem decât fire, mereu nişte fire.

Cum am putut simți eu, la cinci, şase ani deja, importanța firelor? La acea vârstă era desigur ceva inconştient, dar există în spatele acestor impulsuri o inteligență misterioasă care mă împingea. Pur şi simplu, aceasta se petrecea pentru a mi se arăta că nimic nu apare din întâmplare, deoarece în ziua când eu am început să-mi revizuiesc toate aceste gusturi, în aparență atât de ciudate ale copilăriei mele, eu am descoperit o lume nebănuită. Viața nu reprezintă în sine altceva decât nişte fire, nişte fire...Ce sunt cromozomii? Nişte fire, iar caracterul unei ființe, ereditatea sa, structura sa, sunt înscrise în aceste fire. Iar telefonul, aparatele de emisie-recepție, ordinatoarele sunt tot nişte fire, nişte fire împletite. Atunci, s-ar spune că totul este un fir. Este formidabil!

Oamenii se ocupă de toate firele, dar ei au tăiat acest fir esențial despre care eu vă vorbesc şi pentru care eu lucrez să leg cele două lumi. Aceasta este adevărata magie. Ştiți cum putem defini magia? Eu am citit aceasta în Bulgaria când eram încă foarte tânăr. Eu aveam cincisprezece ani, şi mi-a căzut în mâini o carte de chiromanție de Desbarolles în care, printre alte lucruri foarte interesante, el spunea această frază ce m-a surprins: „Magia este o comparație între cele două lumi". Bineînțeles, la acea vârstă, eu nu am înțeles. La cincisprezece ani nu poți înțelege totuşi profunzimea unei asemenea idei. După mine, magia era o ştiință datorită căreia puteai să comanzi spiritelor, să faci nişte minuni. Totuşi, această frază m-a preocupat, eu mi-am amintit de ea, iar mai târziu, reflectând, studiind, eu am înțeles că în ea exista un mare adevăr. Pentru a compara

două lucruri, trebuie să le legăm între ele. Aşadar, această comparație trebuie să fie, mai întâi, o legătură. Adevărata magie este comparația dintre lumea divină şi lumea fizică, datorită legăturii existente între ele. Magia nu poate exista în afara acestei legături.

Iată ceea ce eu am înțeles, şi de aceea eu insist, de ani de zile, atât de mult asupra acestei probleme a legăturii. Întreaga mea filosofie se bazează pe acest mic fir, legătura dintre cele două lumi. Suprimați această legătură, şi după o vreme totul s-a terminat, nimic nu mai are sens, cădeți în absurd, fiindcă totul este împrăştiat, dezorganizat. Dar, imediat ce restabiliți legătura, totul devine clar, simplu şi limpede în fața voastră. Priviți, este întuneric şi vă legați la priză: lumina apare, totul se luminează.

Dacă preferați, în locul cuvântului „legătură" puteți folosi, de exemplu, cuvântul „pod". Este acelaşi lucru. Un pod leagă cele două maluri ale unui râu. Dacă nu există vreun pod, nu puteți trece. În timpul unui război se încearcă mereu distrugerea podurilor pentru a dezorganiza forțele inamice. Dar şoselele? Căile de acces, drumurile, şoselele constituie deopotrivă nişte legături. Distrugeți podurile, distrugeți drumurile, şi o țară este la pământ, fiindcă nici o circulație nu mai este posibilă. La fel ca în cazul secționării unei artere: organul alimentat de ea moare, deoarece nu mai primeşte hrană. Iar oamenii care au rupt legătura cu Cerul îşi închipuie că nu se va schimba nimic, că ei vor continua să fie alimentați, fericiți, împliniți. Oh, Doamne, ce proşti sunt! Din fericire, există alte legături pe care ei nu au reuşit să le taie! Deoarece sunt încă vii, înseamnă că ei nu au tăiat coarda de argint ce îi leagă de corpul lor fizic; ei nu au tăiat nici legătura cu aerul, cu apa, cu hrana. Unii nu au rupt legătura nici cu societatea sau cu părinții

lor, dar au rupt legătura cu Tatăl Ceresc şi, încet-încet, dacă vor continua, ei vor rupe şi celelalte legături.

Se mai pot găsi unele echivalente ale cuvântului legătură şi în alte domenii. De ce vorbim despre o „legătură” între un bărbat şi o femeie?...Dar naşterea unui copil? Un copil se naşte pentru că tatăl şi mama au stabilit o legătură. Înțelegeți bine că este chiar magie: bărbatul şi femeia au stabilit o legătură, şi apare un copil care vorbeşte, care acționează, care trăieşte. Există mereu o mică tijă, o mica baghetă magică pe care trebuie să o legăm la priză, să o introducem undeva, astfel ca forțele să înceapă să circule. Fiecare om posedă această baghetă magică, dar dacă el nu stabileşte „legătura”, copilul nu apare. Bărbații şi femeile practică aceasta fără încetare, dar ei nu au înțeles nimic. Restabilirea legăturii, contactul dintre cele două lumi: lumea feminină şi lumea masculină, lumea de jos şi lumea din înalt, lumea receptivă şi lumea emisivă, nu există magie mai înaltă. Unde veți întâlni un eveniment mai important decât naşterea unui copil? Tot restul păleşte înjur.

Conceperea unui copil nu este însă numai un fenomen ce se produce în planul fizic între un bărbat fizic şi o femeie fizică. Nu, există şi alte domenii în care putem concepe un copil. Iată lucrarea esențială ce vă aşteaptă. Să nu vă neliniştiți dacă nu înțelegeți, încă, pe deplin, o veți face în alte conferințe.

Sevres,14 ianuarie 1968

Cap. 16 - Dacă eşti lumină, te vei îndrepta spre lumină”

Conferință improvizată

Maestrul Peter Deunov spunea într-o zi: „Oaia ştie că este oaie şi merge alături de oi. Lupul ştie că este lup şi merge alături de lupi. Omul ştie că este un om şi merge alături de oameni. Fiecare se determină pe sine după specia sa... Iar tu, unde te duci? Dacă eşti lumină, te vei îndrepta spre lumină”. Da, cele mai mari legi ale creației sunt ascunse în această imagine simplă conform căreia fiecare se îndreaptă spre ceea ce îi seamănă. Astfel se determină viitorul fiecărei ființe.

Cei care au studiat legăturile dintre ființa umană şi forțele naturii au descoperit că între ele există o corespondență absolută. Fiecare vibrație tinde să găsească o altă vibrație asemănătoare cu ea pentru a fuziona cu ea, şi toate creaturile, prin vibrațiile lor, prin lungimile lor de undă determinate, intră în legătură cu alte ființe, cu alte entități şi alte forte din cosmos care posedă aceleaşi lungimi de undă, aceleaşi vibrații. Aşadar, prin gândurile sale, prin sentimentele sale, prin faptele sale, omul intră în afinitate cu nişte regiuni, cu nişte entități care posedă aceleaşi lungimi de undă şi, prin forța atracției, ei trebuie să se întâlnească, mai devreme sau mai târziu. Dar cum oamenii nesocotesc aceste adevăruri, ei ajung în final în fața unor ființe sau a unor situații îngrozitoare.

Lumina Ştiinței Inițiatice ne dă toate puterile să ne creăm destinul şi viitorul dorit. Dacă vom şti să hrănim în noi anumite dorințe spirituale, nimic nu va putea să ne împiedice apoi să atingem alte locuri, întâlnind acolo

fiinţele frumoase, luminoase, nobile, pe care ne dorim să le întâlnim. Totul este ascuns în aceste cuvinte: „Oaia ştie că este oaie şi merge alături de oi. Lupul ştie că este lup şi merge alături de lupi...” Fiecare fiinţă se determină pe sine prin alegerea propriului ideal. În înalt, în lumea invizibilă, subtilă, ea se determină instantaneu, dar pentru a vedea consecinţele în planul fizic este nevoie de timp. În fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut, vă determinaţi viitorul: dacă alegeţi lumina, totul s-a determinat imediat, vă veţi găsi în veşnica slavă; iar dacă, după un moment, alegeţi tenebrele, este determinat deopotrivă, vă veţi găsi în Infern.

Voi vă determinaţi în fiecare clipă; dar, pentru ca această determinare să aibă anumite consecinţe în planul fizic, trebuie să treacă nişte secole. Cu toate că, în realitate, nimic nu este schimbat aici, ceva s-a schimbat în înalt, în direcţie, ca atunci când un acar acţionează un macaz pentru ca trenul să-şi schimbe traseul. Aşa procedează omul în fiecare zi, uneori de mii sau de zeci de mii de ori pe zi. Într-un moment, el urmează direcţia Infernului, iar în minutul următor, direcţia Cerului; aici, în planul fizic, nimic nu se mişcă încă, dar fiecare schimbare este înregistrată. Pentru ca această determinare să rămână neschimbătoare şi să vă modeleze definitiv viaţa, trebuie să o menţineţi fără nici o slăbiciune. Dacă vă schimbaţi însă în fiecare moment direcţia, trenul care va trece vă va îmbarca de fiecare dată spre alte regiuni.

Aşadar, omul îşi determină în fiecare clipă destinul. Aceasta nu se manifestă încă în exterior, pentru că trebuie timp îndelungat pentru a schimba formele materiei ce sunt deja cristalizate. De exemplu: aveţi o bucată de fier a cărei formă nu vă place, şi doriţi să îi daţi o altă formă. Ciocăniţi, ciocăniţi, dar este nevoie de

timp şi nu ştiţi încă dacă veţi reuşi. Dar, dacă o puneţi pe foc, ea se va înmuia şi o veţi putea modela. Trebuie să lovim astfel timp îndelungat, adică să menţinem acelaşi ideal, aceleaşi gânduri, aceleaşi dorinţe, aceeaşi muncă pentru a da o formă nouă existenţei noastre, destinului nostru. Este ideea conţinută în aceste câteva cuvinte: „Iar tu, unde te duci? Dacă eşti lumină, te vei îndrepta spre lumina”. Este fatal, iar dacă eşti întuneric...

Nimeni nu poate schimba aceste legi, Dumnezeu însuşi le-a insuflat materiei. Nimeni nu-şi poate duce lipsa de armonie în regiunile unde domneşte lumina, iar cel care trăieşte în lumina, orice s-ar face pentru a-l duce în Infern, va fi respins. Numai dacă el îşi schimbă direcţia, desigur; în acest caz, el va merge într-o zi sau alta să viziteze Infernul. Iată sensul cuvintelor Maestrului.

Foarte puţini oameni îşi dau seama încotro se îndreaptă, ce direcţie urmează... Şi totuşi fiecare, în mod conştient sau inconştient, a luat deja un bilet, dar nu ştie unde. Acum, luaţi-vă în mod conştient un bilet pentru împărăţia lui Dumnezeu din înalt. Nu trebuie să aibă vreo importanţă pentru voi în cât timp vă veţi atinge ţelul; veţi ajunge acolo, este sigur. Timpul mai lung sau mai scurt depinde de iubirea ce o aveţi, de intensitatea dorinţei voastre. Dacă o doriţi cu ardoare şi cu o credinţă de nezdruncinat, vă veţi găsi imediat în împărăţia lui Dumnezeu... „Dacă eşti lumină, te vei îndrepta spre lumină...”

Sevres, 15 aprilie 1965

Cap. 17 - Problema dublului - Noile înregistrări

Conferință improvizată

Lectura gândului zilei:

„Fiecare lucru are dublul său în natură. Orice ați face, o faceți în dublu. Dacă ajutați pe cineva sau dacă îi faceți rău, originalul acestei acțiuni dispare, dar ea îşi lasă pecetea în voi înşivă. De aceea, străduiți-vă să faceți numai bine şi, în timpul rugăciunilor, al meditațiilor, întăriți în voi dorința de a ajuta şi a iubi toți oamenii”.

Da, fiecare lucru posedă dublul său în natură, însuşi corpul nostru fizic are dublul său: corpul eteric care are exact aceeaşi formă şi aceleaşi funcții ca el, cu toate că este constituit dintr-o materie diferită, mult mai subtilă. Orice ați face, această acțiune lasă în voi o urmă, o pecete. Dacă ați făcut cuiva bine, el a plecat, v-a părăsit, a dispărut, dar a lăsat în voi o amprentă de aceeaşi natură ca a sa. Iar dacă ați făcut rău, acest rău vă părăseşte, dar el lasă în voi un dublu, exact de aceeaşi natură ca a lui, care continuă să lucreze, să distrugă, să descompună. Iată un lucru pe care oamenii nu îl ştiu. Când ei fac bine sau rău, ei se gândesc că acesta nu va ajunge mai departe decât fapta comisă. Ah, nu, din nefericire sau din fericire, nu se întâmplă astfel... din nefericire, dacă ei au făcut rău, şi, din fericire, dacă au făcut bine.

Nu este vorba numai despre om şi faptele sale, ci de tot ce există în natură: plantele, insectele, animalele, stelele, munții... totul are un dublu. Dar, pentru moment, numai omul ne interesează. Clarvăzătorii văd dublul eteric al omului; iar în anumite cazuri, acest dublu eteric poate fi retras şi omul îşi pierde

sensibilitatea: putem să îl înțepăm, să îl lovim, să îl ardem, el nu mai simte nimic, în realitate, chiar şi retras, corpul eteric rămâne legat de corpul fizic prin coarda de argint. Iar dacă această coardă se rupe dintr-un motiv sau altul (un şoc, o rană, o boală), omul moare.

Eu aş mai adăuga ceva: de asemenea, corpul astral şi corpul mental au un dublu: dublul astral şi dublul mental, care le aduc nişte energii (pentru corpul astral, sub forma unor energii din domeniul sentimentelor, iar pentru corpul mental, nişte energii din domeniul gândului). Dacă dublul astral este detaşat, omul devine complet indiferent la orice lucru, el nu mai trăieşte nici sentimente, nici emoții. La fel, când dublul său mental este detaşat, el nu mai poate gândi. Iată nişte fapte ce nu sunt încă bine cunoscute, nici explicate. Dacă medicii şi psihiatrii le-ar fi cunoscut, ei ar fi descoperit rațiunea multor fenomene psihice care, până aici, le-au părut inexplicabile şi ale căror cauze le căutau în planul fizic, în timp ce, adesea, ele nu se găsesc în planul fizic.

Acum, să ne oprim puțin asupra acestui dublu. Voi ştiți că, în administrație, când întocmim un act oficial, o decizie, ne facem o copie, iar acum, o fotocopie. Originalul este depus, dar copia se păstrează în arhive pentru a o putea consulta. La fel este peste tot în natură; iată de ce există mereu un dublu pentru fiecare din acțiunile noastre; iar când plecăm în lumea de dincolo, ne prezentăm în fața Cerului tocmai cu acest dublu sau, mai degrabă, cu cele trei dubluri fizic, astral şi mental, pentru toate faptele noastre, sentimentele noastre şi gândurile noastre. Originalele au fost duse, nu se ştie unde, până la planete, până la stele, nu le mai putem recupera, este prea târziu, dar rămâne mereu în noi un dublu fidel şi veridic.

Când omul ajunge lumea de dincolo, el se găseşte în fața unei adunări de spirite foarte evoluate, iar acolo, el trebuie să asiste la proiecția întregii sale vieți. Toate acele amprente sunt audibile, vizibile, şi el trebuie să le privească, să le asculte. Această proiecție nu se face pentru acele spirite, ele nu au nevoie să fie informate despre viața acelui om, ele o cunosc deja, ele îi cunosc dinainte calitățile, gradul său de evoluție, păcatele, crimele şi faptele sale bune. Omul este cel care nu se cunoaşte, sărmanul, el este cel ignorant şi îşi închipuie că este un monstru...sau, dimpotrivă, o divinitate! Iar cum el se înşeală, i se arată, cu exactitate, ceea ce a fost în viața sa.

Noi suntem cei care avem nevoie să fim instruiți, nu entitățile lumii invizibile. Aşadar, noi păstrăm cu toți aceste dubluri în sinea noastră, ca să le putem lua cu noi când va trebui să plecăm în lumea de dincolo. Iar acum, credeți sau nu, nu veți putea schimba realitatea, lucrurile stau astfel şi vor rămâne aşa independent de credința voastră. Bineînțeles, este mai rezonabil să crezi şi să accepți, fiindcă astfel te poți corecta, te poți perfecționa. Dacă toți ar cunoaşte aceste mari adevăruri, eu cred că foarte puțini ar vrea să mai rămână în slăbiciunile lor. Dar cum nu le cunosc, ei continuă să trăiască ca înainte, fără să se îndoiască de consecințele faptelor lor. De aceea, oamenii trebuie instruiți, mai ales copiii, spunându-li-se: „Iată, există nişte legi care spun...” şi chiar dacă, pe moment, ei nu înțeleg prea bine, ei se vor opri mai târziu să reflecteze asupra lor şi vor avea, îndeosebi, ocazia de a verifica că acela era adevărul.

De exemplu, ce se întâmplă când un om a comis o crimă? De ce există fără încetare o amintire, un clişeu care revine, care nu îl lasă liniştit? Totuşi, crima s-a

înfăptuit, s-a încheiat, este ceva de domeniul trecutului, nu mai rămân nişte urme vizibile şi criminalul este liniştit. Da, dar dublul a rămas şi el nu mai ştie cum să se descurce. Aşadar, nu mai trebuie să studiem Cărțile Sfinte ale omenirii pentru a crede în aceste lucruri, le putem verifica imediat în noi înşine. De ce aceste amintiri, aceste imagini de care omul nu reuşeşte să se descotorosească, aceste reproşuri pe care conştiința i le face, încât el nu mai poate nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă, până când el nu a îndreptat totul? Fiindcă totul se înregistrează în el.

Inteligența Cosmică a avut timp să adapteze orice lucru şi să aranjeze cu înțelepciune universul. Numai în mintea oamenilor, sărmanii, totul este dezordonat, haotic, fără sens. Orice li s-ar explica cu privire la acest subiect, ei spun: „Nu, eu nu cred”. Cine se cred ei pentru a spune un asemenea lucru? Dacă ei sunt atât de mari, atât de dezvoltați spiritual, de ce în viața de toate zilele ei sunt atât de mici, de slabi, atât de neputincioşi să schimbe cursul lucrurilor, să iasă din frământările şi neliniştile lor?

Aşadar, totul se înregistrează. Cunoaşterea acestei legi vă poate fi de ajuns să înțelegeți că trebuie să fiți foarte atenți să nu cădeți în capcană. Fiindcă toate gândurile rele ce vă vin în minte şi pleacă lasă de fapt în voi nişte amprente care vor rămâne pe veşnicie. De îndată ce au fost imprimate, clişeele au tendința să se repete fără încetare, până la infinit. Eu v-am vorbit deseori despre acest subiect, explicându-vă cum ați putea imprima nişte clişee noi, astfel ca toate aceste obiceiuri jalnice ce le-ați contractat în trecut să nu se mai repete. Dacă voi nu faceți nimic să le înlocuiți, ele se vor repeta în fiecare din reîncarnările voastre, de fiecare dată când veți reveni pe pământ. Dacă nu interveniți, nu

există nici un motiv ca defectele voastre să nu reapară exact la fel. Calitățile bune trebuie păstrate, trebuie chiar întărite, perfecționate, iar ceea ce este bun poate fi mereu mai bun; dar trebuie să înlăturăm mereu deficiențele.

Oamenii nu cunosc mare lucru ca să-şi îndrepte defectele; ei sunt nefericiți, deprimați, descurajați, pentru că ei sunt mereu pe cale să lupte împotriva anumitor obiceiuri pe care au început să le aibă, nu se ştie de când, şi de care nu reuşesc să se debaraseze. În realitate, în loc să ne oprim asupra unor deformări care sunt rezultatul unei lucrări de distrugere din trecut, este de preferat să ne oprim asupra a ceea ce este de făcut pe viitor. Aşadar, de acum înainte, trebuie să vă spuneți: „Acum, eu voi repara totul, eu voi reconstrui totul" şi, în fiecare zi, cu o tenacitate, cu o credință de nezdruncinat, cu o convingere absolută, să lucrați în acest sens, adică să folosiți toate elementele pe care Dumnezeu vi le-a dat: imaginația, gândul, sentimentul, şi să vă concentrați proiectând în voi înşivă cele mai frumoase imagini: să vă vedeți în muzică, să vă vedeți în lumină, să vă vedeți în soare, în perfecțiunea formelor, cu nişte calități de bunătate, de generozitate, cu posibilitatea de a-i susține pe ceilalți, de a-i ajuta, de a-i lumina.

Din moment ce totul se înregistrează, trebuie înregistrat ce există mai perfect. Veți vedea, dacă veți începe această lucrare, veți fi atât de ocupați, de inspirați, veți găsi în ea un izvor de bucurie inepuizabilă, fiindcă veți fi pe cale să construiri în voi înşivă templul Domnului. Eu nu cunosc o lucrare superioară acesteia: să construieşti în tine însuți templul Domnului, folosind cele mai bune materiale, gândurile, sentimentele şi faptele cele mai dezinteresate...*

Aceste preocupări sunt foarte îndepărtate pentru cei mai mulți oameni care caută numai să înregistreze câteva cunoştințe în mintea lor fără să înceapă adevărata lucrare.

Diferența dintre învățământul nostru şi toate celelalte şcoli este că, în şcoli se învață, în timp ce, aici, se lucrează. Anumite cunoştințe pot fi utile, dar ele nu ne transformă. Numai lucrarea ce o înfăptuim este cea care ne transformă, şi nu ceea ce am citit sau auzit. Cunoştințele ne pot determina sa înfăptuim lucrarea, dar noi nu ne vom transforma niciodată dacă nu ne mişcăm, dacă noi nu declanşăm nişte forte în noi. Orice am învăța, noi vom rămâne aceiaşi.

În Fraternitatea Albă Universală primim câteva cunoştințe, bineînțeles, dar mai ales un impuls pentru a înfăptui această lucrare de transformare a întregii ființe mergând în fiecare zi foarte sus, căutând nişte materiale, ca un arhitect, ca un zidar, ca un muncitor. Unii vor spune: „Dar mie nu-mi place deloc să înfăptuiesc această lucrare!” Şi iată cum ei se situează repede. Toate creaturile sunt clasificate în natură; toate şi-au găsit un adăpost, o vizuină, toate şi-au confecționat o piele, o blană, nişte pene, în conformitate cu gusturile, cu tendințele lor. De asemenea, şi pe noi natura ne va clasifica într-o zi, în funcție de înclinările noastre. Acest clasament este destinul.

Unii sunt predestinați să fie bolnavi, alții sunt predestinați să sufere nişte eşecuri, alții sunt predestinați să fie prost tratați, să devină nişte victime. Dar ei înşişi sunt cei care s-au predestinat, s-au determinat. Veți întreba: „Putem scăpa de acest destin?” Nu în actuala încarnare; dacă în precedenta încarnare am fi fost inteligenți şi cumpătați, am fi putut aranja multe lucruri pentru aceasta. Acum, avem numai mari

posibilități pentru viața următoare, dar numai lucrând zi şi noapte să facem alte înregistrări.

Eu ştiu că lucrurile despre care vă vorbesc sunt foarte dificil de realizat. Unde să găsim în noi înşine această bunăvoință, acest elan de a începe o lucrare şi a o continua? Mai întâi, o lucrare asupra ta însuți, iar ceea ce faci asupra ta însuți se reflectă la fel de binefăcător asupra celorlalți. Toate celelalte lucrări, toate aceste activități materiale bine combinate, numai Dumnezeu ştie dacă ele sunt benefice pentru ceilalți! Iar aceasta se înregistrează, aceasta se înregistrează pe nişte aparate…La sfârşit, când omul ajunge în lumea de dincolo, entitățile celeste nu îl mai întreabă: „Cum ai trăit?… Ce ai făcut?… Ai ajutat câteva persoane?… Le-ai alinat durerea, le-ai orientat către Izvor?” Ele nu mai îi pun întrebări, ştiind dinainte că el va minți, dar ele iau din om câteva mici bobine, le proiectează, şi atunci ce va vedea el!

Veți spune: „Nu este posibil aşa ceva!” Ba da, acestea sunt nişte bobine minuscule, nişte atomi pe care întreaga viață a omului este înregistrată… Uitați-vă la benzile magnetice: aveți în față o bandă, nu se aude nimic, dar puneți această bandă într-un aparat potrivit şi auziți… Bărbierul din Sevilla. Aşadar, pentru a vă împiedica să spuneți tot felul de poveşti şi să vă justificați, sunteți chemați şi vi se spune: „Aşează-te aici cu înțelepciune”. Sunteți puşi în fața unui ecran şi vedeți totul, totul până la cele mai mici detalii. Iar atunci povestea nu mai spune cum vi se ridică părul în cap. Veți spune: „Dar nu avem păr în acel moment. Suntem fără păr!…” Există un alt păr, de o altă natură. V-ați lăsat aici părul fizic, dar aveți un alt păr care se ridică. Iată că nu mai putem să mințim.

Toate acestea, dragii mei frați şi surori, sunt prezentate în Cărțile Sfinte, mai ales cele din Egipt, de pildă în Cartea Morților, deşi nu este povestit totul în acelaşi fel. Acolo, moartea se prezintă în fața lui Osiris, sufletul său este cântărit etc...De asemenea, există şi Cartea Tibetană a Morților ce ne dezvăluie diferitele momente ale trecerii sufletului în lumea de dincolo, judecata sa şi condițiile renaşterii sale.

Aşadar, eu v-am spus câteva cuvinte despre înregistrare. Ați observat, mai ales, cât de important este să puteți face zilnic noi înregistrări, mai bune. Dar vechile înregistrări?... Încet-încet, veți reuşi să le acoperiți prin altele noi. Iată o perspectivă ce vă poate încuraja.

Din nefericire, veți mai continua să faceți nişte înregistrări ce nu vor fi extraordinare, pentru că veți fi antrenați de cei care sunt deja acolo, înăuntrul vostru. Dar, cel puțin, să fiți conştienți să nu lasați lucrurile să se agraveze. Imediat ce vă veți da seama că ați înregistrat ceva rău, reacționați, îndreptați lucrurile pentru a împiedica consecințele. Ați avut un gând rău despre cineva, ați rostit câteva cuvinte jignitoare, ați distrus ceva, conştientizați toate acestea şi îndreptați-le. Pentru moment, nu puteți face mai mult, dar cel puțin faceți-o. Unele persoane nu fac nimic, chiar nimic, să îndrepte un gând sau o faptă negativă. De câte ori nu am observat-o! în timp ce alții, cel puțin îşi spun: „Mi-a scăpat, eu nu m-am putut controla!” Ni se poate întâmpla tuturor, dar cel puțin trebuie să ne dăm seama şi să încercăm imediat să îndreptăm lucrurile.

Aceste adevăruri sunt nişte bogății incalculabile, dragii mei frați şi surori. Eu am dat totul să le cunosc, eu eram atât de convins de valoarea lor încât am sacrificat totul să le obțin. Dar voi? De abia dacă dați doi

bani pe ele. Cea mai mare valoare pentru voi o au banii, casele, maşinile, hainele, câinii, pisicile, cotețul cu păsări...Cerul îi apreciază pe oameni în funcție de atitudinea lor față de ideile divine. Oare voi cunoaşteți lista adevăratelor valori ale lucrurilor? Pentru mine, nimic nu este mai important decât cunoaşterea adevăratei valori a fiecărui lucru.

Bonfin, 5 septembrie 1973

Cap. 18 - Morala îşi are importanţa deplină în lumea de dincolo

Conferință improvizată

Ştiţi pentru ce savanţii obţin atâtea succese? Pentru că ei au o religie. Da, dar o religie a lor, foarte specială. Ei au studiat fiecare corp, fiecare element, ei au observat că fiecare are nişte proprietăţi stabile, fiind determinate o dată pentru totdeauna, iar acum ei au nişte convingeri absolute, o credinţă de nezdruncinat; ei cred cu tărie în concluziile lor privind proprietăţile chimice, fizice şi mecanice ale corpurilor, şi datorită acestei credinţe de nezdruncinat, ei obţin unele succese extraordinare, ei trimit chiar nişte oameni în spaţiu.

Iată religia savanţilor, dar ea se limitează la materie; ei nu au mers mai departe, întrebându-se care este Inteligenţa care a organizat lumea şi a determinat proprietăţile fiecărui lucru. De aceea, le mai rămâne de descoperit că succesele lor dovedesc, de o manieră indiscutabilă, existenţa unei Inteligenţe Cosmice. Fiindcă nu fiecare element a decis el însuşi să aibă într-o zi anumite proprietăţi, o anumită greutate, o anumită culoare, o anumită consistenţă, anumite afinităţi, anumite radiaţii sau un anumit număr de electroni.

Aşadar, datorită acestei convingeri absolute că aceste corpuri, aceste elemente au nişte proprietăţi fixe şi neschimbătoare, savanţii obţin nişte rezultate; dacă nu ar fi avut această certitudine, ei nu ar fi îndrăznit niciodată să se avânte în unele aventuri atât de periculoase, aşa cum fac la ora actuală. Vedeţi, aceasta este un fel de religie, un crez bazat pe cunoaşterea proprietăţilor chimice, fizice şi mecanice ale corpurilor.

Or, ce sunt chimia, fizica şi mecanica? Chimia este studiul materiei; fizica este cea a forţelor, a energiilor; iar mecanica reprezintă studiul mişcării care este intermediarul dintre materie şi forţă.

Savanţii au şi ei o trinitate în felul lor. Numai că, eu repet, ei trebuie să mai parcurgă încă câteva grade: trebuie ca ei să recunoască existenţa unei Inteligenţe Cosmice care a organizat de o manieră extraordinară toate elementele pe care ei le studiază, trebuie ca ei să înceteze să se abată de la ea şi să înceteze să mai încerce să îi influenţeze pe ceilalţi, forţându-i să se lege numai de planul fizic.

Aşa cum vă spuneam ieri, viaţa este foarte scurtă, viaţa nu este decât un vis. Toate religiile ne învaţă că ne aflăm pe pământ pentru foarte puţin timp şi că nu trebuie să uităm adevăratul sens al existenţei noastre, închipuindu-ne că totul se găseşte aici. Dacă noi considerăm că totul se află pe pământ şi că este cazul să fim numai bine instalaţi aici, când vom ajunge în lumea de dincolo vom fi primiţi ca şi cei mai mari neştiutori. Desigur, există multe lucruri de spus despre acest subiect. Venim pe pământ pentru foarte puţin timp, apoi ne reîntoarcem în lumea de dincolo pentru mult timp, apoi revenim, apoi plecăm din nou...Există aici un sens foarte profund. Toate religiile menţionează aceste plecări şi reveniri, dar oamenii nu au înţeles aproape niciodată sensul lor profund, şi îl înţeleg din ce în ce mai puţin, atât de mult sunt copleşiţi de viaţa pământeană şi succesele materiale.

Reuşita în planul fizic este un lucru, iar reuşita în planul invizibil este un altul. Cum reuşim în lumea invizibilă? Eu v-am explicat mult timp că morala nu este o invenţie umană, deşi noi credem aşa ceva, ea se bazează pe legile naturii şi această morală cosmică ce o

găsim înscrisă peste tot este un principiu esenţial, cel mai important al creaţiei. Oamenii au preferat să se descotorosească de ea, imaginându-şi că ar fi astfel mai liberi şi mai liniştiţi şi s-au agăţat de planul fizic, acolo unde nu mai este nevoie de morală, unde putem liniştiţi să furăm, să înşelăm, să distrugem, să masacrăm. Este adevărat, în planul fizic nu avem nevoie de morală. Veţi spune că există totuşi o justiţie, nişte tribunale şi nişte închisori pentru pedepsirea hoţilor şi a criminalilor. Da, eu ştiu bine că există unele mici instituţii umane ce îi deranjează pe oameni în proiectele lor: dacă ei sunt prinşi, ei vor fi pedepsiţi, dar dacă ei reuşesc să încalce legile fără fie prinşi, dacă ei au comis „crima perfectă”, atunci s-a terminat, ei scapă de pedeapsă. Atunci, ce mai reprezintă această morală?

De aceea, eu vă spuneam că, atât timp cât omul se află pe pământ, nu este atât de necesar pentru el să fie moral. Dar, când el părăseşte pământul, întreaga morală îi apare în faţă, şi el trebuie să îndrepte, să corecteze, să sufere şi să-şi plătească greşelile până la ultimul bănuţ. Morala îşi are întreaga valoare şi întreaga importanţă tocmai în lumea de dincolo, în lumea invizibilă. Aici, se presupune că o putem neglija, că îi putem încălca toate legile: este de ajuns să fii cu adevărat zdravăn, viclean şi rău...Pe pământ nu există decât un caz în care morala este necesară, este acel moment când omul vrea să trăiască din nou o viaţă celestă şi armonioasă, în acord cu întreaga splendoare şi perfecţiune divine. Atunci, da, suntem obligaţi să respectăm morala. Dacă nu, mulţi oameni se lipsesc de ea şi ei cred că aceasta nu îi împiedică să trăiască: ei mănâncă, ei beau, ei se culcă şi trăiesc ca animalele, fără să se preocupe de morală. Numai că, în acele momente, le este cam greu să trăiască în pace unul cu altul şi este puţin supărător. De

îndată ce ei vor să trăiască în societate, apare aceasta morală sfântă care intervine şi îi obligă să accepte anumite privațiuni, anumite eforturi, deoarece, pentru a trăi în armonie cu ceilalți, în simpatie şi iubire, nu ne putem lipsi de legile moralei.

Morala este legată de latura subtilă a vieții, şi fiindcă oamenii nu mai cred în existența acestei laturi subtile, pentru că ei nu au studiat lumea invizibilă, bazele şi legile sale, ei au respins complet morala. Ei nu ştiu că, atunci când plecăm în lumea de dincolo, numai morala contează, adică legile armoniei, ale iubirii, ale generozității, ale justiției şi ale purității. Dacă pe pământ noi am încălcat aceste legi, vedem apărând din lumea de dincolo toate aceste transgresiuni ca nişte forme monstruoase, iar dacă suntem prinşi, suntem zdrobiți.

Oamenii îşi imaginează uneori că ar fi fost mai liberi şi mai fericiți dacă nu ar fi trebuit respectate legile morale. Dar, pentru a construi lumea, Inteligența Cosmică nu i-a consultat pe ignoranți, ci, dimpotrivă, ea a cântărit atât de bine, a măsurat şi a prevăzut cauzele şi consecințele, a reglat şi a adaptat atât de bine elementele universului, încât nimeni nu poate concepe proiectele unei lumi mai bine organizate. Unii se gândesc chiar că Dumnezeu nu a făcut bine lumea, că totul ar fi fost mult mai bine în alt fel. Biete creiere! Dacă li s-ar întâmplat exact ce vor, ei ar fi țipat, dându-şi seama că este mai rău.

Se povesteşte că un trib de țigani a trimis într-o zi o delegație la Domnul: „Doamne, au spus ei, Tu nu ai făcut bine lucrurile. Priveşte: noi suntem mereu pe străzi, viața nu este uşoară pentru noi, iar când vine iama, cum nu mai găsim destule lemne să ne încălzim, înghețăm şi mulți dintre noi mor de frig... Atunci, Doamne, Tu nu ai putea suprima iama? - Bineînțeles,

spune Domnul, este posibil, să fie exact aşa cum vreți voi, să nu mai existe iarnă!” Vă gândiți dacă țiganii s-au întors mulțumiți... Lunile au trecut şi toate insectele au început să se înmulțească: țânțarii, lăcustele, viespile, broaştele etc... Cum nu mai exista iarnă, ele nu mai mureau, ele creşteau, distrugeau totul şi îi hărțuiau pe oameni... Atunci, țiganii, înțepați, muşcați, atacați, au retrimis o delegație la Domnul. Săracii, ei erau într-o stare jalnică şi au spus: „Doamne, priveşte acum ce ni se mai întâmplă. Era mai bine înainte: să fie din nou iarnă!” Ei înțeleseră că exista o inteligență în natură.

La ora actuală, în medicină se fac multe cercetări pentru a prelungi cât mai mult viața oamenilor. Cui i se prelungeşte viața? Adesea, ființelor inutile sau răufăcătoare care nu se gândesc decât să mănânce, să bea, să se distreze şi să distrugă. Pentru că ele sunt bogate şi plătesc bine, trebuie vindecate, fără să ne dorim să ştim dacă este atât de avantajos să păstrăm astfel de ființe pe pământ. Ne gândim că această problemă nu priveşte pe nimeni şi că, din moment ce ele plătesc, trebuie să li se prelungească viața. Iar ceilalți oameni, chiar dacă sunt nişte sfinți sau genii, nu vor fi vindecați pentru că nu au bani. Atunci, cei mai buni vor pleca şi cei mai desfrânați şi imorali vor rămâne. Totuşi, există aici ceva ciudat, nu? Ar fi mai normal să se prelungească viața celor care fac bine, iar cei care fac rău să fie lăsați să plece în lumea cealaltă ca să primească câteva lecții şi să revină pocăiți şi ameliorați. Veți spune: „Ne spuneți aici ceva crud!” Nu credeți, dimpotrivă, că tot ce se petrece la ora actuală este crud, când ne străduim să prelungim viața unora care continuă să facă rău? Eu v-am spus, oamenii pot să nu țină cont deloc de morală pe pământ, ei au toate posibilitățile de a trăi şi a se înmulți ducând, în acelaşi

timp, o viață imorală. Dar când pleacă în lumea de dincolo, ei înțeleg că numai morala este importantă, fiindcă acolo ei sunt analizați, cercetați în amănunt, măsurați, li se arată tot răul ce l-au făcut altora şi ei trebuie să sufere. Da, pentru că tot răul pe care l-am făcut altora trebuie să îl suferim deopotrivă şi noi. Tocmai aceasta este morala, ea este bazată pe o dreptate absolută. Dacă, pe pământ, este posibil să comitem, fără să fim pedepsiți, tot felul de crime: să înşelăm, să furăm, să omorâm, în lumea de dincolo suntem pedepsiți pentru fiecare crimă comisă şi suferim exact chinurile pricinuite altora.

Aşadar, adevărata morală este, mai întâi, o dreptate. Iată ce trebuie să ştim. Această ştiință a fost adusă pe pământ de nişte ființe care au văzut cum erau primiți şi judecați oamenii în lumea de dincolo, cum sufereau ei ca să-şi plătească greşelile. De aceea, când ei au venit să se reîncarneze, ele au decis să le reveleze ce îi aşteaptă în lumea de dincolo. Dacă ele sunt crezute, este foarte bine; dacă nu sunt crezute, va exista, în orice caz, o verificare.

Morala, religia nu sunt nişte invenții, ele sunt bazate pe o experiență. Unii au vrut să explice că religia era un fel de drog inventat să anestezieze oamenii pentru a-i exploata mai bine. Nu, este o teorie complet mincinoasă emisă de nişte oameni care nu au studiat bine problema. Este adevărat că au existat în istorie unii membri ai clerului sau papi care au abuzat de puterile lor pentru a exploata oamenii, dar nu ei sunt cei care au inventat religia, au folosit-o numai. Ei nu erau la înălțime, ei aveau nişte ambiții şi scopuri nu foarte… „catolice” şi s-au folosit de religie pentru a-şi realiza proiectele. Putem să ne folosim de religie, aşa cum putem să ne folosim de

ştiinţă sau orice alt lucru, dar este ceva fals că religia a fost inventată de oameni.

Religia nu este o invenţie. Religia este o cunoaştere: cunoaşterea cea mai adevărată, cea mai luminoasă, esenţială, cunoaşterea Sufletului Universal, a legăturilor noastre cu el şi cu lumea în care trăim. Adevărata religie nu este nimic altceva decât o cunoaştere a lui Dumnezeu, a lumii, a omului şi a legăturilor ce există între ele. Când omul cunoaşte toate aceste legături, el este obligat să adopte o anumită atitudine, o anumită disciplină şi nişte reguli de viaţă care nu sunt decât rezultatul acestei cunoaşteri fundamentale. Acum, eu nu ştiu, eu nu am deschis niciodată un dicţionar la cuvântul „religie” pentru a vedea cum este ea definită, dar maniera în care eu o fac este absolut veridică şi toţi Iniţiaţii vor fi de acord cu mine.

Dacă ne oprim numai la originea cuvântului religie care vine din latinul „religare” (a lega din nou), pentru a explica că religia este o legătură stabilită de om cu Divinitatea, este adevărat, dar această definiţie este încă insuficientă. Cuvântul... cuvântul nu explică totul. După adevăraţii Iniţiaţi, religia este o ştiinţă absolută referitoare la Dumnezeu, Creatorul, universul creat de El şi omul, creatura. Pentru a putea stabili o legătură profundă cu Dumnezeu, trebuie să posedăm această cunoaştere. Omul nu se poate lega de Domnul, nici să utilizeze influenţele cosmosului, dacă el ignoră care sunt centrii, organele care se află în el şi cum le poate el lega pentru a declanşa nişte forţe şi a vibra la unison cu ele. Dacă el nu posedă această cunoaştere, ce religie poate avea? Aşadar, nu este suficient dacă afirmăm că religia este o legătură.

Atât timp cât oamenii nu vor avea cunoaşterea şi certitudinea unei vieţi după moarte, ei nu vor putea

deveni nişte fiinţe morale fiindcă nu vor considera că este necesar. Aşadar, nu este de mirare să constatăm că, acolo unde lumina Ştiinţei Iniţiatice se micşorează, oamenii resping toate legile moralei, ale onestităţii, ale dreptăţii, ale recunoştinţei şi bunătăţii.

Pentru a cunoaşte această Ştiinţă, eu am studiat-o timp de secole, am verificat-o eu însumi, iar acum eu v-o transmit. În ochii majorităţii oamenilor contează numai profitul şi reuşita: ei adună nişte bogăţii materiale, dar în interior ei se îndatorează peste tot, pentru că ei nu resping necinstea, incorectitudinea, ca să-şi atingă scopurile. Aici, pe pământ, vom fi impresionaţi cu siguranţă de reuşita lor, dar în lumea de dincolo nimeni nu va fi impresionat; Cerul nu dă doi bani pe succesele voastre, el se uită numai la caracterul vostru, la moralitatea voastră, şi cum el nu a putut deseori să vă recompenseze pe pământ, vă aşteaptă în înalt să vă ofere totul, iar voi veţi trăi şi vă veţi scălda veacuri întregi în bucurie, în fericire şi libertate.

Eu îi apreciez pe oamenii dotaţi cu mari capacităţi intelectuale şi artistice, dar eu nu pun aceste capacităţi pe primul plan. Înainte de toate, eu mă uit la aspectul moral: cum se comportă persoana respectivă, pe ce se bazează ea, cum gândeşte, din ce cauză şi în ce scop...Când eu descopăr că ea are nişte mari calităţi morale, dacă ea este şi talentată şi înzestrată, atunci este perfecţiunea, şi eu aş vrea să fac totul pentru o asemenea fiinţă.

Vedeţi voi, ceea ce contează pentru majoritatea nu este ceea contează pentru Maeştri şi Iniţiaţi. Eu vă repet, tot ce aveţi pe pământ nu îl veţi păstra timp îndelungat, nu va dura, îl veţi uita, este un vis. Dar ceea ce vă aşteaptă în lumea de dincolo, veţi vedea până la ce punct este real. De aceea, eu insist atât de mult asupra

scopului, al idealului, al modalității de a gândi şi a acționa, asupra orientării de urmat.

Pe cei care vor să mă înțeleagă bine şi să mă urmeze îi aşteaptă nişte lucruri minunate. Când Iisus spune: „Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă şi nu le fură”, despre ce comori vorbeşte el? De ce să adunăm comori şi în ce lume? Este foarte important, dragii mei frați şi surori.

Trebuie să vă gândiți la viitorul vostru şi să nu mai faceți atât caz, să nu mai vreți să îi masacrați pe ceilalți sau să vă sinucideți pentru nişte lucruri pur şi exclusiv materiale: toate acestea nu reprezintă nimic şi vor fi repede uitate, noi vom lăsa totul aici. Trebuie să ne gândim mai bine să ne construim o existență minunată şi regală în înalt, prin calea interioară, cu ajutorul gândurilor, al sentimentelor şi al faptelor noastre. Iată sensul moralei. Cât despre cei care o resping, se poate ca ei să plece din această lume bogați şi acoperiți de glorie, dar să nu se bucure încă! Este mai bine să plătim aici decât în lumea de dincolo, fiindcă în lumea de dincolo este mai rău; cele mai mici gânduri, cele mai mici sentimente de ură, de gelozie, cele mai mici bârfe se prezintă sub forma unor animale: nişte animale sălbatice, nişte reptile, nişte caracatițe... sau chiar nişte viespi, nişte țânțari, şi este îngrozitor; noi suntem muşcați, înțepați, urmăriți, şi nu mai primim ajutorul nimănui, chiar dacă țipăm.

Aşadar, în rezumat, morala poate să nu pară atât de importantă pe pământ, dar ea este de cea mai mare importanță în lumea de dincolo; iar dacă ea este pe cale să dispară, este din cauză că oamenii pierd din ce în ce mai mult noțiunea lumii invizibile, a lumii divine, care este totuşi cea mai mare realitate.

Fericiți să fie cei care m-au înțeles!

Bonfin, 7 august 1969

Cap. 19 - Cea mai bună metodă pedagogică: exemplul

Conferință improvizată

Deseori, eu vă spun că tocmai citesc o carte, o carte extraordinară în care Creatorul a înscris totul. Eu nu am terminat-o încă, pentru că este prea mare, conține prea multe lucruri, dar eu vă comunic, totuşi, ceea ce reuşesc să descifrez. Este posibil să păstrez încă anumite pagini din această carte pentru mai târziu, fiindcă eu vi le pot da în funcție de dezvoltarea voastră; dar eu vă dau ceea ce este cel mai important de cunoscut pentru voi, esențial. În ziua de Paşte, eu v-am vorbit despre înviere, iar acum înțelegeți mai clar cum puteți reuşi să obțineți această înviere. Astăzi, eu voi mai adăuga câteva adevăruri care vă vor ajuta mult. Ascultați-mă cu atenție, este foarte important.

Mi s-au pus adesea unele întrebări cu privire la educația copiilor, iar eu vă spuneam: Vedeți, s-au făcut multe în şcoli, în aceşti ultimi ani, pentru copii şi adolescenți. Ce s-a ameliorat? Latura exterioară: nişte şcoli mai mari, mai frumoase, cu terenuri de sport şi piscine, cu instrumente, cu aparate etc. Totul a fost prevăzut pentru a uşura educația copiilor sau, mai degrabă, instruirea.

În trecut nu era astfel. Nu se acorda atât de multă importanță laturii exterioare. Orice casă, chiar orice grajd putea servi ca şcoală. Vântul pătrundea prin ferestrele astupate cu puțină hârtie; nu exista o provizie de lemne, iar copiii, care veneau de departe, aduceau fiecare un buştean pentru întreținerea focului. Uneori, ei nu aveau nici măcar cărți, numai învățătorul avea câteva...Dar din aceste şcoli ieşeau nişte ființe

excepționale, nişte caractere puternice, nobile: nişte modele. În timp ce, astăzi s-au ameliorat toate condițiile materiale, dar din aceste şcoli ies îndeosebi nişte şarlatani, nişte ființe viclene, necinstite, egoiste. Ah, ele sunt foarte instruite; ele sunt capabile să recite, să vă impresioneze, dar în caracter ele nu au nimic foarte solid, onest, nobil, ca în trecut.

În dorința de a ameliora latura exterioară, s-a neglijat latura interioară, caracterul; învățătorii, profesorii, şi chiar părinții s-au gândit că ar fi suficient să ofere copiilor nişte cărți cât mai frumoase, un material cât mai perfecționat. Din nefericire, nu s-au obținut nişte rezultate foarte bune, şi, desigur, mulți îşi dau seama, ei văd bine că, în ciuda tuturor acestor ameliorări, şi deopotrivă a mustrărilor şi a pedepselor, copiii nu se îndreaptă, dimpotrivă. De ce? Pentru că ei nu au în fața lor nişte exemple vii.

Trebuia ca instructorii, educatorii să fie nişte modele ca să se obțină unele rezultate minunate. Şi cum primii educatori sunt părinții, dacă părinții îşi ratează vocația, dacă ei dau nişte sfaturi şi fac exact contrariul, copiii îşi dau seama că lipseşte ceva, şi nu numai că părinții îşi pierd autoritatea, dar copiii încep să urmeze acest exemplu; ei înțeleg că există două adevăruri: unul pentru ceilalți şi unul pentru tine însuți, şi este de ajuns să reuşeşti să te aranjezi pentru a salva aparențele. Aşadar, toți se exersează ca să poată înşela, fura, fiindcă nu s-a subliniat destul importanța exemplului.

Desigur, nu este atât de simplu să fii un exemplu, un model, pentru că nu este suficient să te prefaci, să joci un rol; trebuie să ai o inteligență, o voință, un caracter care să te propulseze şi să te mențină fără să-şi piardă din vigoare. Dacă oamenii nu ştiu să devină nişte modele, este pentru că ei nu au ajuns foarte departe în

înțelegerea marilor legi ale naturii. De aceea, eu vă voi citi acum o pagină din această carte pe care o citesc acum, şi care este o carte de psihologie, de cosmogonie, o sinteză a tuturor ştiințelor. Se spune în această carte: atât timp cât nu ai înțeles cum să fii un exemplu, este inutil să vrei să instruieşti şi să educi pe oricine.

Atunci când eu spun: să fii un exemplu, eu nu mă refer numai la un exemplu exterior, ci şi la un exemplu pentru tine însuți, față de tot acest popor de celule care locuiesc în interiorul nostru. Pentru că aceste celule sunt inteligente, şi ele ne supraveghează; cum sunt mereu în comunicare cu noi, noi nu putem să scăpăm de ele: cele mai mici fraude, cele mici viclenii se înregistrează pe ele, şi, după o vreme, ele ne urmează exemplul. Ele îşi spun: „Haideți să bem, să mâncăm, să distrugem, stăpânul nostru este ca noi, iar noi, ca el!” Iată ceea ce noi nu ştim: că stăpânul nostru ne urmează exemplul. Gândurile noastre, dorințele noastre, faptele noastre le influențează, şi ele ne urmează. Să presupunem că voi sunteți necinstiți, ele vor deveni deopotrivă necinstite, ele vor comite nişte fraude, nişte nedreptăți, iar voi veți decădea.

Există o dreptate absolută, iar această dreptate nu trebuie să o căutăm în afara noastră, unde ea nu există; nu există justiție în afara noastră. Dreptatea absolută, dreptatea divină se află în noi, iar cea mai mică dintre mişcările noastre interioare sau exterioare se înregistrează în noi. Când sunteți singuri în camera voastră şi plănuiți nişte proiecte nu foarte „catolice”, vă gândiți: „Nimeni nu m-a văzut”, dar, în realitate, totul este deja înregistrat în interior. Iată cea mai mare nefericire, sau, poate, cea mai mare fericire, pentru că există aceeaşi lege pentru bine, nu putem să scăpăm de înregistrare.

Natura a pus în om nişte aparate, nişte contoare, iar aceste contoare înregistrează: câtă apa, cât gaz, câtă electricitate… adică câte gânduri, câte sentimente, câte fapte şi de ce natură. Totul este înregistrat. Numai omul, săracul, este cel care ignoră realitatea. Orice ați face, aceasta se înregistrează. Astfel, când sunteți singuri la voi acasă, încercați să faceți nişte lucruri bune, fără să o arătați, ascunzându-o chiar, iar aceste lucruri bune se vor înregistra. Dumnezeu a fost adesea reprezentat printr-un ochi într-un triunghi. Era o modalitate de a arăta că Dumnezeu a pus în om nişte aparate înregistratoare.

Există unii oameni care se prezintă bine în aparență; la recepții, la evenimentele solemne, ei sunt la înălțimea situației, dar, dacă ei nu au lucrat asupra caracterului lor, în nişte împrejurări dificile, fațada cedează şi slăbiciunile lor ies la iveală. Numai cei care au lucrat în secret şi au realizat ceva în ei înşişi, în caracterul lor, în gândurile lor, pot să fie siguri, fiindcă baza este solidă, iar valoarea lor va apare într-o bună zi; chiar fără voia lor, chiar dacă o ascund, ea va apare. Dacă sunteți fricoşi, invidioşi, geloşi, senzuali, chiar dacă aveți o aparență ireproşabilă, într-o zi cealaltă latură transpiră. Iar dacă sunteți buni, înțelepți, răbdători, plini de iubire, orice ați face pentru a o ascunde, este imposibil. Încercați să ascundeți iubirea sau să ascundeți ura… orice ați face, ele ies la iveală!

Cunoscând această lege a înregistrării, veți înainta enorm în evoluția voastră, deoarece, de acum înainte, voi nu mai puteți rămâne liniştiți: chiar când sunteți singuri, vă observați şi vă spuneți: „Atenție, există aici milioane de ochi care sunt fixați asupra mea şi care observă ce fac eu în secret”. Iată nişte puncte de vedere noi, necunoscute vouă. Omul este locuit de un întreg

popor care este legat, sudat de el. Acest popor îl imită; dacă omul îşi permite să încalce legea, poporul său ia nota şi devine exact ca stăpânul său, iar loviturile cad mai târziu asupra stăpânului. Ceva nu mai funcţionează normal şi el se plânge: „Ce se întâmplă în mine? Este o revoluţie!” în realitate, el este cel care şi-a educat astfel celulele, le-a făcut neascultătoare, recalcitrante, anarhice.

Toate dezordinile din noi sunt consecinţele unei educaţii greşite ce am dat-o celulelor noastre. Vă măturaţi camera bombănind, trântiţi scaunele, închideţi uşile cu piciorul, loviţi mobilele... Fără să ştiţi, aceste mişcări lipsite de armonie se imprimă asupra voastră, asupra celulelor voastre şi ele vă imită: când ele mută ceva, dau şi ele nişte lovituri de picior. Voi ţipaţi: „Ah, ah, ce simt eu acum?” Sunt pur şi simplu câteva celule care dau nişte lovituri de picior mobilelor: pentru că ele v-au imitat.

Aşadar, dacă până acum aţi dat un exemplu supărător celulelor, trebuie, de acum înainte, să le arătaţi o atitudine mai bună, un demers mai bun, o modalitate mai bună de comportament. Fiindcă celulele, care privesc, vor lua aceste schimbări în considerare, iar ele vă vor imita şi în acest caz. Desigur, noul vostru comportament nu va părea la început atât de natural, dar el va deveni, încet-încet, normal şi veţi fi fără încetare susţinuţi, orientaţi în aceeaşi direcţie.

Când un om, care a lucrat mai întâi astfel asupra propriilor copii din el, trebuie să-şi educe alţi copii la exterior, sau chiar nişte bărbaţi şi femei, nimic nu este găunos în el, nimic nu este vid; din contră, totul este plin, puternic, vibrant, şi toţi simt că ei este un adevărat pedagog, că în el există o integritate, o unitate, că el nu se preface. Da, pentru că, înăuntrul lui, toţi locuitorii săi

îl susţin şi îi dau nişte forţe. De aceea, prezenţa sa este magică; orice ar zice, el obţine nişte rezultate, pentru că întreaga sa fiinţă este obişnuită să lucreze în această direcţie, el nu este divizat: în exterior este ceva, iar în interior exact contrariul. Trebuie să ajungem la această integritate, la această unitate: aşa cum ne prezentăm în exterior, să fim, deopotrivă, şi în interior. În acel moment, devenim foarte puternici ca pedagogi, ca instructori. Aceasta este adevărata putere, puterea magică, pentru că toate celulele omului degajă ceva veridic. Altminteri, numai partea care vorbeşte emană puţin câteva raze de adevăr, în timp ce tot restul strigă: „Nu, nu, nu, este ceva fals!”

Adevărata magie se găseşte în adevăr, în unitate. Magia albă subînţelege mereu o unificare a tuturor forţelor, a tuturor energiilor; nu există nici o magie în dezmembrare, în dispersie, în împrăştiere. Când eu vorbesc despre magie, trebuie să mă înţelegeţi; eu nu mă ocup de magie, eu nu citesc cărţi de magie sau de vrăjitorie. A trecut mult timp de când am răsfoit câteva pentru a avea o idee, dar eu nu am timp de pierdut cu asemenea lecturi. Pentru mine, întregul univers, întreaga viaţă este magie. Adevărata carte magică este etalată acolo, în faţa tuturor, dar noi nu ştim să o citim.

În realitate, există trei categorii de educatori: cei care cer de la copiii sau de la elevii lor respectarea anumitor reguli, arătându-le, în acelaşi timp, că ei înşişi nu respectă nimic; cei care dau, cu adevărat, nişte exemple înaintea celorlalţi din mândrie, din orgoliu, pentru a-şi păstra prestigiul, dar care, îşi permit în secret multe încălcări ale legilor; şi, în sfârşit, a treia categorie, Iniţiaţii, pedagogii care nu sunt divizaţi: ceea ce ei spun, ceea ce ei doresc este în mod absolut corpul lor, chintesenţa lor. Trebuie să atingem acest stadiu.

Acum, eu pot merge şi mai departe, spunându-vă că, atunci când dați un exemplu propriilor celule, nu numai că sunteți susținuți, dar clişeele se înregistrează pe alte pelicule în înalt şi, cum există o lege a afinității, voi începeți să intrați în contact cu nişte creaturi superioare care lucrează în acelaşi sens cu voi, dar care v-au depăşit, şi ele vă primesc în casa lor, voi locuiți cu ele. Pentru că există o lege magică (este vorba mereu despre magia albă!): legea afinității. Altfel, vă pregătiți să deveniți nişte ipocriți, nişte mincinoşi, ceea ce se înregistrează, de asemenea, în alte locuri şi, într-o bună zi, vă regăsiți cu toate aceste creaturi care vă seamănă. Nimeni nu a putut scăpa de aceste legi, nimeni, toți se pregătesc să locuiască într-o anumită regiune, toți ajung acolo unde trebuie, toți atrag o anumită entitate. Nu există nici o fraudă, nu există nici o nedreptate.

Scoateți-vă din minte iluzia că este posibil să înşelați legile naturii. Da, îi puteți înşela pe oameni, ei sunt atât de orbi încât puteți face tot ce vreți cu ei, dar niciodată cu legile naturii. Cum esențialul nu este să aruncați cu praf în ochii oamenilor, ci să ştiți cum să lucrați cu aceste mari legi, trebuie să vă gândiți la aceste legi, mai degrabă decât să jucați nişte comedii în fața orbilor. Pe oameni îi putem mereu controla, domina, minți, mai ales prin minciuni, pentru că ei cred numai în minciuni. Dacă le spuneți adevărul, este sigur că ei se vor îndoi. Dar veți reuşi mereu prin nişte minciuni, prin nişte viclenii. Din nefericire, se va înregistra în înalt şi veți pierde tot ce este mai prețios. Desigur, îi veți câştiga pe ignoranți, îi veți avea la degetul mic, dar veți pierde o întreagă împărăție în înalt.

Ați făcut bine să veniți astăzi, dragii mei frați şi surori, fiindcă ați câştigat, din nou, un mare adevăr.

Dacă ați şti cât de mult apreciază Cerul aceste adevăruri! Ele sunt nişte bogății inestimabile.

Sevres, 11 aprilie 1966

Cap. 20 - „Celui ce te loveşte peste obraz”

Conferinţă improvizată

Este spus în Evanghelii: „Celui ce te loveşte peste obraz, întoarce-i şi pe celălalt”. Să mă ierte anumiţi creştini, dar ceea ce voi spune cu privire la această frază depăşeşte tot ceea ce ei îşi pot imagina, iar viitorul va dovedi că interpretarea mea este adevărată. Fiindcă anumite precepte, care erau bune în trecut, nu mai pot fi bune şi eficace în prezent, nici în viitor.

Cuvintele lui Iisus nu înseamnă că trebuie să rămânem mereu pasivi în faţa insultelor şi a atitudinilor jignitoare, să le acceptăm mereu, să ne supunem, să suportam şi, la sfârşit, să dispărem... Poate că ele au fost înţelese astfel, dar eu vă voi dovedi că el nu a dorit să spună aşa ceva. Desigur, devii pasiv, supus, te laşi masacrat când nu ai lumina, este tot ce-ţi mai rămâne de făcut. Dar această morală a oamenilor slabi şi neştiutori nu trebuie să dureze veşnic. Nicăieri nu este scris că spiritualiştii, înţelepţii, Iniţiaţii, Fiii Domnului trebuie să rămână veşnic nişte supuşi, nişte sclavi, bătuţi, masacraţi, lăsându-i să triumfe mereu pe imbecili şi pe cei răi. Pentru moment, aşa stau lucrurile, deoarece oamenii şi-au pierdut scânteia lor divină, au pierdut forţa solară, focul, căldura, lumina, viaţa, şi, pierzându-le, ei sunt fără îndoială bătuţi şi maltrataţi.

S-a spus: „Voi sunteţi sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni”. Ei da, dacă vă pierdeţi farmecul, veţi fi călcaţi în picioare de oameni până ce îl veţi recupera. Nu a fost decretat că trebuie să fim mereu călcaţi în picioare, dar

ne-am îndepărtat de Dumnezeu şi ne-am pierdut puterile, iar acum ne aflăm la cheremul tuturor oamenilor violenţi şi necinstiţi.

În epoca când Iisus vorbea, oamenii trebuiau să dezvolte nişte virtuţi şi calităţi asupra cărora nu se insistase până atunci: toleranţa, mila, îndurarea... în acea epocă domnea numai legea dreptăţii: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Aşadar, noua epocă pe care o aducea Hristos trebuia să încurajeze oamenii să dezvolte calităţile inimii. În loc să răspundă mereu cu nişte modalităţi primitive: piatra, cuţitul, sabia, ei trebuiau să răspundă cu nişte mijloace mai nobile, mai elevate: umilinţa, iubirea, răbdarea, măreţia sufletească. Iată sensul cuvintelor lui Hristos. Da, dar ceea ce a fost spus pentru acea epocă nu trebuie să fie considerat pentru veşnicie. El vine, din nou, ca să spună: „Acum, înţelegeţi-mă bine, există o conduită şi mai bună. Când suferiţi o nedreptate, trebuie să ripostaţi cu o asemenea inteligenţă, cu o asemenea forţă de caracter, cu o asemenea ştiinţă, cu o asemenea lumina, cu o asemenea căldură încât duşmanul vostru va fi complet tulburat, orbit, trăznit. Trăznit, adică transformat! Nu distrus, nu omorât, nu, ci regenerat! în loc să îl omorâţi, voi îl însufleţiţi, adică îl duceţi spre Dumnezeu. Dacă sunteţi capabili să faceţi aceasta, sunteţi nişte adevăraţi eroi, nişte adevăraţi Fii ai Domnului”.

De ce să ne lăsăm mereu distruşi prosteşte, fa-cându-i pe duşmanii noştri să triumfe? Nu trebuie să omorâm oamenii, nu trebuie să le facem rău, dar nu trebuie nici să acceptam situaţia veşnicului învins. Trebuie să ştim să ne apărăm, devenind ca soarele: să proiectăm o asemenea lumină încât, chiar când oamenii vor să vă atace cu armele lor stupide şi crude, ei să fie orbiţi, copleşiţi. Da, voi îi orbiţi, apoi le deschideţi ochii

precum a făcut Hristos cu Saul pe drumul Damascului când acesta mergea să îi masacreze pe creştini: o proiecție de lumină, şi l-a orbit! Iar Saul a devenit Pavel. Să presupunem că voi reuşiți să îi paralizați pe oameni pentru câteva minute... apoi îi restabiliți, oare ei vor mai continua să vă masacreze?... Aşadar, noua filosofie, dragii mei frați şi surori, nu mai presupune să rămâneți slabi, la cheremul unor oameni violenți şi cruzi, ci să deveniți ca soarele, pentru ca ei să nu vă mai poată nici murdări, nici atinge, iar când se apropie, să îi topiți ca pe ceară.

Dacă oamenii nu au încă această posibilitate luminoasă, înseamnă că ei nu s-au gândit niciodată la ea. Ei au îmbrățişat slăbiciunea, s-au refugiat în nişte filosofii stupide întinzând celălalt obraz. Ei bine, puteți întinde toți obrajii pe care îi vreți, nu vă va folosi la nimic, nu vă veți schimba duşmanii, ei vor continua să vă dea nişte palme, iar, la sfârşit, ei vă vor asasina. Acum, trebuie să înțelegem altfel. Celălalt obraz este cealaltă parte, cealaltă parte din voi înşivă, latura spiritului, a puterii, a luminii. Iisus a arătat cealaltă latură duşmanilor, el le-a spus: „Voi sunteți capabili să întemnițați corpul fizic, voi sunteți capabili să îl crucificați, dar eu vă voi arăta cealaltă latură, sublimă, indestructibilă, şi îmi voi reconstrui templul în trei zile. Iată, puteți să loviți!” El a arătat cealaltă latură şi întreg pământul a fost tulburat. El a arătat latura divină, nu latura terestră, şi a înviat!

Creştinii, spiritualiştii au încă multe de învățat şi de înțeles şi, în loc să se lase mereu masacrați de forțele întunericului, de nişte filosofii materialiste, ei trebuie să se unească. Ei spun mereu „Amin, amin”, ei acceptă... Nu, trebuie ca ei să se unească, fiindcă ei au toate posibilitățile să transforme lumea, să restabilească

împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Nu mai este cazul să spunem că Iisus ne-a învățat să întindem celălalt obraz, să devenim nişte martiri. Da, în trecut nu se putea proceda altfel, pentru că nu existau nişte oameni destul de dezvoltați pentru a putea riposta într-o manieră sublimă şi divină, dar nu şi acum.

Acum, există posibilități de a arăta puterea spiritului prin intermediul propriei cunoaşteri, al propriei iubiri, al propriilor gesturi, al propriului comportamentului. Aceasta este adevărata forță; de ce să rămâi slab, bolnăvicios, laş, sub pretextul de a te arăta creştin? Ei bine, dacă acesta este idealul creştinătății, eu sunt primul care să spună că răul nu va fi extirpat niciodată de pe pământ cu aceşti oameni slabi şi ignoranți! Trebuie să fii tare, puternic, dinamic, activ, impetuos, violent chiar, dar, în mod evident, nu în felul în care îl înțelegem în planul fizic. Creştinismul prost înțeles nu aduce nimic. Adevăratul creştinism înseamnă să fii înarmat, dar înarmat cu alte arme, desigur, iar când sunteți atacați, să arătați cealaltă latură. Această cealaltă latură este o latură înarmată, nu este o latură slabă. Dar nu s-a explicat niciodată ce reprezintă „cealaltă latură”.

Iată, dragii mei frați şi surori, ceea ce nu era bine înțeles în trecut va fi acum înțeles, limpezit; şi se vor adăuga chiar alte adevăruri noi, pentru că nimic nu este stagnant, totul mişcă, totul evoluează. De altfel, Iisus a arătat-o: el a dat o nouă morală care nu mai era cea a lui Moise. În Evanghelii, el repetă de mai multe ori: „S-a spus:... dar eu vă spun vouă...” De exemplu: „Ați auzit că s-a spus celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă”. De asemenea: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să

nu săvârşeşti adulter”. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui... „Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum”...,, Ați auzit că s-a zis: Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău. Iar Eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmaşii voştri...rugați-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc... Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri”.

Aşadar, vedeți că morala adusă de Iisus nu mai era morala dată de Moise. Iar acum, de ce să nu se mai dea o nouă morală, mai bună dacă se poate? Creştinii vor fi jigniți pentru că ei nu vor să mai existe altceva după Iisus. După părerea lor, nu se mai poate adăuga nimic. Să presupunem că Hristos însuşi vine să mai adauge câteva noțiuni, pentru că totul evoluează... Oare creştinii îl pot împiedica? Şi cei înapoiați, cei care au stagnat, vor fi depăşiți. Noi suntem pentru evoluție, pentru ceva încă şi mai mare, pentru noua viață, pentru noua religie ce va fi propagată în lume, adevărata religie a lui Hristos care nu a putut fi încă împlinită.

Atât timp cât oamenii erau primitivi, ce puteau ei să înțeleagă? Mai întâi, trebuia să li se explice cel puțin ce reprezintă dreptatea. Şi Moise a fost trimis pentru a-i învăța dreptatea. Apoi, Cerul l-a trimis pe Iisus pentru a le aduce iubirea, iertarea. Dar, nu trebuie nici să ne oprim aici, există încă un grad superior, fiindcă, în realitate, iertarea nu rezolvă problema. De exemplu, dacă cineva vine să vă atace, este oare interzis să fiți mai puternici ca el, să îl luați de un picior, să îl ridicați şi să îi spuneți: „Vrei să te arunc la pământ?” Voi nu îl aruncați însă, îl puneți din nou uşor pe picioarele sale. Oare nu este mai bine?

Oare ce reprezintă acest creştinism în care trebuie tot timpul să fii bătut şi distrus? Nu, trebuie să fii mai puternic decât duşmanul tău. Printr-un gest, printr-o privire, printr-o vibrație divină îl faceți să vă simtă superioritatea. Atunci, el se simte mic, atât de mic, încât va spune: „Te rog, lasă-mi viața. - Ah, bine, bătrâne, ai înțeles acum?” îl lăsați, şi el fuge repede. Oare nu este mai bine? Ah, da, este mai bine, dragii mei frați şi surori, dar nu am avut încă niciodată ambiția de a o dori. Iar acum, tocmai această ambiție este cea pe care vreau să v-o transmit, dragii mei frați şi surori. Când o veți realiza, este o altă problemă. Dar, cel puțin, să aveți această dorință, pentru că nu veți face nimic în lume fiind mereu pasivi, împăciuitori, slabi, vulnerabili.

De azi înainte, nu vor mai exista martiri. Martirii au dat ceea ce trebuia, ei şi-au îndeplinit misiunea. De altfel, suferind martiriul, au făcut-o, îndeosebi, pentru a-şi lichida mai rapid datoriile lor, încălcările de legi din trecut. Dar, fiind liberi, trebuie să devină din nou nişte martiri? Nu. Iar în viitor, unele ființe vor fi atât de puternice încât vor adormi de la distanță persoanele rău intenționate care se vor apropia să le facă rău. Veți spune: „Dumneavoastră mergeți însă foarte departe, mergeți foarte departe...” Da, bineînțeles, vine vremea de a-i conduce pe oameni foarte departe, pentru că ei se află pe moment pe un drum fără ieşire.

Dacă voi considerați că vă spun ceva ce vă depăşeşte, rămâneți atunci unde vă aflați, va fi pentru alții care sunt mai eroici şi care doresc să devină puternici, luminați, să nu se lase influențați de întuneric. Aceşti oameni, când sunt atacați, ei luptă, ei nu se află complet invadați, gândindu-se că trebuie să suporte totul fiindcă „este voința Domnului”, fiindcă în acel moment întunericul biruieşte; el spune: „Oh, aceşti

creştini sunt minunați, ne putem desfăta cu ei!” Iată cum se pregătesc creştinii să hrănească spiritele întunecate! S-ar spune că se gândesc numai la aşa ceva. Bine, bine, să le hrănească, eu nu mă opun dacă ei o doresc încă. Dar un adevărat creştin proiectează lumină când se apropie întunericul, el se apără. Iar această lumină alungă întunericul. Iată un adevărat creştin!

Unii vor spune: „Nu trebuie să luptăm, este scris că nu trebuie să luptăm împotriva răului”. Desigur, nu trebuie să luptați împotriva răului în domeniul care îi aparține, fiindcă acolo el este foarte puternic şi veți fi învinşi. Mergeți însă mai sus, deasupra lui, şi aruncați-i de acolo puțin foc, nişte proiectile... veți vedea că el va fugi. Omul posedă deopotrivă o fortăreață cu nişte tunuri, cu nişte mitraliere care scot foc, şi acesta este domeniul luminii. Cine vă împiedică atunci să vă îndreptați toate aceste mecanisme asupra duşmanilor voştri şi să proiectați lumină? Nu îi omorâți, nu le faceți rău, îi transformați. Totuşi, aveți acest drept... Ah, bine, nu, ne spunem că trebuie să fim creştini, să ne lăsăm martirizați, pentru că se pare că nu trebuie să răspundem jignirilor. Este spus însă că nu trebuie să răspundem în acelaşi fel.

De ce să omorâți un duşman care vrea să vă omoare? Paralizați-l, orbiți-l, adormiți-l, dar convingeți-l. Există nişte mici piese de teatru, nişte comedii, în care o persoană plină de intenții distrugătoare vrea să facă rău unei întregi familii; dar apare cineva care o amețeşte cu nişte cuvinte, cu nişte scurte întrebări, încât cealaltă devine complet legată, blocată. Ah, da, fiindcă acea persoană era mai inteligentă. Aşadar, trebuie să ne apărăm; desigur, nu prin aceleaşi metode, ci prin altele care sunt formidabile, dar la care nu am recurs

niciodată fiindcă nu am crezut în eficacitatea lor, nu le-am bănuit nici măcar existenţa.

Creştinătatea se va bălăci veşnic atât timp cât nu va înţelege cum să lucreze cu metodele divine. De altfel, deoarece a lăsat soarele deoparte, nu l-a apreciat, aceasta dovedeşte că ea nu dispune încă de mijloacele necesare pentru a învinge răul. Dar, în ziua în care creştinii vor recunoaşte că au părăsit soarele, că l-au dispreţuit, ei se vor umili, iar soarele îi va ierta; atunci, ei vor deveni atotputernici, iar răul va dispare de pe pământ. Atât timp cât creştinii nu vor recunoaşte că soarele este o poartă de ajuns la Dumnezeu, ei vor rămâne slabi. Pot să se roage oricât şi să aprindă tămâie prin biserici, nimic nu se va aranja, va exista mereu aceeaşi dezordine în lume, acelaşi haos, aceleaşi distrugeri. În ziua în care ei vor recunoaşte, însă, că soarele este o poartă, imaginea vizibilă a Domnului, ei se vor îndrepta mult mai uşor spre el.

Aşadar, dragii mei fraţi şi surori, viitorul aparţine celor curajoşi, celor care luptă şi merg după legile naturii divine. Ei vor avea, mai devreme sau mai târziu, ultimul cuvânt. Nu trebuie să ne închipuim că lucrurile vor rămâne veşnic astfel, fiindcă aşa arătau ele în trecut.

Eu vă voi spune acum o poveste. În Bulgaria trăia cândva un învăţător foarte inteligent, foarte chibzuit, dar care nu avea o constituţie fizică solidă. Într-o zi, el se afla alături de alţi tineri în piaţa oraşului, iar lângă ei stătea un om energic, foarte zdravăn, dar cam prostănac, care nu era de acord cu afirmaţiile lui şi ei au început să discute...La sfârşit, când omul a văzut că învăţătorul îl depăşea prin argumentele sale, prin inteligenţa sa, el s-a enervat şi i-a dat două palme învăţătorului care a căzut. Desigur, toţi ceilalţi băieţi râdeau, aplaudau, fiindcă era un tip zdravăn, iar forţa

înseamnă, totuşi, ceva! Sărmanul învățător s-a reîntors acasă, foarte trist, nefericit, în timp ce oamenii din jur râdeau, îşi băteau joc de el. Ajungând acasă, el a observat că vaca a adus pe lume un vițeluş: el s-a aplecat să îl mângâie, apoi l-a luat în brațe, uitând puțin de necazul său. A doua zi, şi în zilele următoare, el a făcut la fel, a mângâiat vițelul şi l-a luat în brațe...

Aceasta a durat mult timp, mai multe luni, încât vițelul devenise aproape un bou, dar învățătorul îl ridica mereu în brațe. Într-o zi, el şi-a dat seama că musculatura sa se întărise...şi l-a căutat pe omul care făcea pe grozavul, tot în piață, alături de prietenii săi. El s-a apropiat şi i-a spus: „Oare mă mai recunoşti? - Oh, oh, tu eşti cel pe care l-am pălmuit!” învățătorul se apleacă, îl ia de pulpa piciorului, îl ridică şi îi spune: „Roagă-te, eu te voi arunca la pământ şi nu va mai rămâne nimic din tine. - Ah, iartă-mă, lasă-mi viața, eu regret că te-am pălmuit!... Bine, bine, dacă aşa stau lucrurile, este în ordine” şi l-a pus jos cu blândețe. Omul a luat-o la fugă, în timp ce toți băieții aplaudau şi se bucurau. Iar învățătorul s-a reîntors acasă mulțumit, mândru, biruitor. Vedeți, dragii mei, nu trebuie niciodată să te laşi învins, călcat în picioare, fiindcă aceasta nu îi ameliorează pe oameni, ei continuă să abuzeze de forțele lor şi nu devin mai buni. Când sunteți foarte blânzi şi amabili, oamenii îşi spun: „Este bine, iată un om slab, putem profita de el”.

Domnul cere de la noi forța, inteligența, lumina, puterea... Aşadar, dacă vreți să vă învingeți greutățile, duşmanii, trebuie să vă exersați: să găsiți un vițeluş... da, un vițeluş, pe undeva în mintea voastră şi să îl ridicați zilnic în brațe, devenind atât de puternici, de luminoşi, încât vă veți putea ridica apoi duşmanii, spunându-le: „Rugați-vă, altfel nu va mai rămâne nimic

din voi!” Nu îi veți omorî, nu îi veți răni, nu vi se va putea reproşa nimic. Iată adevărata filosofie: nu îi omorâți pe oameni, îi ajutați, şi ei devin înțelepți, chibzuiți, atenți. Le dați o lecție minunată.

Nu trebuie să vă ascundeți în spatele slăbiciunii; slăbiciunea nu vă va salva niciodată, nici prostia, nici lenea. Trebuie să meditați, să căutați, să vă exersați, iar când veți deveni foarte luminoşi, călduroşi, ca soarele... cine va putea veni să atingă soarele, fără să se ardă? Toată lumea va rămâne departe, nu va îndrăzni să se apropie, fiindcă ardeți, sunteți un foc şi nişte flăcări, simbolic vorbind. Suntem mereu obligați să capitulăm în fața puterii spirituale.

Veți spune: „Da, dar când un duşman vede că îi întindeți celălalt obraz, el cere iertare...” Închipuiți-vă, el nu se căieşte deloc, el va continua să vă bată din ce în ce mai bine. Pur şi simplu, trebuie urmat exemplul acelui învățător care ridica zilnic în brațe vițelul. Este un exemplu ideal, unic. Vă exersați zi şi noapte, ani în şir, iar apoi vă regăsiți duşmanii şi le spuneți: „Mă mai recunoaşteți? Veți vedea”. Iar în fața forței voastre, a luminii voastre, ei înțeleg că, în timp ce se culcau pe laurii lor, voi deveneați formidabili.

Uitați-vă cum acționează o mamă: copilul nu ascultă deloc, el face exact contrariul; atunci, ea îi arată numai un aspect; adică, ea îi dă unele explicații şi chiar plânge puțin în fața lui; copilul continuă să se comporte, însă, după capul lui, primeşte nişte palme la fund, şi el înțelege imediat. Oare ea l-a ucis? Nu, dar printr-o altă modalitate, forța, ea l-a făcut să înțeleagă. Din instinct, ea procedează dumnezeieşte.

Există două aspecte, chiar trei, patru, cinci sau zece, nu contează numărul, dar să ne oprim numai la două aspecte: bunătatea şi puterea, dar trebuie să ştim

să le folosim. Când vă simțiți trişti, descurajați, neliniştiți, apar deseori nişte spirite nedorite care vă hărțuiesc, ca muştele, viespile, țânțarii, şerpii... Atunci, oare trebuie să exprimați bunătatea, lăsându-vă invadați de ele şi desfătându-le? Nu, trebuie să le arătați acum puterea voastră, forța voastră, lumina voastră, prin unele cuvinte, unele gesturi, oferindu-le astfel o lecție bună. O puteți face zilnic. De ce să suferiți şi să plângeți? Exprimați-vă cealaltă latură, forța, voința, adică alungați-le, nu mai păstrați în voi nişte gânduri şi sentimente ce vă neliniştesc, vă distrug.

Oare este limpede acum? Nu-i aşa că sunteți puțin contrazişi în ideile voastre tradiționale? Nu contează, din moment ce este folositor şi eficace... Trebuie să luați tot ce este mai bun, în loc să folosiți veşnic nişte puncte de vedere şi nişte atitudini ce nu sunt foarte eficace. Desigur, sunteți şocați pe moment, dar mai târziu veți fi obligați să acceptați această nouă concepție, să vă doriți să deveniți mai puternici, mereu mai puternici, mereu mai puternici; fără să omorâți, fără să distrugeți, dar rămânând puternici, extrem de puternici: prin lumină!

Aşadar, şi voi trebuie să vă exersați. Numai exercițiul există. Într-o zi, când războiul va izbucni şi va trebui să vă luptați cu forțele întunericului, oare veți fi pregătiți? Mai întâi, încercați să vă învingeți micii duşmani interiori, doborâți-i, să nu cădeți în capcană, spunând: „Noi suntem creştini, nu trebuie să ne luptăm”. Doamne, ce fel de creştini! Creştinii sunt nişte cavaleri, nişte luptători, este armata lui Hristos, ei trebuie să fie bine înarmați. De ce s-au creat în Evul Mediu atât de multe ordine cavalereşti? Pur şi simplu, fiindcă un adevărat creştin este exact opusul unei ființe plăpânde: el se luptă cu lumina, cu forța spiritului.

Bonfin, 12 septembrie

CUPRINS